

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

17 OCTOBER 1935 - No. 41

LOSSE NUMMERS 15 CENT

SHIRLEY HOUDT
SCHOONMAAK

LEES: HET DUBBELE LEVEN VAN DE FAMILIE HATAKEYAMA

Moeder berg-eend met haar jongen, verrast met de camera aan den rand van het „duinplasje”, terwijl zij haar aanzwemmenden echtgenoot opwacht.

DE INDRINGER

in het Vogelparadijs

DAT waren rijke tijden — toen geen mensch nog ooit de duinen betreden, de haffen bevaren had, toen over de wijde, dichtslibbende delta van Maas en Rijn en Schelde, over de volgroeiende venen en moerassen, over de witte, onbegroeide zanden der duinen de vogels de eenige heerschers waren. Als een nieuwe, wilde zee stroom het Nauw van Calais doorbrak en uit de meegesleurde zanden ter zijde van zijn baan een breeden wal opbouwde, die onze eerste kuststrook werd, dan waren er de meeuwen en de eenden, de felle Noordsche roofvogels, die het eerst bezit namen van het blanke, nieuwe land. Als in 'n enkelen nacht de woedende storm de duinpannen uitvaagde tot diepe gaten en holen, tot wijde dalen, en oude duinenrijen sloopte om met het zand kilometers verder weer nieuwe hoge toppen op te bouwen, dan krijschten hun stemmen door den razenden orkaan en in den nieuw aanlichtenden morgen begroetten zij een nieuw land, dat opnieuw hun onbetwist domein werd. Als in de haffen en meren achter de kustlijn het water langzaam verzoette en, dichtgegroeid met eeuwen dikke lagen verterende waterplanten, sappige weiden ging dragen, dan streken er al die langbeenige soorten van moerasvogels neer, wier nazaten wij bijna als zeldzaamheden elkander aanwijzen, en de vreemd roepende of jubelend zingende weidevogels, die tusschen het hoge gras hun nesten bouwden. Wat een wanhoop gilde er door den Zuidwester storm, die de zee soms weer de vlakten injoeg, of door de zoele voorjaarsnachten, als de rivieren, door de smeltende sneeuw buiten haar

De scholekster onder het broeden gefotografeerd.

oevers gedreven, de lage landen overspoelden. Dan sproten opnieuw de halmen en gewassen uit de bezonken klei, dan moesten opnieuw de kunstige nesten gebouwd worden om donzige jongen te beveiligen.

Dat waren de rijke, wilde, romantische tijden, toen heel ons vaderland enkel één vogelparadijs was.

Maar de menschen zijn gekomen en hebben van

jaar tot jaar vollediger beslag gelegd op de oude domeinen. Zij hebben hun dorpen gebouwd midden in de stille landen en weiden en hun steden knaagden breede strooken van de langzaam begroeide en vastgelegde duinen. Zij drijven hun ratelende machines door velden en wegen. Zij rapen en rooven de eieren, voor er een nieuw broed kan uitkomen, en zij jagen de vogels om hun sappig vleesch of hun kleurige pluimen.

En als er één enkel plekje overblijft, dat hun te ver of te lastig is, een uithoek van enkele honderden meters lang en breed, waar de verschrikte en bedreigde vogels, eens de heerschers van dezelanden, zijn heengevlucht, dan noemen wij dat: een vogelparadijs. Wij kennen ze op de eilanden in 't Noorden en in het Zuiden van onze kuststrook. Wij kennen ze aan enkele uitgestrekte meren. En we weten er op de plekken, waar de duinstrook het wildst

Het poeltje, 'n fragment van 't „duinplasje”, waar de fotograaf zijn camera gaat plaatsen om den schuwvloeddaars te verschalken.

en het breedst en voor weinigen toegankelijk is.

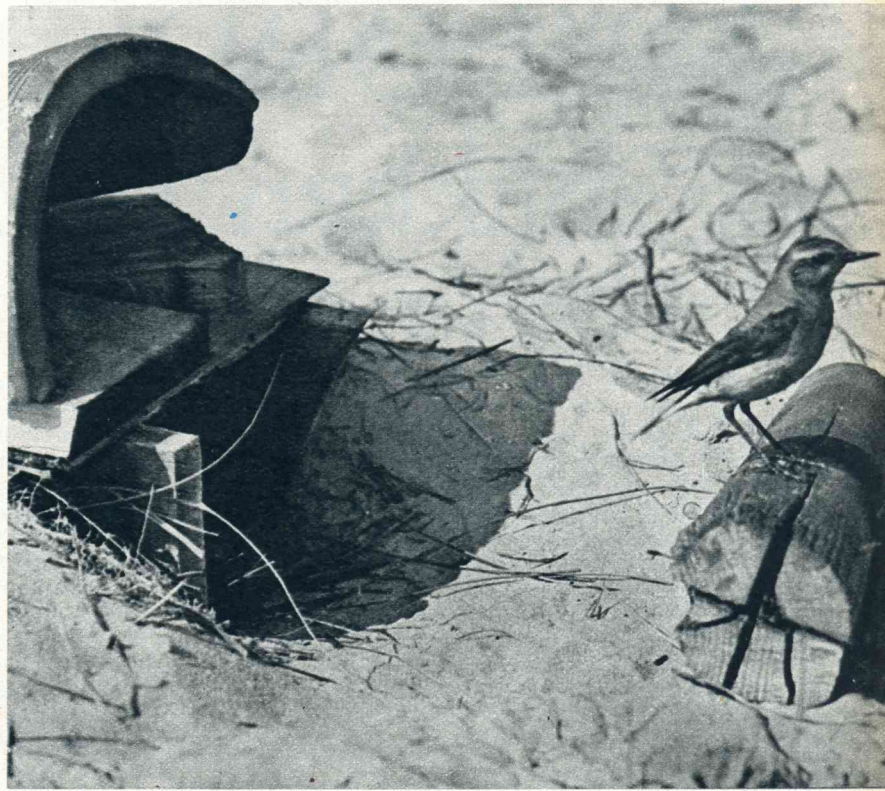
Zoo'n vogelparadijsje, treurig overblijfsel van het eenmaal zoo uitgestrekte rijk, troffen wij aan bij een bezoek aan het duin der Haagsche waterleiding onder Wassenaar. Omringd door hoge toppen en zóó afgesloten van de wereld der menschen, ligt er, spiegelend onder de wolkenlucht, een stil duinplasje: een stukje natuur van nog ongerepte schoonheid. De ruig begroeide oevers, door het water ondergraven en afgeslagen, waren grillig belijnd en door tal van inhammen onderbroken.

Het verschijnen van den aartsvijand, den mensch,

De amateur-vogelfotograaf vertelt ons, hoe hij de vogelopnamen maakt. De camera met het voorstuk van het groene kastje geopend, waarin links de richtingaanwijzer; in de hand het doosje, waarin 'n 9-volts batterij, drukknop en stopcontact voor verbinding met den sluitser.

Een tapuit bouwde zijn nestje onder den wissel van een zandtrein. Na het wegnemen van den wissel, bij de beëindiging van het werk, plaatsten de werklieden een kastje boven het blootgekomen nest en daarover weder een potscherf.

joeg plotseling honderden vogels met oorverdoovend geschreeuw de lucht in: kwakende wilde eenden vluchtten uit het water het riet in, een schuwe dodaars dook en trachtte ongezien te ontkomen en onderwijl toch den vijand in 't oog te houden. Meeuwen en vischdiefjes cirkelden krijschend om ons heen, een berg-eend verborg zich met haar jongen in een verlaten konijnenhol.

Nu pas bemerkten wij, welk een onheil wij hadden gesticht, want ons oog viel op een vrij aardig gecamoufleerde camera, die ons in haar groene kastje niet zoo gauw was opgevallen. En op eenigen afstand dook tusschen de struiken een ietwat zuinig kijkend jongmensch op, wiens toelag om moeder eend met haar jongen op een gunstig moment te „knippen” door ons wel grondig werd verstoord.

De vogelfotograaf is echter tegen teleurstellingen gehard en aan onverwachte stoornis gewend. En het vereischt een bijna eindeloos geduld, eer een enkele geslaagde opname verkregen wordt.

Het ingenieuze geheim van onzen gestoorden vogelfotograaf bestond uit een kastje, groen geschilderd om het temidden van struiken en helm niet te laten opvallen, en daarin was naast de camera het mechaniek van een richtingaanwijzer (zonder pijl) gemonteerd. Het stangetje, dat bij het doorlaten van den stroom op den auto den pijl opricht, doet hier den met garen daaraan verbonden sluitser van de camera afgaan. Zelfs op 60 meter afstand levert een batterijtje van 9 volt daartoe nog voldoende stroom.

De zoom van het „duinplasje” aan den voet der duinen; de ornitholoog verscholen in een dichtbegroeid boschje duinkruid bij het water, en geheel links het verlaten konijnenhol, waarin het nest van de berg-eend en rechts daarnaast — even zichtbaar — de gecamoufleerde camera.

De camera wordt ingesteld op het nest, den struik, den plas, waar de vogel, dien men fotografeeren wil, zich gewoonlijk ophoudt. En dan heet het alleen: geduld hebben. Want vooreerst duurt het geruimen tijd, eer de vogel aan het vreemde kastje voldoende gewend is, om daardoor niet meer te worden afgeschrikt. En dan nog dient het toevallige moment te worden afgewacht, dat het dier zich op het juiste plekje vóór de eenmaal ingestelde lens bevindt.

Gelukkig is deze indringer in het vogelparadijs met de vreedzaamste bedoelingen bezielde. En het is juist zijn vogelliefde, die hem het laatste toevluchts-oord onzer vogelfauna betreden doet. Anders dan nog zoovelen, wien natuur en schoonheid zoo weinig ter harte gaan, dat zelfs in hun laatsten schuilhoek zij, die eenmaal de volstrekte heerschers waren over onze lage landen, geen rust en geen veiligheid meer vinden voor zich en voor hun kroost.

F. d'A.

MYLORD had een blikken blazoën

door Mortimer Heurter

PETER beklagde zich ernstig, dat het leven hem onverdiend hard en onrechtvaardig behandelde, doch ik was van meening, dat hij „het geval” veel te pessimistisch inzag. Het feit, dat oom Jim hem 's middags duidelijk te kennen had gegeven, dat het hem aangenaam zou zijn, als hij mij voortaan met rust liet, mocht, dunkt mij, geen reden zijn om nu maar terstond alle hoop op te geven. Heeren van diep in de zestig zijn wel eens meer nukkig en oom Jim maakte daar heusch geen uitzondering op.

„Verlies den moed maar niet, jongen,” trachtte ik Peter op te beuren, toen ik hem 's avonds met een bedrukt gezicht achter de tuinhag aantrof. „Niets is zoo veranderlijk als de mensch en je kan ervan op aan, dat oom Jim vandaag of morgen wel weer bijdraait. Er is heelemaal geen reden, om de geschiedenis zoo pessimistisch te nemen en in afwachting van betere tijden kan je m'n sproeten en m'n wipneus evengoed achter de tuinhag bewonderen als binnenshuis.”

Mijn wijze woorden maakten hoegenaamd geen indruk: Peter's gezicht stond bepaald ongelukkig. „Ik begrijp niet, wat-ie zoo plotseling tegen me heeft,” mokte hij verdrietig. „We hebben geen woord gehad, en toen ik hem eergisteren sprak, was hij een en al hartelijkheid. Is er misschien thuis iets gebeurd?”

„Niets, letterlijk niets, dat die veranderde houding tegenover jou zou kunnen verklaren,” verzekerde ik hem naar waarheid. „Ik begrijp er zelf niets van. Maar straks zal ik het hem eens vragen en dan hoor je het wel.”

Ik zag Peter worstelen met een vraag, die niet goed over zijn lippen kon komen. Eindelijk vermande hij zich echter. „Als hij nu eens voet bij stuk houdt, zal... zal je dan op me wachten?” kwam het er stotterend uit.

Hij trok zoo'n benauwd gezicht bij die vraag, dat ik mijn lachen niet kon inhouden. „O, alsjeblief, doe niet zoo tragisch,” gierde ik het uit. „Laat alles nu maar aan mij over en trek je van de geschiedenis niets aan. Morgenavond om acht uur hier aan de heg, hoor! En geef me nu maar een kus en ruk dan in...”

Even later slofte hij met looden voeten het tuinlaantje uit. Ik had warempel medelijden met hem en nam mij voor, eens 'n hartig woordje met oom Jim te gaan spreken. Iedereen zal het met mij eens zijn, dat het niet aangaat iemand zonder reden het huis te verbieden, die er sinds jaar en dag over den vloer is gekomen. Er was letterlijk niets op Peter aan te merken — of het moest zijn, dat hij net zoo arm was als ik — en als oom Jim hem niet goed genoeg voor me vond, dan had hij het niet zoover moeten laten komen en hem twee jaar geleden dien wenk van vanmiddag moeten geven.

Intusschen werd ik nieuwsgierig, welk motief hij voor zijn besluit zou aanvoeren. Vlug redderde ik de keuken wat op en bracht vervolgens de thee in de huiskamer. Oom Jim zat de krant te lezen en keek niet eer op, voor ik hem bediend had.

„Dank je wel, kind, daar zat ik nu juist naar te verlangen,” zei hij tevreden.

„Eigenlijk hebt u het heelemaal niet verdiend,” gaf ik hem onmiddellijk terug. „Vertel me eens, wat hebt u met dien armen Peter uitgevoerd?”

„Uitgevoerd niets,” antwoordde hij droog. „Ik heb hem alleen gezegd, dat zijn bezoeken mij wat al te druk werden.”

„Juist, en dat komt heelemaal niet van pas, want mij hebt u daar nog nooit over hooren klagen. En ik u evenmin. Wilt u me eens zeggen, wat daarachter steekt?”

Oom Jim kwam eindelijk uit de plooi. Of beter gezegd: hij viel terug in een oude plooi. Hij is twee en dertig jaar rechter geweest en als hij iets gewichtigs op het hart heeft, slaat hij nog altijd een onuitstaanbaar terechtwijzenden toon aan.

„Hoor eens, kindje...”

„Begin nu eens niet met net te doen, of ik nog geen tien ben,” viel ik hem in de rede. „Ik ben negentien en u kunt me dus ernstig nemen.”

„Goed, ernstig dus,” hernam hij plechtig. „Laat ik je dan kort en goed zeggen, dat ik het met het oog op je toekomst ongewenscht vond, die vriendschap met dat jongmensch nog langer te verdragen.”

„Vriendschap?” vroeg ik verontwaardigd. „U weet toch zeker heel goed...”

„Ik wil niets weten,” onderbrak hij me plotseling. „'t Is me voldoende te weten, dat ieder mensch in zijn jeugd aan 'n kalverliefde lijdt. 't Is een soort kinderziekte en op z'n tijd komt er een eind aan. Maar bij jou verloopt dat ziekteproces wat al te traag. En om het einde te verhaasten, heb ik Peter den wenk gegeven, die je bekend is...”

Ik bedwong zoo goed mogelijk mijn verontwaardiging. Kalverliefde! Zóó diep was ik nog nooit gekwetst in mijn beste gevoelens. Die beleediging zou ik wreken, wanneer en hoe dan ook...

„Jammer voor u, dat dit wijze inzicht een beetje laat komt,” schamperde ik. „Zelfs té laat, oom Jim. Het geval is slepend geworden en uw ingrijpen kan dus niet meer baten.”

„Kom, kom,” lachte hij vrolijk. „Als jullie elkaar in 'n paar dagen niet zien, ben je elkander vergeten. Zóó diep zit het niet. Maar ik zal je nog eens iets anders zeggen, kind,” ging hij wat ernstiger voort. „Je weet, dat ik een man ben van elke-dag-is-er-één en ik kan je niets nalaten. Het is mijn plicht, je zoo goed mogelijk uit te huwelijken. En Peter is in dit opzicht wel de laatste aan wien ik zou denken.”

Die zorg voor mijn toekomst was waarlijk roerend, maar mij roerde zij niet. Het kon me weinig of niets schelen, dat ik geen weelde zou kennen, als dan tenminste mijn hart maar kreeg, waarom het vroeg. Ooms streven kon ik bovendien te minder waardeeren, wijl ik overtuigd was, dat hij een hersenschijn najoeg. Ik ben heelemaal niet knap, veeleer leelijk en de rijkste man uit den kennissenkring van ons dorp was een getrouwde hoer met negentien koeien. En dus leek het me een pure dwaasheid te veronderstellen, dat er nog eens 'n rijke sprookjesprins kon komen, die verliefd zou worden op een arm en leelijk meisje, als ik ben.

„U lijdt toch soms niet aan hersenschimmen?” vroeg ik oom Jim deelnemend.

„Heelemaal niet!” viel oom Jim een beetje heftig uit. „Ik weet heel goed wat ik wil. Er zijn gelukkig nog jongemannen, die een vrouw niet alleen waardeeren naar haar uiterlijk schoon. Zelfs niet in de eerste plaats. Een gaaf karakter, 'n warmvoelend hart, toewijding, zin voor onderwetsche huiselijkheid, ontwikkeling en...”

't Werd te bar, ik stopte mijn ooren dicht voor zoo veel lof. Toen ik ze weer opende, scheen ik een belangrijk deel van het betoog te hebben gemist, want oom Jim had het nu over een „hij”.

„'t Was louter toevallig en hij stond me direct aan om zijn openhartigheid...”

„Wacht even, oom; wie is „hij”?” viel ik hem in de rede.

„Wel, alle menschen, ben je zoo slecht van begrip?” keek hij ongeduldig op. „'k Had het over lord Dunn-hil, dien ik in „De Gouden Hoed” ontmoette. 't Was louter toevallig, zeg ik, dat ik in zoo'n vertrouwelijk gesprek met hem gewikkeld werd. Hij is een man, die méér, neen, iets anders waardeert in een meisje dan uiterlijk schoon. Je moet eens met hem kennismaken, kind. Wil je morgenmiddag met het diner op hem rekenen...”

Ik was gewoon te verbluft om te antwoorden. Dáár kwam dus de aap uit de mouw bij oom Jim. Die arme Peter was de woestijn ingezonden, omdat er een acceptabeler slachtoffer voor me gevonden was. 't Was afschuwelijk harteloos. Maar met dien lord wilde ik wel eens kennismaken. Als hij me één keer gezien

had, kwam hij natuurlijk niet meer terug en beter kon ik niet wenschen.

„U bent een afschuwelijke koppelaar,” wreef ik oom Jim nog even onder den neus. „Maar enfin, de ouderdom komt met gebreken. Ik zal me die geschiedenis laten welgevallen, als u me de verzekering geeft, dat het 'n échte lord is en dat hij niet op kruiken loopt, of reeds vergrijsd is.”

„Lord Dunn-hil is van échten adel en vier en dertig jaar oud,” antwoordde oom Jim ernstig. „Hij is welgemaakt van lijf en leden en ik geloof, dat alle meisjes hem knap zouden noemen. Bepaald rijk is hij niet, want hij wil zich gaan vestigen als rentmeester en administrateur. Maar zijn vooruitzichten zijn daarom duizend procent beter dan die van je ouden vriend Peter en daar kan ik niet blind voor blijven, nu ik je onverzorgd achter laat.”

De inlichtingen omtrent mylord leken onverdeeld gunstig en dit sterkte mij nog meer in mijn overtuiging, dat oom Jim mijn toekomst op hopelooze verwachtingen bouwde. Een échte lord, op wien niets aan te merken viel, dan dat zijn blazoën, dat van goud behoorde te zijn, van blik was, zou er wel feestelijk voor danken, 'n doodarm, sproetig meisje te trouwen.

Den volgende middag kwam hij met oom mee voor het diner. Zeer correct, in smoking. En het mag me hier gerust van het hart: hij wás knap, écht mannelijk knap. En van top tot teen een heer, elegant en uiterst hoffelijk. Heel iets anders dan Peter, hoewel hij naar mijn verliefden smaak toch óók weer niet bij Peter in de schaduw kon staan.

Aan tafel ontpopte mylord zich als een onderhoudend causeur. Hij sprak maar weinig over zichzelf, maar uit dat weinige maakte ik op, dat zijn familie verarmd was door de crisis, zoodat hij genoodzaakt was te werken voor zijn levensonderhoud. Tot voor een week had hij geassisteerd op een zaakwaarnemerskantoor in Londen en van plan zich zelfstandig te vestigen, was hij voor een paar weken naar ons dorp gekomen, om van een ongestoorde vacantie te genieten.

Meer kwam ik niet over hem zelf te weten. Met oom sprak hij over de Londensche Society, waarin zij een aantal gemeenschappelijke kennissen bleken te hebben. Hij bleek trouwens óók persoonlijk bekend met de leden van de balie en met die van de staande en zittende magistratuur, zoodat oom Jim zijn hart aan hem kon ophalen. Voor mij was hij zeer attent aan tafel en hij deed veel moeite, om mij in de conversatie te betrekken.

Na tafel, toen oom Jim naar zijn kamer was, om likeur en sigaren te halen, bevonden wij ons 'n oogenblik samen in den tuin. Het was stil in het dorp en een paar seconden lang stond hij met verzonken aandacht naar die schier hoorbare stilte te luisteren.

„Hoe vredig is het hier,” zei hij eensklaps. „Het buitenleven is toch heel iets anders dan dat jachtige leven in de stad. Ik kan er soms zoo echt naar verlangen. Alleen ben ik wel eens bevreesd, dat het me op den duur zou gaan vervelen. Kunt u er nogal aan wennen?”

„Heel best,” antwoordde ik. „We wonen hier sinds oom gepensionneerd is, dat is al bijna vijf jaar, maar ik zou niet graag meer terug willen naar de stad.”

„O, neen ?” hernam hij. „Och, dat kan ik me ook wel begrijpen. U hebt hier natuurlijk uw conversatie met vrienden en familie.”

„U vergist zich,” zei ik hoofdschuddend. „Ik houd van het dorp om het dorp zelf, om het buitenleven. Conversatie hebben wij bijna niet. 'k Heb mij nooit de moeite gegeven intieme kennissen te maken en behalve oom Jim bezit ik ook geen familie.”

„Ach, heelemaal geen familie ?” vroeg mylord op een toon van beklag.

„Heelemaal niet. . . . of ja,” verbeterde ik mezelf, „misschien leeft er hier of daar nog een broer van mijn vader. Oom Jim is een broer van mijn moeder. Maar van oom Jack hebben we in geen zeventien jaar iets gehoord en die zal dus wel niet meer komen opdagen.”

Het trof me, dat mylord me een medelijdenden blik toewierp, alsof hij me beklaagde om dat gemis aan verwanten. We spraken er echter niet meer over, want tegelijk keerde oom Jim terug. Zoodra ik kon, wipte ik even den achtertuin in. Het was reeds over achten en ik vond Peter met een ontdaan gezicht achter de tuinhag.

„Zeg het maar ineens,” begon hij met een tragisch gebaar naar zijn hart. „Is het af ?”

„Doe alsjeblieft niet zoo idioot,” berispte ik hem. „Alles blijft bij het oude, maak je maar nergens bezorgd over.”

De arme jongen scheen slechts een oogenblik gerustgesteld. „Wie is die meneer, die bij jullie is ?” informeerde hij plotseling angstig.

„Een lord voor oom Jim,” antwoordde ik en ik moest inwendig lachen om zijn jaloezie. Alsof daar ook maar de minste reden voor bestond. . . . !

Wij bleven nog even fluisteren en namen toen afscheid. Mylord stond ook gereed om heen te gaan. Hij boog voor me, als was ik een vorstin, en toen oom Jim hem uitnodigde voor den volgende dag, keek hij mij vragend aan, alsof hij de beslissing van mij liet afhangen.

„Het zal mij aangenaam zijn u te ontvangen, mylord,” zei ik beleefdheidshalve en om oom Jim een genoegen te doen.

„Dan accepteer ik héél graag, meneer,” zei hij vrolijk tot oom Jim en tegelijk wierp hij mij een dankbaren blik toe. Ik vond dit heelemaal niet vreemd; zijn blijdschap leek me verklaarbaar, wijl hij het diner in „De Gouden Hoed” wel vervelend moest vinden alleen.

Vanaf dien dag was lord Dunnhil onze dagelijkse gast. En tot mijn groote verbijstering constateerde ik na drie dagen een soort wonder in mijn leven. Mylord gedroeg zich niet alleen attent tegenover me, doch hij werd ook complimenteus en maakte me zelfs ernstig het hof. Het leek een heusch wonder: de knappe lord, die maar te kiezen had uit tientallen schoonheden, had zijn blik laten vallen op een arm, onbeduidend meisje met een sproetig gezicht en een wipneus. 't Was nóg romantischer dan op de film,

want daar heeft de heldin van het stuk in een soort-gelijk geval tenminste nog haar schoonheid mee.

Toen ik eenigszins van mijn verbijstering bekomen was, bekeek ik het raadselachtige geval eens op de keper. Een vergissing leek me absoluut uitgesloten. Mylord was hevig actief met zijn oogen, trachtte me heimelijke handdrukjes te geven en zocht onder allerlei voorwendsel de afzondering van den tuin. Daarenboven lieten me de plezierige knipoojes van oom Jim er niet den minsten twijfel aan over, of hij was dezelfde overtuiging toegedaan als ik: mylord was verliefd. . . .

Niemand hoeft te gelooven, dat ik vereerd was met het geval. Het maakte mij veeleer wantrouwend. Als ik rijk, schatrijk was geweest, had die „liefde” zich laten verklaren. Dan was mijn geld goed genoeg geweest, om mylords bliken blazoen te vergulden en had ik op den koop toe gediend. Maar ik was niet rijk, ik was doodarm. En als ik me in den spiegel beschouwde, weigerde ik toch óók pertinent te gelooven, dat er twee van die lieve ezels op de wereld rondliepen, die zich op een meisje als ik konden verlieven. Er moest een geheim achter die „liefde-op-het-eerste-gezicht” schuilen, maar welk geheim ? . . .

Op den vijfden dag van onze kennismaking, toen het mylord bijna gelukt was, zich onverhoeds van mijn hand meester te maken, klampte ik Peter aan. „Lieve jongen, wil je me een groot plezier doen ?” vroeg ik hem vleierig.

„Meneer den lord afdrogen ?” bood hij met vurigen ijver aan, gereed om over de heg te springen.

„Doe niet zoo dwaas,” hield ik hem terug. „Er is niets met mylord aan de hand. Voorloopig nog niet tenminste. Je moest morgen echter eens naar Londen gaan en inlichtingen omtrent hem inwinnen. Wil je dat voor mij doen ?”

„Aha !” viel Peter triomfantelijk uit. „Heeft-ie nu al geld geleend, of zooiets ?”

Die vraag verried, dat hij mylord hevig wantrouwde, maar daar was zijn jaloezie natuurlijk de oorzaak van.

„Geen sprake van,” verzekerde ik hem. „Ik wil het alleen weten voor het geval het eens te pas komt. Hij is mij te intiem met oom Jim.”

Peter, ijverig genoeg, beloofde dat hij zijn best zou doen en het volgende etmaal leefde ik in hevige spanning. De boodschap, die hij meebracht, maakte echter alle kwade vermoedens belachelijk.

„'t Is een echte lord,” zei Peter somber. „Doodarm, maar waschecht. Hij is ruim een jaar op kantoor geweest bij Strattman en Furness, die in Lincolns Inn gevestigd zijn. Den twaalfden van deze maand heeft hij op staanden voet ontslag genomen, omdat de dokter hem eenigen tijd rust voorgeschreven had. En nu schijnt hij van plan te zijn, zich zelfstandig in Londen te vestigen als zaakwaarnemer en rentmeester. . . .”

Deze inlichtingen konden het wonder niet verklaren. Er bleef me niets over, dan het als een vast-

staand feit aan te nemen: mylord kon niet van bijbedoelingen worden verdacht en dus was hij heusche-lijk op me verliefd. . . .

„Kind,” begon oom Jim dien avond, toen mylord met een roerende, maar onverhoorde smeekbede in zijn oogen vertrokken was, „kind, ik geloof dat lord Dunnhil voornemens is morgen. . . . hm, om je hand te komen.”

„Zoo, eindelijk ?” vroeg ik. „'t Zal me zeer aangenaam zijn, dan komt er tenminste een eind aan dat oogengekkeel.”

Oom Jim keek me hevig ongerust aan. „Wat ben van plan te antwoorden ?”

„Natúúrlijk, dat ik zoo'n overstelpend geluk niet waard ben en het dus niet aanvaarden kan,” lachte ik.

„Je bent dwaas !” viel oom Jim boos uit. „Wat kan jij, een doodarm meisje, nog meer verlangen dan een positie, als die je nu aangeboden wordt ? Je moest den hemel op je knieën danken. Een echte lord, 'n knappe man en stapel verliefd op je. Hij heeft het me zelf bekend. Op zijn handen zal hij je dragen. Alles trekt hem aan: je karakter, je huiselijkheid, je. . . .”

„Wacht even, mijn ooren tuiten nog van de vorige opsomming,” viel ik oom Jim in de rede. „Laat mij u ook eens wat zeggen. Ik vertrouw al dat geluk niet en daarom stel ik me liever met wat minder tevreden. Peter heeft mijn woord, hij is dwaas genoeg om van m'n leelijken toet te houden en ik houd van hem. Hij en géén ander en daar is het laatste woord mee gezegd.”

„Dan moet je 't zelf weten, 't is je eigen toekomst, die je vergooit,” zei oom Jim boos en mopperend verliet hij de kamer.

Den volgende morgen zag ik met gespannen verwachting naar mylords komst uit. Oom Jim was in 'n verschrikkelijk slecht humeur en foeterde urenlang over de lichtzinnigheid, waarmee de tegenwoordige jeugd met de toekomst omsprong. Ik deed maar net, of ik het niet hoorde en ging kalm met mijn werk voort.

Eindelijk, tegen half drie, zag ik mylord aankomen. Hij was in jacquet en droeg een geweldigen bos roode rozen.

„Daar komt-ie,” stond oom Jim op. „Ik zal jullie maar alleen laten; bedenk je nu nog eens goed, kind, voor je iets onherroepelijks doet.”

„Oom, doe me een genoegen en blijf hier, anders loop ik weg,” dreigde ik ernstig.

Mopperend ging hij weer zitten en ik deed open. In de verte zag ik Peter aankomen, blijkbaar hevig ongerust, want hij maaide verschrikkelijk met zijn beenen. En tegelijk verscheen ook de postbode met een brief.

Ik liet mylord binnen en gaf den brief aan oom. Daarop werden de onvermijdelijke handdrukken gewisseld en stak mylord van wal. Wat hij allemaal zei, kan ik me met geen mogelijkheid meer herinneren. Wel weet ik, dat er tranen van diepe ontroering in zijn stem klonken. Hij kwam echter niet tot het einde, want plotseling gaf oom Jim een schreeuw, waarvan wij allebei opsprongen.

„Kind. . . . een brief. . . .” stotterde oom buiten zichzelf van opwindung. „Van Strattman. . . . en Furness. . . . zaakwaarnemers. . . . Ze schrijven je, dat oom Jack twee maanden geleden in Canada overleden is en je driehonderdduizend pond heeft nagelaten. . . .”

„Och, mag ik zelf eens lezen, oom ?” verzocht ik, hem de rest schenkend.

Ik nam den brief aan en las, dat het bericht van de erfenis reeds op den tienden, dus veertien dagen geleden, bij Strattman en Furness was binnengekomen, doch dat dezen zich, ter vervulling van eenige formaliteiten, eerst tot den Britschen gouverneur hadden gewend. Op den tienden wist men op het kantoor van Strattman en Furness dus reeds alles van de erfenis af en twee dagen later had mylord plotseling ontslag genomen. . . .

„Mylord, bij wien heeft u zich in Londen in de zaakwaarnemerspraktijk bekwaamd ?” vroeg ik, mylord strak aanzien.

„Bij Strattman en Furness. . . .” gaf hij stotterend ten antwoord.

„Juist,” zei ik, en toen zette ik de deur open. „Mylord, het spijt me voor u, dat uw blazoen van blik is,” ging ik voort, „maar ik vind het onredelijk van u, van mij te verlangen, dat ik het zal vergulden. Als ik u dus verzoeken mag. . . .”

Uitnodigend wees ik naar de deur. Mylord zei geen stom woord meer, doch wankelde met zijn bliken blazoen en zijn bos rozen haastig het huis uit. En ik riep natuurlijk Peter binnen.

Bij de Amharen, het in Abessinië heerschende ras der Hoogvlaktebewoners, gaat een bruidspaar aldus voor de huwelijksinzegening uitgedost ter Koptisch-christelijke kerk. — Hoewel zij steeds barvoets gaan, hebben zij voor deze gelegenheid lakschoenen aangetrokken.

Maïsstampen is een bezigheid, die men dagelijks in de straten van Harrar, de tweede stad van het land, kan zien uitoefenen.

HOE IK ABESSINIË ZAG

door L. M. Nesbitt

DE koortsen, die ik op mijn tocht van den Soedan naar West-Abessinië had opgedaan, deden zich spoedig zoodanig gelden, dat ik mijn kamer moest houden.

Eens op een morgen, toen ik mij al zeer miserabel gevoelde en op de veranda van mijn kamer lag te rusten, kreeg ik bezoek van een Europeaan, een man van ongeveer vijftig jaar, gedrongen en zwaar gebouwd, en met een gezicht, dat de sporen droeg van een zwaar pioniersbestaan.

De bezoeker droeg een khaki hemd, een dikke, geribd katoenen broek, lederen beenkappen en een grooten viltten hoed. Alles in deze verschijning — de stevige bouw, de kleding, de gelaatsuitdrukking — verried den Afrikaanschen pionier.

TWEDE VERVOLG

Hij noemde mij zijn naam — Martin Wider — en zeide mij, dat hij een tot Duitscher genaturaliseerd Hongaar was, die zeer lang in Afrika gereisd had. In Witwatersrand was hij mijnbouwkundige geweest, had in den Boerenoorlog meegevochten, om daarna naar Duitsch Zuid-West-Afrika te gaan. Mijnbouwkunde, handel en cultures — drie geheel verschillende beroepen, waarmee deze hardwerkende man, al naar gelang de omstandigheden, zich er doorheen sloeg.

In 1914 diende hij bij de Duitsche troepen in

Oost-Afrika, bij welke gelegenheid het aantal zijner vele litteekens met zeven vergroot werd. In 1916 werd hij opnieuw gewond en ditmaal gevangen genomen, waarna hij met zijn gebroken been naar het Engelsche krijgsgevangenenkamp te Caïro werd gezonden. Eerst in 1919 werd hij vrijgelaten en keerde hij naar Duitschland terug. Toen hij in het na-oorlogsche Berlijn een strengen winter, waaraan zijn door de Afrikaansche zon doorgloeide lichaam niet meer gewend was, doormaakte, vertelde iemand hem van Abessinië, het Land van Belofte: „Zelfs de bedelaars rijden er te paard! Denk eens aan!”

De man met zooveel levenservaring werd geboeid door het zonderlinge verhaal, gelijk de eerste de beste dorpeling, die zijn geheele leven nooit buiten zijn dorp was geweest, er door geboeid zou zijn. Aldus overkomt het zelfs den nuchtersten beoordeelaar, wanneer het kritieke oogenblik aanbreekt.

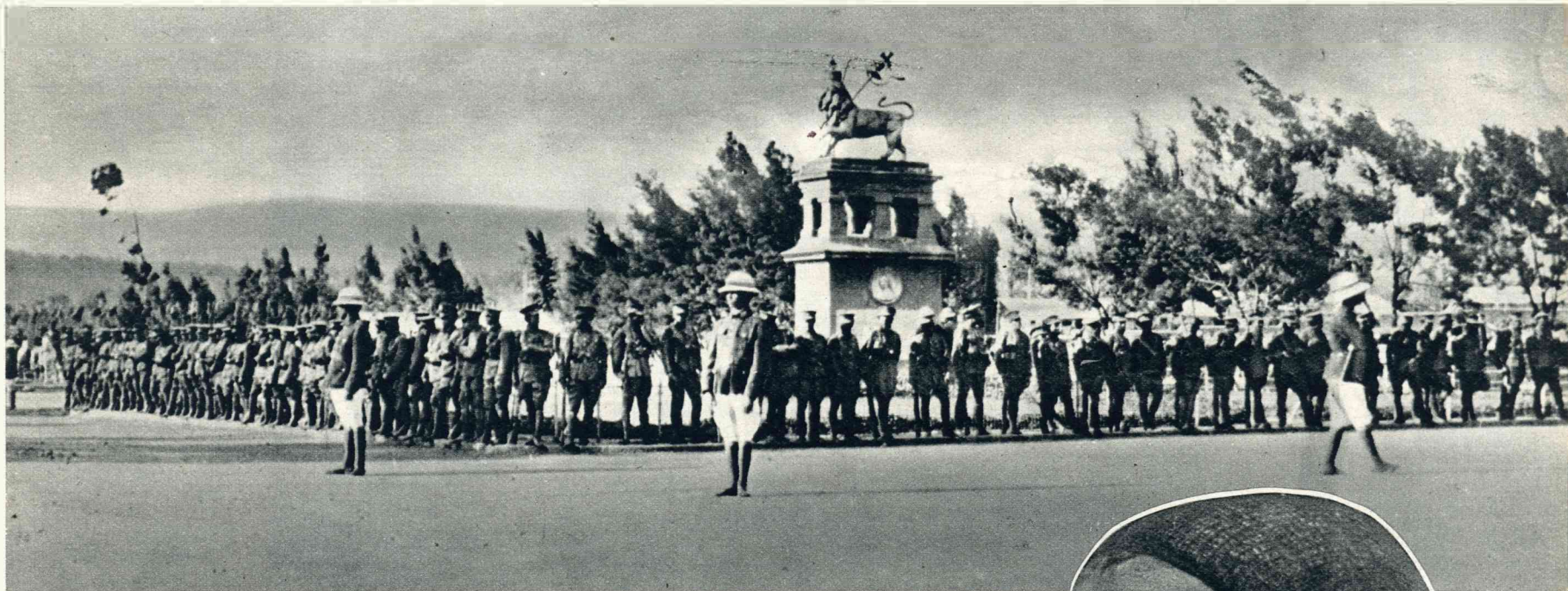
Met verscheidene Duitsche vrienden werd de lange, moeizame reis naar de Abessinische Hoogvlakte gemaakt. Oogenblikkelijk na hun aankomst werd de arbeid aangevangen; elk karwei, dat hen in staat stelde in hun onderhoud te voorzien, werd aangepakt. Maar het leven onder een inlandsch gouvernement was te zwaar. Sommigen hunner gingen naar Europa terug, zoodra zij maar even

het reisgeld als tusschendeckspassagier bijeen hadden gespaard; de overigen, die wellicht over een grootere dosis volhoudingsvermogen beschikten, bleven en speelden het klaar op de een of andere wijze te bestaan.

Wider was een van deze laatsten, en met zijn kennis van mijnbouwkunde, bouwkunde, meubelmakerij en aannemerij op elk gebied, was hij erin geslaagd zich te vestigen als aannemer. Als alle andere Europeanen, die op de Hoogvlakte woonden, slaagde hij er niet in fortuin te maken, doch hij kon tenminste op draaglijke wijze leven, want hij bezat twee paarden en een behoorlijk huis en hield er verscheidene bedienden op na.

Deze bedienden waren bij hem gebleven sinds de fortuinlijke periode, toen Wider in het binnenland reisde in opdracht van een mijnbouwmaatschappij. Van die reis was hij, evenals zijn zoon, teruggekeerd met vervaarlijke koortsen, en hij had toen het besluit genomen den knaap naar Europa te zenden, opdat deze, in geval hij eraan mocht komen te bezwijken, ten minste in zijn geboortegrond zou worden begraven.

Dikwijls blijven inlandsche bedienden in moeilijke tijden bij hun meester, zonder dat ze eenig loon

Voor het Ethiopische wapendier, den Leeuw van Juda, werd te Addis Abeba dit monument opgericht, waarvoor men een detachement van 's keizers keurtroepen aangetreden ziet.

ontvangen. Zij doen dit niet zoozeer uit trouw dan wel uit gebrek aan zelfvertrouwen; voor het oogenblik vergenoegen zij zich met voeding en huisvesting, in afwachting van voor hun baas voorspoediger tijden.

Deze eigenaardige karaktertrek in den inboorling is de oorzaak, dat slavernij in de toekomst nog gedurende vele generaties in Abessinië zal heerschen. Officieel is de slavernij door geheel het land afgeschaft, maar de bovengemelde vrijwillige lijfeigenschap wordt algemeen op de Hoogvlakte aangetroffen, terwijl in de landstreek Danakil barbaarsche slavernij voortduurt als in de dagen van weleer.

Het is voor een mensch, die in groote materiele moeilijkheden verkeert, een heele steun, wanneer zijn bedienden bereid zijn, hun diensten voorloopig kosteloos te blijven vervullen, totdat er voor den heer een betere tijd is aangebroken. De blanke is in Ethiopië meer dan in enig ander tropisch land, dat ik bereisd heb, aan de wisselvalligheden van het geluk en aan de maatschappelijke ups en downs onderhevig.

Toen Wider vernam, dat ik ziek was, bood de goedhartige man mij oogenblikkelijk de gastvrijheid van zijn huis aan, welk aanbod ik gaarne accep-

teerde. Wider's huis lag in het centrum der stad, doch het was er desalniettemin zeer rustig in dat lange, verdiepinglooze steenen gebouw met zijn zinken dak en zijn veranda langs den geheelen gevel. Het stond op een erf, waar zich tevens de bediendenwoningen en de stallen bevonden. Op het erf krioelde het van de apen, jonge jakhalzen, katten en vogels, terwijl er zich ook nog twee honden en twee paarden bevonden.

Bij Wider in huis woonden McCreagh, een Amerikaan, met zijn vrouw, een Hongaar Farago en ten slotte ikzelf.

McCreagh was een kleine, stevige man, een veertiger met een gesloten karakter, die dikwijls zeer in den put was. Oorspronkelijk was hij als schrijver in opdracht van een Amerikaansch tijdschrift naar Abessinië vertrokken in gezelschap van zijn vrouw, terwijl een filmopereur, die eveneens zijn echtgenoot bij zich had, hem vergezelde. De beide mannen hadden opdracht samen te werken in het belang van de firma, die hen uitzond.

Doch op de lange reis van Amerika naar Abessinië bleek het beiden echtparen, dat zij in het geheel niet met elkaar overweg konden en zoo geschiedde het dan, dat direct na aankomst te Addis Abeba de filmopereur en diens vrouw direct naar Amerika terugkeerden, terwijl de McCreaghs er bleven.

Nadat McCreagh eenige korte reizen in het binnenland gemaakt en daarover een serie artikelen voor het Amerikaansche tijdschrift geschreven had, kwam er iets veel belangrijkers in zijn leven: de Nijl begon hem zeer sterk aan te trekken, zooals deze stroom reeds zooveel anderen onweerstaanbaar heeft aangetrokken. In McCreagh's geval was het de Blauwe Nijl!

Zooals bekend is, komt deze Blauwe Nijl uit het Abessijnsche Tsanameer, maakt een bijna cirkelvormige bocht door de Ethiopische bergen over een afstand van ongeveer 1600 K.M., om zich dan in den Soedan te Khartoem met den Witten Nijl te vereenigen en gezamenlijk door

Eigenaardig is de haardracht der vrouwen in Harar, waarbij het tamelijk lange haar, dat door een net wordt omgeven, in twee balvormige knotten eindigt.

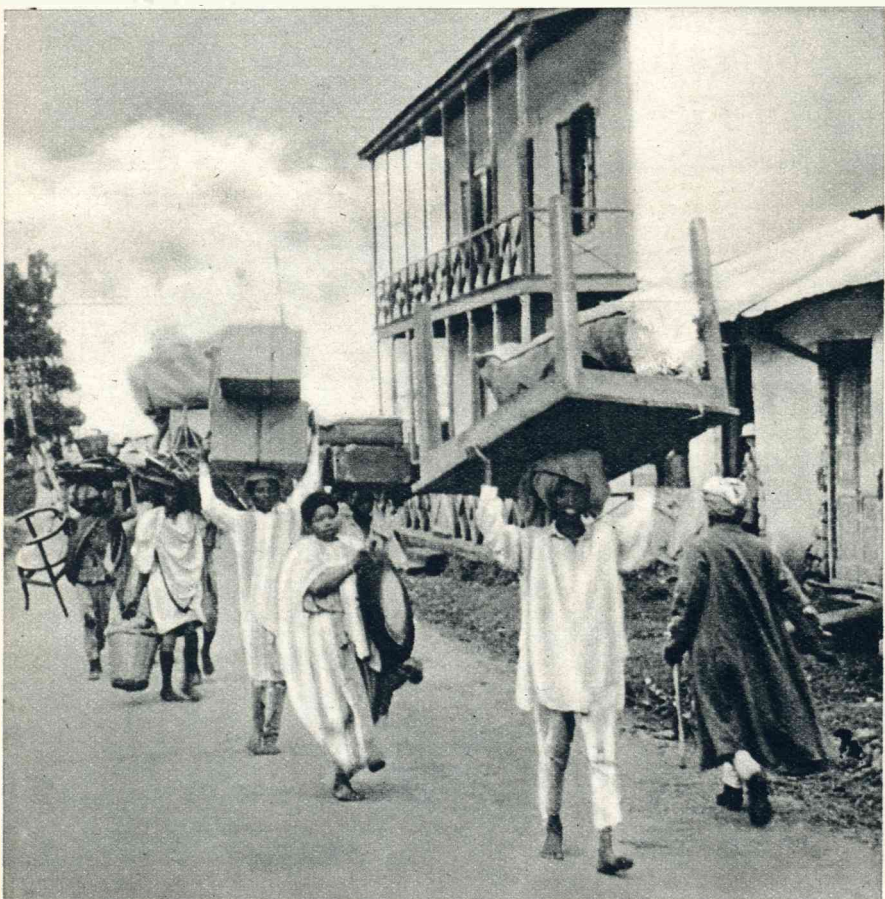
Soedan en Egypte naar de Middellandsche Zee te stroomen.

De Blauwe Nijl nu krijgt in den regentijd op zijn weg naar Khartoem veel slibhoudend water toegevoerd door talloze bergstroompjes. Dat slib is buitengemeen geschikt voor het vruchtbaarmaken van bouwland, en de Nijl wordt daarom in Soedan en in Egypte op hoogen prijs gesteld, niet alleen dus om zijn water, doch vooral om de groote hoeveelheden slib, die hij van de Abessijnsche Hoogvlakte aanvoert. Indien het Nijlwater helder was en dus geen slib bevatte, zou Egypte nooit de rijke landbouwstreek geweest zijn, die het nu is en trouwens steeds was — de korenschuur der oudheid.

Wanneer men een gedeelte van het Nijlwater door middel van dammen en sluizen over bouwland laat stroomen, brengt het overal waar het komt het vruchtbare slib aan, dat in een dunne laag op den bodem neerslaat.

Nu is het de Blauwe Nijl, die het overgrootste deel van deze klei levert, want de Witte Nijl bezit na zijn tocht door de bergketen ten Noorden van Albertmeer slechts zijrivieren, die zeer langzaam stroomen en dus weinig alluviale substantie aanvoeren.

De Abessiniërs profiteeren nauwelijks van den Nijl, daar de stroom in hun land uitsluitend door hooge, kale gebergten stroomt, terwijl de rivier slechts daar, waar zij de vlakten van den Soedan en van Egypte bereikt, benut kan worden voor irrigatie-doeleinden. Niettemin ligt het Tsanameer, de bakermat van den Blauwen Nijl en dus de bron van alle welvaart op landbouwgebied in Soedan en

Een verhuizing is een eenvoudige zaak; men neemt zijn bed op en wandelt er mee naar z'n nieuwe woning.

Het wit der chamma's, de Abessijnsche nationale kleedij, beheerscht ook in de hoofdstad Addis Abeba het straatbeeld, getuige deze opname van een der hoofdstraten.

Egypte, op Abessijnsch grondgebied. „Waarom dan,” zoo zeggen de Abessijnen, „zouden wij niet een soort accijns of een uitvoerbelasting heffen van de onmetelijke hoeveelheden rijkdom, die jaarlijks door de Nijlbedding uit ons land stroomen?”

Inderdaad, waarom niet? Maar op welke wijze dit aan te pakken?

Een ondernemend buitenlander fluisterde iets over een dam, die aan de uitmonding van het Tsanameer moest worden gebouwd. Indien men op deze wijze een stuwdam maakte, groot genoeg om het overgrootste gedeelte van het uit het meer stroomende water tegen te houden, zou de betrekkelijk kleine hoeveelheid water, die uit de bergstroompjes naar het bed van den Blauwen Nijl wordt gevoerd, al spoedig door de groote hitte verdampen of in den bodem wegzinken, alvorens het Khartoem bereikte.

Met een zoo machtig wapen in de hand zou het Abessijnsche gouvernement den Soedan en Egypte geheel naar zijn hand kunnen zetten! Doch waar was het geld, dat voor den bouw van zulk een geweldig dam vereischt werd, te krijgen?

Op een goeden dag vernam ook McCreagh van deze plannen en vraagstukken, en zijn phantasie werd ten eerste geprikkeld door de idee van een stuwdam aan het Tsanameer. Een fortuin zag hij er voor zichzelf in steken, indien hij met goed gevolg als bemiddelaar tusschen het Abessijnsche gouvernement en de een of andere Amerikaansche firma, die in staat was een dergelijke stuw te bouwen, kon optreden. Hij zou eventueel voorstellen de Abessijnsche invoer-belastingen te verpanden ter wille van de kosten dezer onderneming.

Of het een en ander nu al dan niet ten gevolge van McCreagh's bemoeiingen geschiedde, zeker is het, dat Dr. Martin, een Abessijn, door zijn regeering naar Amerika gezonden werd, ten einde met betrekking tot dit plan inlichtingen in te winnen. Deze stap der Ethiopische regeering veroorzaakte een groot rumoer in de pers van alle hierbij geïnteresseerde landen, en talloze pennen voerden hun stroompjes aan tot een Nijl van inkt. Hierop werd van verschillende zijden diplomatieke pressie uitgeoefend, zoodat ten slotte het plan opgegeven werd.

Toen ik McCreagh ontmoette, had de opwinding haar hoogtepunt bereikt, doch de Amerikaan wenschte niets uit te laten omtrent de rol, die hij in deze aangelegenheid gespeeld had. Kortom tijd daarna keerde hij met zijn vrouw naar Amerika terug.

Wider's andere gast was Farago, die officier in het Hongaarsche leger geweest was en na den oorlog, ten gevolge van een conflict met de republikeinsche regeering, zijn land had moeten verlaten. Met de laatste restjes van zijn vermogen begaf hij zich naar Abessinië en, daar hij verstand had van tabaksplanten, verschaftte hij zich een concessie op een stuk land, bouwde er een huis voor zichzelf en hutten voor zijn arbeiders, en begon tabak te planten. Al spoedig was hij in staat een uitstekend product op de markt te brengen.

Nu wordt voor bijna alle zaken in Abessinië een concessie vereischt, die dan een soort monopolie garandeert voor de betreffende geconcessioneerde rechten. Het monopolie voor het aan de markt brengen van Abessijnsche tabak was in handen van twee Grieken. Farago ging naar Addis Abeba en bezocht deze menschen om hun de monsters van zijn product te toonen. De heeren boden hem een prijs, die ver en ver beneden de waarde lag. Toen zei Farago hun, dat hij zich genoodzaakt zou zien, zijn tabaksplantage in den steek te laten, indien zij hem niet op zijn minst den kostprijs konden betalen. Men weigerde hem tegemoet te komen.

Farago keerde naar zijn plantage terug, dronk zich een beetje moed aan, pakte zijn hebben en

houden bijeen en droeg dit naar buiten. Toen zei hij al zijn menschen, hun eigendommen in veiligheid te brengen, wijl hij den boel in brand ging steken. Binnen het uur stond alles: huis, hutten, loodsen, tabaksoogst in laaienden gloed, terwijl Farago naar Addis Abeba terugreed.

Hierna sloot hij zich bij twee Duitsche vrienden van hem aan, die dierenvellen prepareerden voor den export. Met deze vrienden, die knappe preparateurs waren, schoot hij veel wild, prepareerde de huiden en de koppen, waarvan hij de mooiste exemplaren als geschenken naar zijn kennissen in Europa zond, in plaats van ze te verkoopen.

De zaak floreerde niet en de Duitschers keerden ten einde raad naar hun land terug. Doch Farago was veel te trotsch om als arm man terug te keeren: hij bleef.

Hij was thans gedwongen een nederig baantje aan te nemen om in zijn onderhoud te voorzien. De schitterend begaafde en zeer ontwikkelde man was thans bediende op een of ander kantoor.

Wij vormden een eensgezind gezelschap daar in Wider's huis en dikwijls zaten wij 's nachts nog laat op, om elkaar onze levensgeschiedenissen en ervaringen te vertellen.

In Februari vertrokken de McCreaghs; eenige weken later ging ook ik heen, en ten slotte was na eenige maanden ook Wider afgereisd naar het Westen, waar hij zich weer met mijnbouw wilde bezighouden.

Ik veronderstel, dat het oude huis, waar zoo menigmaal onze liederen en ons gelach weerklonken, thans doodschen en verlaten is, het erf zal door onkruid overwoekerd en de stallen ledig zijn. Misschien is het nu wel verhuurd aan een Griek of een Syriër.

Wordt vervolgd.

Kleinen Amharischen meisjes wordt het hoofd kaalgeschoren op een smalle strook over het midden van het hoofd na, welke aan een helmδος doet denken.

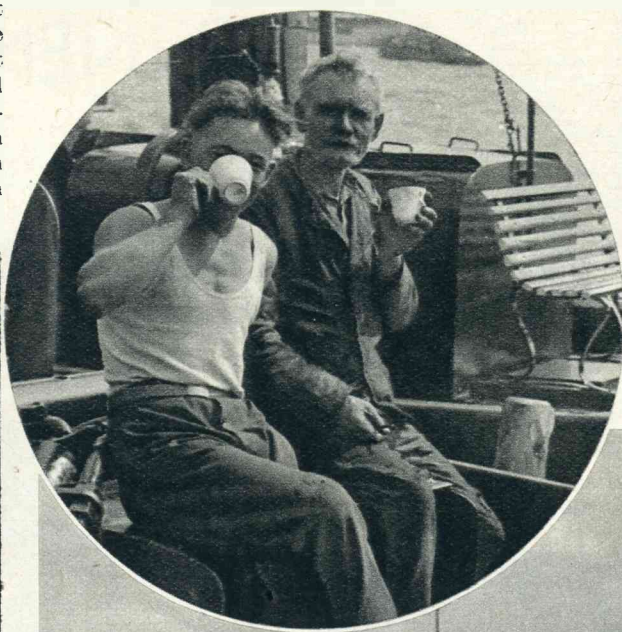

De Boompjes, gezien vanaf de Willemspleinzijde.

Langs de Boompjes

OOK aan de Boompjes is het, evenals in meer delen van het haven- en rivierkwartier, wat kalmer geworden. Zooals men weet, vertrekken de Batavierbooten niet meer vanaf de Boompjes en dat heeft op de drukte voorts verminderenden invloed uitgeoefend. Toch heeft deze in 't geheele land bekende kade voldoende attractie behouden! Wat doen zich overal langs die Boompjes prachtige gezichten voor op de riante rivier en de statige huizenrijen

Schafttijd op de sleepbootjes.

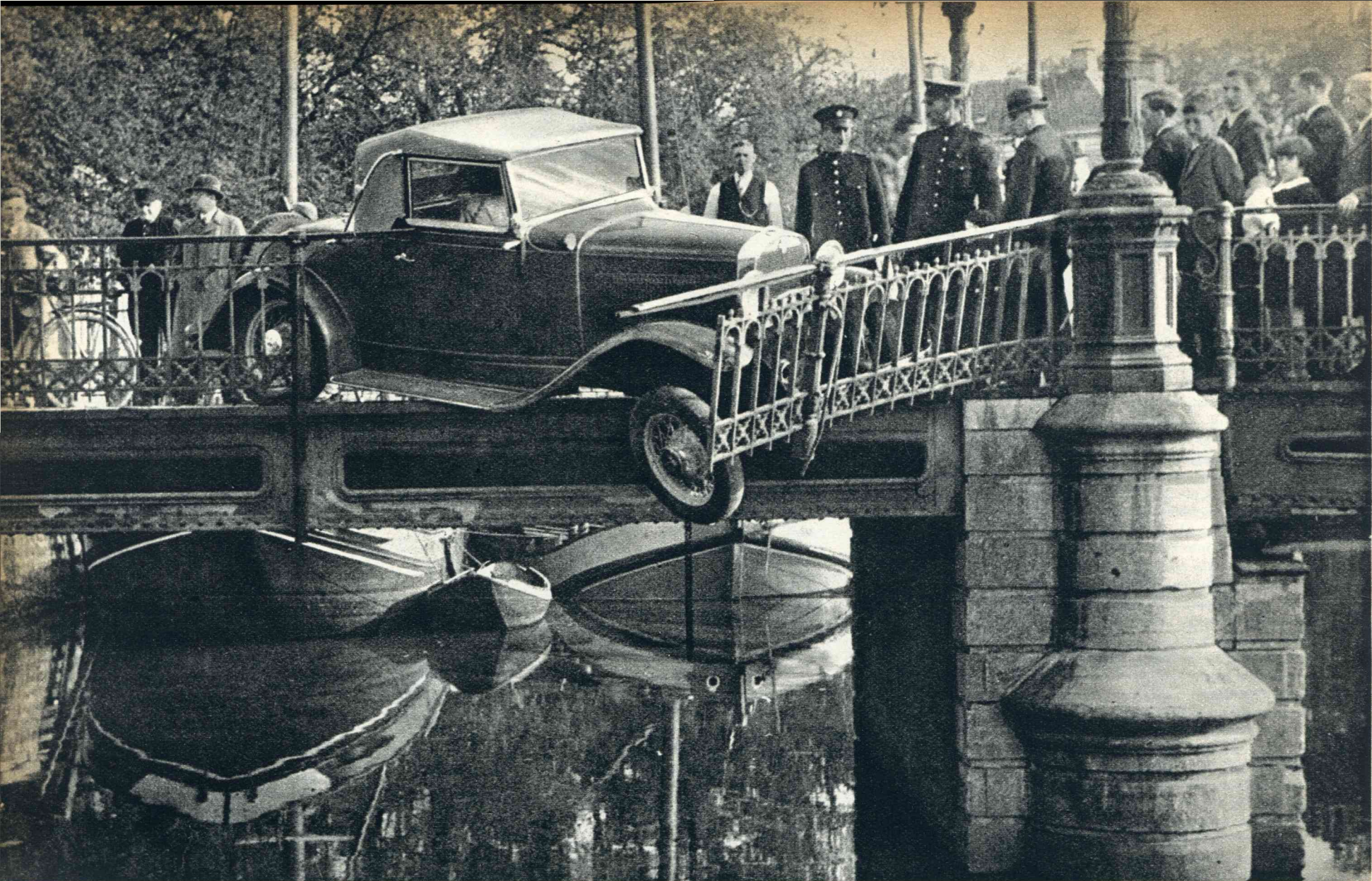
De Boompjes zonder sleeperspaard is ondenkbaar.

De oude synagoge met het ijzeren hek.

Bij de sleepbootjes.

Te Zwolle reed een automobiel door het hek van de Nieuwe Havenbrug. Gelukkig bleef het voertuig aan de brugleuning hangen.

BINNEN DE GRENZEN

De N.S.B. hield te 's-Gravenhage een landdag. Ir. Mussert begeeft zich aan het hoofd van den stoet naar het landdagterrein.

Het wereldberoemde koor van de Wiener Snger Knaben bij de aankomst op het Centraal Station te Amsterdam.

Loet Barnstijn's filmstad te 's-Gravenhage werd door minister Gelissen officieel geopend. Tijdens den rondgang door de filmstad, v.l.n.r. minister Gelissen, minister de Wilde en Loet Barnstijn.

VAN DE EILANDEN

Middelharnis

ALS slot van onze foto-serie: Van de Eilanden geven wij op deze pagina de nieuwste kiekken van de flinke stad Middelharnis. Van Middelharnis weten velen, dat er miljoenen rien worden ge-exporteerd, maar zij weten misschien niet algemeen, dat deze plaats belangrijk is en óók schoon. Onze foto's kunnen dit doen zien op duidelijke wijze. Middelharnis bezit een stijlvol raadhuis en tal van mooie hoekjes. Van zijn eenvoudige, gemoe-

Een foto van het fraaie raadhuis

De winkel op wielen. De koopman prijst zijn waar aan.

delijke bewoners vertellen u de foto's ook. Vooral aardig mag het kiekje heeten van den ijverigen koopman, die aan de buurvrouwtjes zijn waar demonstratief voorhoudt. We beëindigen hiermede onze kiekken „Van de Eilanden”, maar beloven meteen spoedig nog eens onze camera te richten op dit interessante en schoone deel van Zuid-Holland, waar „Groot Rotterdam” zoovele echte en trouwe vrienden telt.

II.

Wachtend op hun meester.

Het laatste nieuws van Abessinië.

Het oudje knapt een uiltje.

Langs de Kaaidreef, waar het zoo schilderachtig is.

Rudolf van Weert:

CHANG EN ENG

de Siameesche Tweelingen

ZEVENDE VERVOLG

DE oude professor Ehrenberger hief een vinger op en zei: „Maar collega, ik wou u ook nog iets vragen. Hoe zit 't met de kleeven van die twee? Hebben zij een gemeenschappelijk costuum of draagt ieder zijn eigen pak?”

„Ieder draagt zijn eigen costuum,” zei Virchow. „Die costuums zijn zoo gemaakt, dat het pak van Chang ongeveer tot het midden reikt van den band, die hen verbindt. Het costuum van Eng reikt eveneens tot het midden van dien band. En daar worden ze aan elkaar geknoopt.... En hiermee,” ging Virchow voort, „is ons onderwerp voor vandaag zoo ongeveer uitgeput. Ik wil tot slot nog een aardige geschiedenis vertellen, die ik in de oude wetenschappelijke litteratuur gevonden heb. In vroeger eeuwen zijn er ook enkele gevallen van ongeveer evenzoo aaneengegroeide tweelingen waargenomen. Naar aanleiding daarvan echter wierp de geleerde schrijver deze vraag op: als één van zoo'n tweetal tweelingen een zware zonde begaat en tot het helle- vuur gedoemd wordt, moet dan de andere, die misschien aan geen enkele zonde schuldig is, die straf mee ondergaan? Er staat niet bij, welk antwoord de tobbige schrijver op zijn eigen vraag gegeven heeft. Maar hij zal ten slotte wel zijn gaan inzien, hoop ik, dat de hemel in zoo'n ongelukkig geval niet veel moeite zou hebben met hetgeen onze collega Langenbeck nu nog niet aandurft: de tweelingen van elkaar te scheiden.”

Toen riep Köllicker Habel naar de tafel en begon hij met hem een uitvoerig gesprek over de vraag, wat hij dien avond eten zou.

Merken wij ten slotte op: ten eerste dat Virchow met zijn theorie over 't ontstaan van Siameesche tweelingen gelijk gekregen heeft; de proefnemer kan tegenwoordig willekeurig Siameesche tweelingen kweken in de lagere dierenwereld; hij kan b.v. een salamanderei in een zeer vroeg ontwikkelingsstadium met een fijn draadje zoo insnoeren, dat er geen twee volkomen gescheiden helften ontstaan; snoert hij het ei volkomen af, dan ontstaan er gescheiden tweelingen uit, namelijk twee levenskrachtige, volledig ontwikkelde salamanderlarven.

Bezien wij vervolgens even de vraag, waarom een zoo groot chirurg als Langenbeck in het jaar 1870 een operatie als de scheiding der Siameesche tweelingen niet durfde ondernemen, tenzij anders voor beiden de dood onontkoombaar was. Bij den huidige stand der chirurgie is het openen der buikholte, die bij een operatie der tweelingen noodig zou zijn geweest, geen erg gevaarlijke onderneming. De septische en antiseptische methoden stellen de chirurgie reeds lang tot veel grooter waagstukken in staat. Met deze methoden gelukt het, de kiemen, die tot ontsteking, ettering en bloedvergiftiging zouden leiden, ver te houden van de operatie-wonde of ze te doden. In 1870 kende men die methoden nog niet voldoende. De geniale Lister had in 1867 de antiseptische methode uitgevonden, maar met de ontwikkeling ervan begon men pas. In den Fransch-Duitschen oorlog (1870—1871), die de beoefening der chirurgie een heel eind vooruit heeft gedrongen, werd er nog met pluksel gewerkt. In 1914 waren er oude dames, die zich de dagen van haar jeugd, van haar vaderlandslievende geestdrift en haar vaderlandslievenden arbeid in die jaren herinnerden, en zich nu wederom aanmeldden om pluksel te maken. En met schrik vernamen zij de mededeeling, dat volgens nieuwere wetenschappelijke inzichten de genezing der gewonden daardoor veel te riskant zou worden. Drieëntwintig jaar na het boven weer- gegeven gesprek in het wijnhuis van Habel heeft de Parijsche chirurg Doyen de dertienjarige „Bengaalsche zusters”, Radika en Badika Dodika, die ook

„Siameesche tweelingen” of xipho-sternopagen, d.w.z. met het borstbeen te zamen gegroeiden, waren, door een operatie gescheiden. Die operatie was technisch geslaagd — dat de zusjes daarna niet lang meer leefden, lag niet aan het chirurgisch ingrijpen, maar aan de long-tuberculose, die aanleiding tot de operatie was.

VII. Overlijden der Tweelingen.

Het is Januari 1874. De tweelingen wonen nog steeds in den staat Noord-Carolina, in hun beide huizen nabij het stadje Mount Airy. Dertig jaren zijn er verlopen, sinds de broeders naar den zaagmolen van Daniel Yeats reden, om kennis te maken met hun aanstaande vrouwen; grijs haar bedekt de vier hoofden.

Het is twee jaar geleden, dat de broeders van hun groote tournée terug zijn gekeerd uit Europa.

Hoewel de tweelingen na de overeenkomst, die zij op aansporing van den rechter sloten, afzonderlijke huizen bezaten, verliep toch hun leven niet zoo vreedzaam, dat het voor hen beiden licht te dragen mocht heeten. Zij begrepen, dat er allicht minder moeilijkheden zouden rijzen, als zij zich de afwisseling van een reis permitteerden, en steeds nieuwe indrukken opdeden. Het geld was op die laatste tournée niet met handen, maar met vaten vol binnengekomen; een grooten rijkdom namen zij uit de Oude Wereld mee naar de Nieuwe.

Op de terugreis van Engeland naar New York was Chang Bunkers ernstig ziek geworden. Hij had een lichte beroerte gehad, en bewoog zich daarna minder gemakkelijk dan zijn broer; maar toen de ergste tijd voorbij was, leefde hij betrekkelijk zorgeloos, wat zijn gezondheid betrof, terwijl Eng zich zeer bang maakte. Hij wist te goed, dat de dood van den eenen tweeling ook aan het leven van den ander een einde zou maken.

De maand Januari van het jaar 1874 was koud en regenachtig in Noord-Carolina. Het weer was ongedurig, het zachtste weer kon plotseling tot een erge kou omslaan.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Chang en Eng, de originele Siameesche tweelingen, zijn door den Engelschen zeekeupman Coffin in 1829 naar Boston (Ver. Staten) gevoerd en treden er voor 't eerst in een circus op. De toeloop is overweldigend en de politie heeft de grootste moeite om het publiek in bedwang te houden. Niemand wil gelooven, dat twee levende menschen aan elkaar gegroeid zijn, maar toch zijn allen gekomen om dit wereldwonder te zien. De politie-commissaris, kolonel Murphy, is er zóó van overtuigd, met een boerenbedrog te doen te hebben, dat hij met kapitein Coffin een weddenschap van 1000 dollars aangaat, dat Chang en Eng, wier namen in het Siameesch links en rechts beteekenen, een paar oplichters zijn. Een dokter uit Boston onderzoekt het wonderlijke tweetal en stelt tot z'n groote verbazing vast, dat ze werkelijk aan elkaar gegroeid zijn. Chang en Eng worden Amerikaansche burgers en als vrije mannen eischen zij van Coffin hun persoonlijke vrijheid. Ze trekken naar Europa en laten zich in Frankrijk, Engeland en Holland tegen betaling zien. Later vestigen ze zich in Amerika en vatten dan het plan op te gaan trouwen. Ze worden verliefd op een tweetal zusters en laten door hun butler een aanzoek bij den vader doen. In 1843 traden beiden in het huwelijk. Eng gaat wegens mishandeling een proces aan tegen zijn broer Chang. Hij eischt dat men hen door operatie van elkaar zal scheiden, waarvoor de rechter geen toestemming kan geven. Deze stelt voor, dat beiden een huis laten bouwen, zoodat ze telkens na drie dagen in hun eigen woning kunnen vertoeven, waarmede ze accoord gaan. Eerst in 1870 laten zij wederom iets van zich hooren en treden o.a. te Berlijn op. Professor Virchow onderzoekt de tweelingen en brengt aan eenige geleerden rapport van z'n bevindingen uit. — Nu kunt u verder lezen.

De gebroeders zijn in het huis van Chang. Het is avond. In hun gezelschap vertoeven de secretaris van Chang, een ietwat bedaagd man, dien zij uit Londen mee hebben gebracht, en een notaris uit Mount Airy. Er wordt geconfereerd over kwesties, het vermogen van Chang betreffende. Er brandt een groot vuur in den haard, want Chang is verkouden. Hij hoest en klaagt over pijn in de borst. De ademhaling valt hem zwaar. Hij zit dus dicht bij het vuur.

De voornaamste kwestie is deze: Chang wil al zijn beschikbare middelen gebruiken voor een groote speculatie; hij wil katoen koopen en dan verkopen; vervolgens wil hij voor een prijke een heelen oogst tabak zien te krijgen, terwijl die nog te velde staat. Het geld van Chang staat in Londen, in Parijs, in Amsterdam en New York — het is links en rechts in de banken verspreid. Voor een gedeelte is het tegen vasten rentevoet op langer termijn gedeponneerd, een ander gedeelte echter kan ieder oogenblik opgevorderd worden. De secretaris telt op, de notaris rekent de Engelsche ponden en Fransche francs in dollars om, terwijl Chang zit te hoesten en met een groot potlood getallen noteert op een bloc-notes, die hij op den schoot heeft. Opeens wordt hij moe en zegt tegen zijn broer Eng:

„Ik moet eens gaan liggen. Ik voel me niet goed.”

Zijn broer antwoordt spijtig:

„'t Is nog zoo vroeg — als ik nu naar bed ga, kan ik niet slapen.”

Chang staat op — Eng kan niet anders doen, dan met hem meegaan, want zij zijn in Chang's huis. Een bediende brengt een glas punch, Chang ledigt het in één teug... de broeders gaan naar bed.

Eng vindt dien nacht geen slaap, want zijn broer hoest voortdurend, en draait zich om en om, en kreunt... Midden in den nacht trekt Eng woest aan het belkoord. Zijn eigen kamerdienaar snelt toe, en Eng beveelt hem snel een boodschap te sturen naar hun huisarts, dr. Joseph Hollingsworth te Mount Airy. De dokter moet aanstonds komen — meneer Chang Bunkers is ernstig ziek.

Een uur later wordt Eng medegedeeld, dat dr. Hollingsworth niet te bereiken is — hij was naar Winston.

Chang is intusschen in slaap gevallen.

Den volgenden morgen scheen het iets beter te zijn met Chang. Om tien uur zouden zij naar het huis van Eng vertrekken. De drie dagen, die de beide broeders volgens overeenkomst in het huis van Chang moesten doorbrengen, zijn voorbij.

Als de tijd daar is, om weg te rijden, begeven de broeders zich, op voorstel van Chang, naar buiten. Het is bitter koud. Een krachtige wind waait ijsig over het landschap, de wolken hangen laag en zwaar en jagen met groote snelheid langs den hemel. Dan zegt Chang:

„Laten we in mijn huis blijven, ik krijg 't veel te koud onderweg; 't is zoo ontzettend koud, de wind giert om het huis.”

„Nee,” zegt Eng. „We hebben nu eenmaal een afspraak, en daar houden we ons aan.”

Chang dringt aan:

„Ik ben toch ziek! Ik heb pijn, als ik ademhaal; ik heb steken in mijn borst — als we uitrijden, word ik nog zieker.”

Eng wordt boos; hij roept:

„We rijden naar mijn huis!”

Zij gaan. Het rijtuig komt op een stuk weg, dat met ijsel bedekt is, het gaat aan 't slingeren en raakt in de sloot. Het rijtuig slaat om. De tweelingen vallen er uit, maar worden niet gewond. Chang ligt in de sneeuw te schreien. De koetsier helpt hen op — zij moeten een flink eind weegs te voet afleggen, in de richting van het stadje Mount Airy, voor zij een rijtuig kunnen krijgen, want het hune is niet meer bruikbaar. Chang is verre van vast ter been, Eng ondersteunt hem. Zoo komen zij den heuvel op en in het huis van Eng. Chang wil naar bed, maar Eng zegt:

„We zijn in mijn huis. Volgens onze overeenkomst gebeurt in mijn huis, wat ik wil. Maar ik zal 't goed met je maken — we zullen bij 't vuur gaan zitten, dan kom je wel bij. Ik geloof niet, dat je ziek bent — je hebt alleen weer te veel gedronken de laatste dagen. In mijn huis gebeuren geen dwaasheden — hier knap je wel weer op.”

Zij gingen op de sofa zitten en beiden zwegen. Eindelijk zei Chang, zeer boos:

„Eén ding moet je bedenken: als ik sterf, neem ik jou mee.”

Hij zonk achteruit, kreunde, hield zijn zakdoek voor zijn mond. Toen de zakdoek omlaag kwam,

zat hij vol bloed. Verschrikt keek Eng zijn broer aan. Toen riep hij uit :

„Je bent werkelijk ziek ! En wat gaat er dan met mij gebeuren ?”

Hij schreeuwde, maar hij schreeuwde geen woorden, het waren wilde kreten. Zijn vrouw Sara kwam toegesnel. Chang lag half bewusteloos achterover op de sofa. Eng riep zijn vrouw toe :

„Haal dr. Hollingsworth ! Hij was vannacht niet thuis. Hij zal nu wel terug zijn. Als hij er niet is, haal je een ander. . . . nee, niet één — alle dokters van de stad ! Ik zal ze met goud betalen. Ze moeten direct hier komen ! Waar is mijn secretaris ? Waar is mijn bediende ?”

Sara Bunkers stormt de kamer uit. Eng's secretaris, een jonge Chinees, verschijnt. Hij trekt hem dicht naar zich toe, grijpt hem bij de schouders en fluistert hem toe :

„Ga gauw telegrafeeren. . . . naar Philadelphia, naar den beroemden dokter William Pancoast. Vraag of hij direct hier komt — dan betaal ik hem tienduizend dollar ! Wacht, nog een dokter in Philadelphia. . . . professor Grosz. Telegrafeer hem ook, of hij komt. Bied hem ook tienduizend dollar. Zeg, dat ze alle instrumenten voor 'n zware operatie meebrengen ! Niet weggaan, wacht ! In Gainsborough zit professor John Neill. Stuur hem ook een telegram en bied hem ook tienduizend dollar ! Laat ze hier komen ! Ga nu maar ! Gauw !”

Naast hem kreunde Chang. Eng boog zich naar hem toe :

„We gaan natuurlijk direct naar bed ! Wacht, ze zullen ons naar boven dragen. Al 't mogelijke zal gedaan worden, om je weer gezond te krijgen.”

Weer riep hij om personeel. Onder toezicht van zijn vrouw hieven de bedienden de tweelingen op en droegen zij hen naar de eerste verdieping van het huis. Chang werd uitgekled en in warme doeken gewikkeld. Eng lag gekleed naast hem. Zijn vrouw kwam bij hem zitten. Eng was zoo bleek als een doek

en dol opgewonden, zijn pols sloeg wild. Hij keek zijn broer aan. Chang had de oogen gesloten, hij lag rustig in bed, scheen te slapen. Toen vatte Eng de handen van zijn vrouw en zei :

„Ik weet, wat ik heb. Ik voel me zoo vreemd opgewonden. . . . ik voel nee, ik weet, dat Chang gaat sterven. Versta je, ik weet, dat hij sterft ! Weet je, wat dat beteekent ? Weet je, dat ik dan ook niet meer leven kan ? Hoewel ik gezond ben ? Ik heb een fatsoenlijk leven geleid, ik heb niet gedronken, ik ben niet driftig geweest, ik heb niemand een kwaad woord toegevoegd, zooals mijn broer ; maar als hij sterft, moet ik ook sterven. Weet je, wat hij gezegd heeft ? Hij zei zooveel : Eén ding moet je bedenken — als ik sterf, neem ik jou mee !”

De vrouw weende, boog zich over Eng en fluisterde hem toe : „Wat moet ik doen ? Is er nog een kans, je te redden ? Je hebt dokters laten roepen. Wat wil je ?”

Eng fluisterde terug, met zijn mond dicht bij haar oor, opdat zijn broer Chang het niet hooren zou :

„Ik wil van hem gescheiden worden, ze moeten de operatie beproeven ! Ik heb zoo'n gevoel, dat het lukken zal. Ik kan nog vele, vele jaren leven, ik wil niet sterven. Als we ons niet laten opereeren, is er geen kans voor me, dan moet ik dood. Kom dichterbij. . . . kom dichterbij. . . .” Hij ging met zijn vingers door haar haar, streelde haar, trok haar heel dicht bij zijn mond en fluisterde :

„Hij zal 't niet doorkomen. Hij is ziek, maar ik zal blijven leven !”

Hij hoorde gerucht beneden in huis. Hij fluisterde zijn vrouw toe : „Ga naar beneden, naar de dokters — leg geld op tafel. . . . biljetten van duizend dollar. Als ze niet willen, zeg je hun, waar 't om gaat ; zeg, dat ze hem meteen verdooven, en mij ook. Ik weet, hoe het moet. Luister goed, jij moet 't ze uiteenzetten. Ze moeten den band heel dicht bij de lichamen doorsnijden, maar ze moeten zorgen, dat we niet doodbloeden. Ga gauw naar beneden, Sara, de dokters zijn er !”

De vrouw, die haar man van harte liefheeft, ijlde de trap af. Zij vindt beneden drie dokters uit Mount Airy, maar de vierde, dr. Hollingsworth, ontbreekt. Hij is niet te bereiken. De vrouw schrikt er van, want dr. Hollingsworth kent de constitutie der tweelingen precies. Zij spreekt met de drie geneesheeren, zij snelt de huiskamer door, zij sluit een kast open, zij neemt geld in de handen ; dat wil zij den dokters opdringen, zij wil het hun in de zakken duwen. En zij schreit maar steeds en bezweert den dokters, de tweelingen dadelijk te opereeren, hen te scheiden, hen van elkaar te snijden.

Maar de dokters weigeren. Een hunner zegt :

„Wij hebben met onzen collega dr. Hollingsworth menigmaal over het probleem van uw man, het probleem der tweelingen, gesproken, mevrouw Bunkers. Zoo'n operatie zou een wissen dood voor hen beiden beteekenen. Dat is de stellige meening van dr. Hollingsworth. Zouden wij nu toch tot de operatie besluiten, dan kon men ons later met recht aanklagen.”

De vrouw snelt de trap op, naar haar man ; zij werpt een blik op Chang — hij schijnt te slapen. Dan fluistert zij Eng in 't oor :

„Ze willen niet !”

„Heb je hun geld genoeg geboden ?” vraagt Eng. „Geef hun dertigduizend dollar. . . . veertigduizend !”

De vrouw rept zich weer naar beneden. De dokters zitten in de huiskamer. Zij zegt :

„U krijgt dertigduizend, veertigduizend dollar, als u de operatie uitvoert.”

De oudste van de drie, een man met een langen baard, zegt :

„Er staat geschreven : leid ons niet in verzoeking. Ik weiger.”

Hij staat op en neemt zijn hoed. . . . zijn beide collega's grijpen eveneens naar hun hoeden.

(Slot volgt).

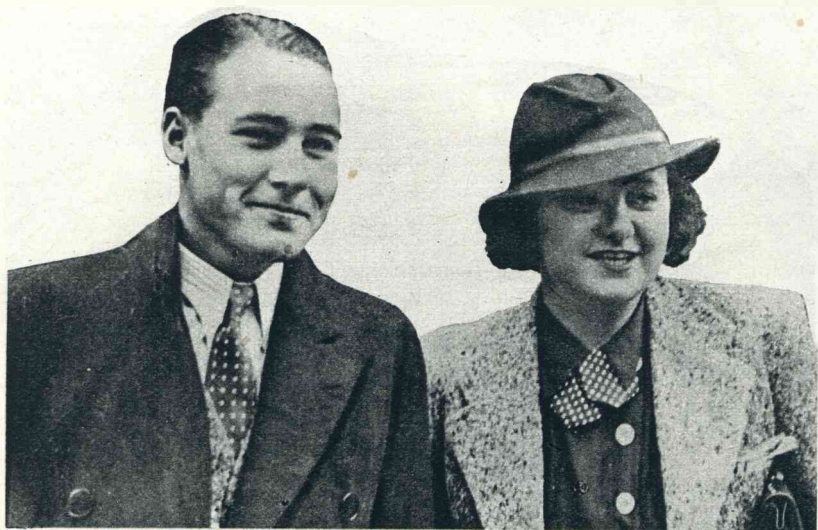

ZIGEUNERKINDEREN

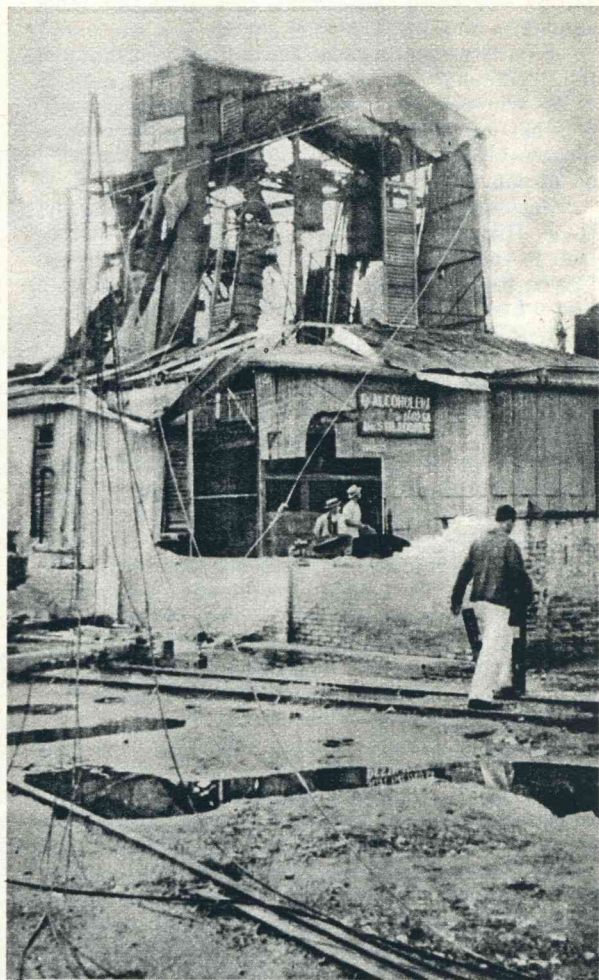
Het nieuwe Engelsche stoomschip „Strathmore” wordt tijdens de reis dag en nacht gecontroleerd door brandweerlieden, die met een specialen rook- en brandhelm, asbestpak, lamp etc. zijn uitgerust.

BUITENLANDSCH ALLERLEI

Prinses Ingeborg van Bentheim-Steinfurt, die zeer nauw verwant is aan de regerende vorstenhuizen in Europa, trad te Londen in het huwelijk met August Solken, een handelsreiziger. De prinses heeft van al haar koninklijke voorrechten afstand gedaan om met hem te kunnen trouwen.

In den kelder van den grootsten wijngaard ter wereld. Het meisje op onze foto tapt een glas wijn uit een enorm vat, dat zich reeds meer dan honderd jaren in de kelders van den Italiaanschen wijngaard te Guasti (Californië) bevindt.

Boven Cuba (Zuid-Amerika) woedde onlangs een hevige orkaan, welke onnoemelijke schade veroorzaakte. Twintig menschen werden erdoor gedood en driehonderd zwaar gewond. Een prent van een vernielde fabriek.

Abessijsche troepen in Ogaden wachten op de langzaam voortrukkende Italianen.

Italië zendt nog steeds duizenden manschappen uit om zijn legers in Oost-Afrika te versterken. Het vertrek van een troepenschip te Messina — de soldaten zien hun uitrustingen na alvorens zich in te schepen.

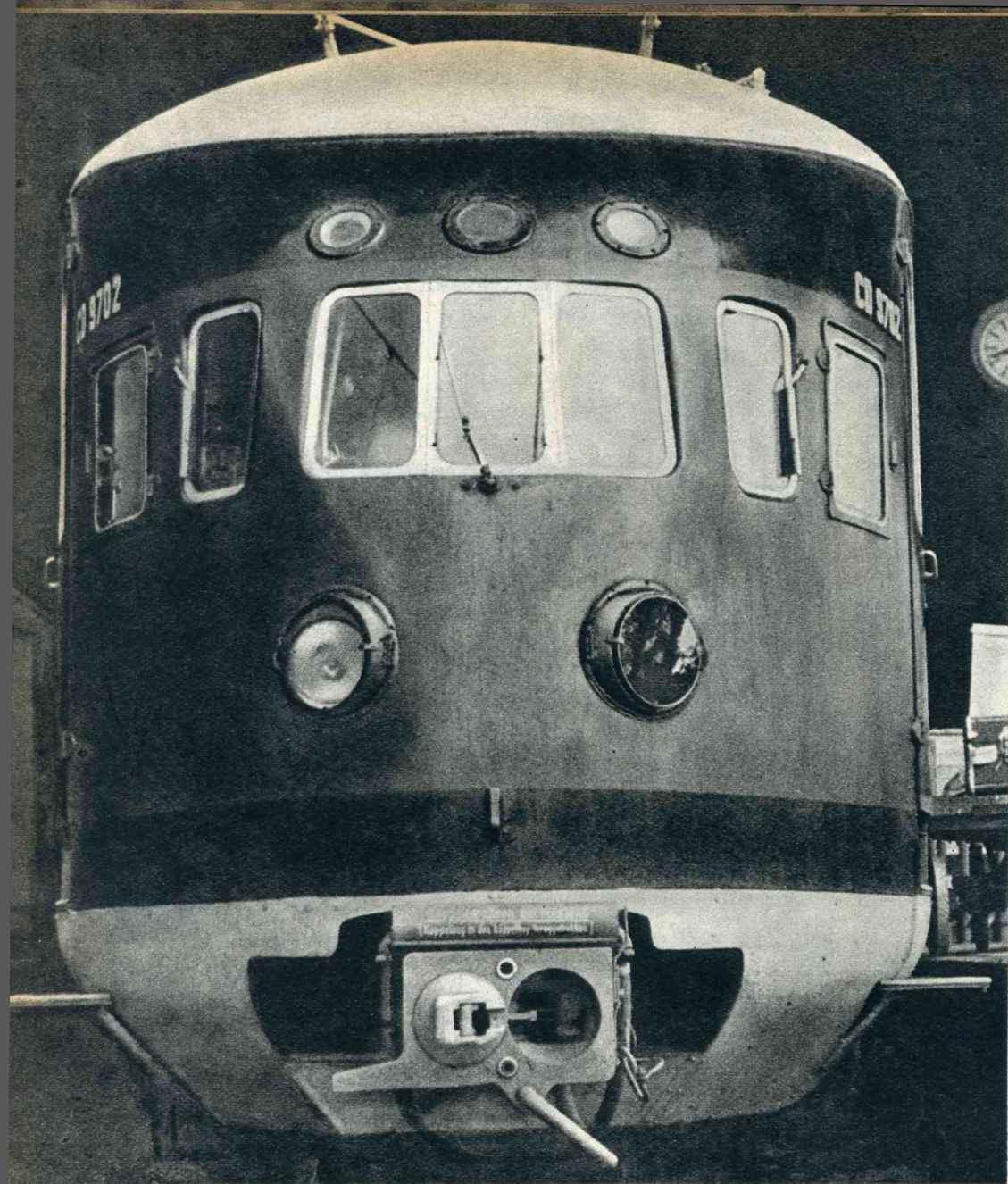

Het Grieksche parlement heeft in z'n zitting van 10 October den republikeinschen staatsvorm afgeschaft en de monarchie hersteld. Koning George III is door de regeering uitgenoodigd naar Athene terug te keeren. (foto links).

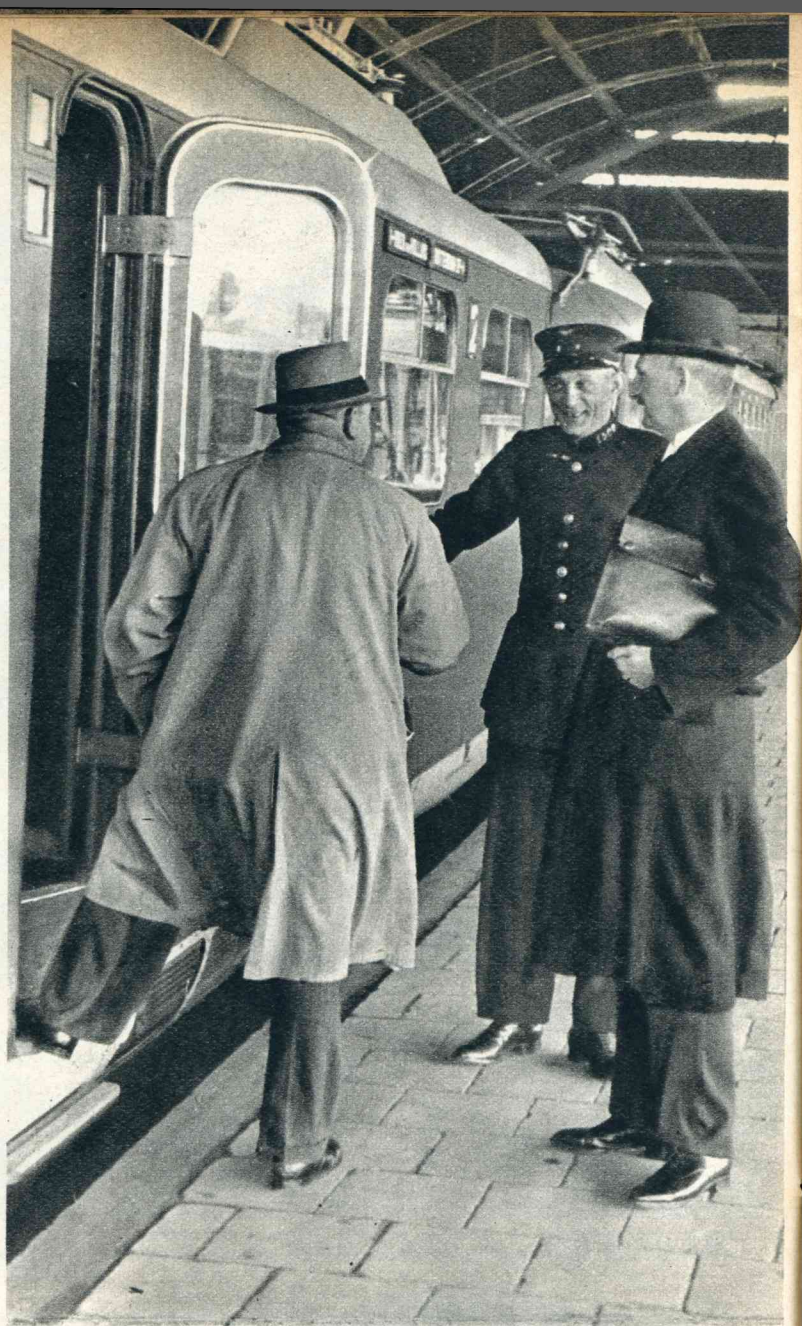
Onder: De groot-kamerheer van keizer Haile Selassié leest te Addis Abeba de proclamatie der regeering voor, waarin door geheel Abessinië de mobilisatie wordt gelast. Door middel van de groote oorlogstrommel van den vorigen keizer Menelik zal het nieuws aan de bewoners worden medegedeeld.

De prachtige villa te Frimley in het graafschap Surrey, waarin de Hertog van Gloucester en Lady Alice Scott na hun huwelijk zeer waarschijnlijk hun intrek zullen nemen.

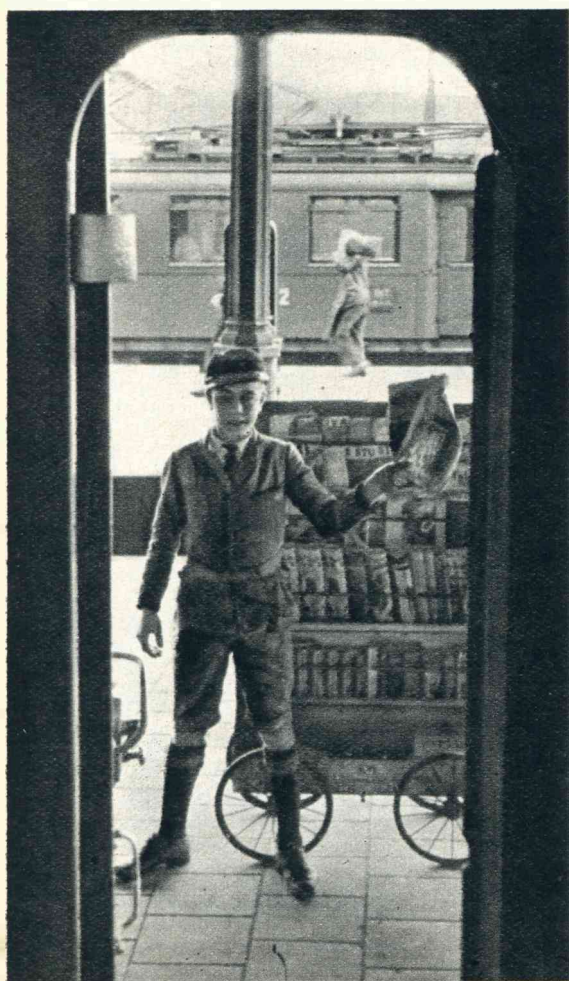

De typische „kop” van den stroomlijn-trein.

Instappen, heeren.

MET DEN STROOMLIJN-TREIN NAAR DEN HOEK

„Groot Rotterdam, mijnheer?”

DE ouderen onder ons kunnen zich het eerste stoomtreintje nog wel zoo ongeveer herinneren. Het was een gemoedelijk tuffertje, dat met een kalm en gematigd gangetje de reizigers bracht van station naar station.

Ze zijn nog niet geheel verdwenen, die tuffertjes. In rustige hoekjes van ons land treft men ze wel aan.

Als men in zijn vakantie het Geldersche bezoekt en men bevindt zich b.v. in Apeldoorn, bij de Gedenknaald op het Loo, dan komt van tijd tot tijd zoo'n treintje voorbij puffen. Is de overweg genaderd, dan klimt de conducteur uit den trein en met een roode vlag in zijn hand gaat hij het „locaaltje” vooraf, dat al bellend en puffend volgt.

Vandaar dat men het treintje in die streken typeerend „bello” noemt.

Na deze bescheiden treintjes kwamen de grotere stoomtreinen, de snelle bliksemtreinen, met de geweldige en imponerende machines, ook wel „jumbo's” genoemd.

De wagons behielden echter naar innerlijk en vooral naar uiterlijk het karakter van 't locaaltje,

al werden groote verbeteringen en moderniseeringen aangebracht.

Een nieuwe fase in de ontwikkeling van den trein was de elektrische, die al andere vormen liet zien, totdat met den Diesel een radicale verandering aan den dag trad.

Hier was de ultra-moderne vorm verkregen, in

Een kijkje op Vlaardingen.

't Is een gezellig zitje.

Stroomlijnen.

exterieur en interieur, een stijl, die zich aanpaste bij dien van den laatsten woningbouw en van de nieuwste meubelen.

De lijnen werden strenger, eleganter, sober, doch sierlijk. De kleuren waren praktischer en eenvoudiger. Zoo zien we nu die Dieseltreinen langs de lijnen vliegen, als moderne, vreemde monsters, met heusche „koppen”, waarin de oogen gloeien en met hun in de vaart uitgestooten heesche, schorre kreten, waaraan ons oor nog maar niet wennen kan en die iets rauws en ongevoeligs hebben.

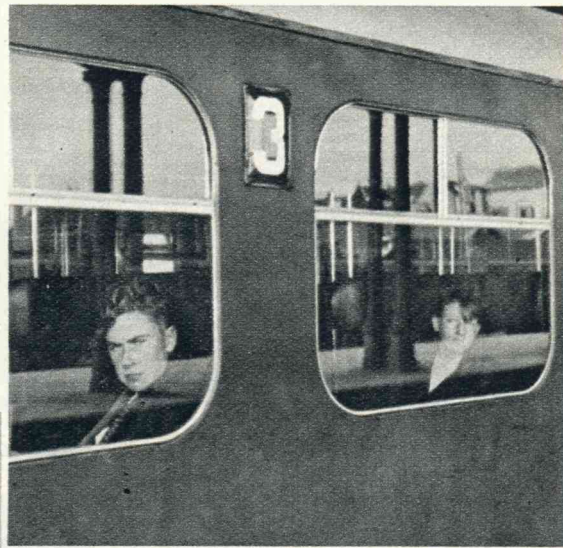
Die treinen, in de wandeling wel eens de blikken treinen genoemd, rijden echter snel en gelijk-

matig, zacht en aangenaam deinend en ze zijn zeer comfortabel ingericht. De z.g. stroomlijn-trein nu, welke ons, als een pijl uit den boog, naar den Hoek brengt, is een verbinding van Diesel en elektrische.

De trein zelf is een nieuwste Dieseltrein-type, hij wordt echter niet door den diesel-motor, maar langs de elektrische bovengrondsche geleiding voortbewogen.

En dit zeer snel!

Er zijn met de Hoeksche treinen proeven genomen op de lijn Haarlem—den Haag, waarbij de snelheid werd opgevoerd tot 162 K.M.! Zoo razend rijdt hij op zijn traject nog wel niet, maar 't gaat toch zeer

Is het uitzicht niet voortreffelijk?

vlug — als had hij vleugels — en zeer aangenaam!

Men voelt niet, dat men rijdt. Het interieur is ruim en smaakvol, het uitzicht door de breede ramen voortreffelijk.

Wij maakten voor onze vele lezers een ritje met den stroomlijn-trein, die in snelheid, sierlijkheid en comfort uitmunt.

We kunnen hun aanraden ons goede voorbeeld te volgen!

d. H.

Zoo zagen wij Maassluis.

De bekende Deventer sportclub U(tile) D(ulci) heeft Zaterdag haar 60-jarig bestaan herdacht. Foto van het bestuur der jubilerende vereeniging tijdens de receptie.

Te IJmuiden werd Zondag de wedstrijd Stormvogels-Feyenoord gespeeld, welken de Rotterdammers met 1-2 wonnen. Moment uit deze match. Een verwoede aanval op het Feyenoord-doel wordt door keeper v. Male onderbroken.

SPORT

van de Week

De nationale zwemwedstrijden van de E.D.Z. te Rotterdam. Kiekje tijdens het nummer 200 M. schoolslag dames.

Erwin Kossak, de man die 4 jaar lang onze atleten belangeloos heeft getraind, is Zondagochtend naar Hamburg vertrokken. Zijn vrienden, de atleten, deden hem op het station te Amsterdam uitgeleide. De heer de Kreek neemt afscheid. Achter hem Berger en de andere atleten.

De jubileumwedstrijden van de „Delftsche Sport” te Delft. De winnende ploeg van het hoofdnummer oude vieren, Leythe.

D.H.O. behaalt 't eerste punt, n.l. door 'n gelijk spel tegen D.W.S. Moment uit deze ontmoeting voor het doel der Amsterdammers.

De vijfde ontmoeting Euwe—Aljechin in de sociëteit Phoenix te Delft. Geheel rechts minister Slotemaker de Bruïne.

Links: De Delftsche Studenten Motor-vereeniging organiseerde een vossenjacht, waaraan 60 jagers deelnamen. Het vertrek van de sociëteit Phoenix.

HEEL veel reden tot juichen heeft het Rotterdamsche voetbalpubliek en dat uit den omtrek j.l. Zondag weer niet gehad. Althans niet voor zoover dit verrichtingen der eerste klassers betreft.

Men kan zeggen, dat Sparta zich tegen R.C.H. kranig heeft geweerd, door dezen Haarlemmers een punt af te snoepen en daar desnoods nog aan toevoegen, dat de nederlaag van Hermes D.V.S. tegen Ajax in de hoofdstad hoogst eervol is geweest, doch met dit al zijn er van de zes punten, welke er door de Rotterdamsche clubs in afdeeling I te behalen vielen, niet minder dan vijf naar andere windstreken gegaan.

Xerxes stelde op eigen terrein teleur, door met 0—2 van Haarlem te verliezen. De positie der gestreepten baart zorg. Tot op heden werden uit vijf wedstrijden slechts twee punten behaald. Trouwens Hermes D.V.S. heeft er slechts één meer. Het begin was zoo hoopvol voor de Schiedammers.

In afdeeling II ging het beter. Hier staat ten minste de fraaie overwinning van Feijenoord op Stormvogels te IJmuiden in het brandpunt der belangstelling. Vrouwe Fortuna liet de IJmuidenaren in deze ontmoeting maar liefst twee strafschoppen missen, zoodat de Feijenoorders over de gedragingen van deze wispelturige dame ditmaal niet te klagen hebben gehad.

Een kluitje uit de pap van H.V.V. Zondag behaalde Rising Hope een 2—0-overwinning op de geelzwarte Hagenaars. Spelmoment uit deze ontmoeting, genomen voor het Rotterdamsche doel.

Sparta en R.C.H. deelen de punten (3—3). De Spartanen voor het Haarlemsche doel in actie.

D.F.O. kan niet scoren tegen Blauw Wit. De Amsterdammers wonnen in Dordt met 0—3. Kiekje van een afgeslagen aanval op de Dordtsche veste.

Een andere belangrijke ontmoeting had te Dordrecht plaats, waar D.F.C. tegen Blauw Wit genoeg moest nemen met een 0—3-nederlaag. De zebra's profiteerden dubbel van hun zege, daar Stormvogels één der grootste concurrenten was. Blauw Wit gaat nu aan den kop met de opvallende doelf cijfers 9 voor en 1 tegen.

Te Zaandam heeft Excelsior een 2—1-nederlaag geleden tegen Z.F.C. Een uitslag, waarop moeilijk commentaar te leveren valt. De roodbroeken zullen nu echter weer eens aan een paar overwinningen dienen te denken.

Dan zij ten slotte nog vermeld, dat D.H.C. den eersten oogst binnengehaald heeft in den vorm van een gelijk spel tegen D.W.S. Daar echter ook H.F.C. beslag op een punt legde, blijven de Delftenaren nog als hekkensluiters fungeren.

In de tweede klasse vallen meerdere eigenaardige uitslagen te noteeren. Hier was het Rising Hope dat voor een verrassing zorgde door H.V.V. met 2—0 te kloppen. De nieuwe tweede klassers blijven zich kranig houden en zijn zoowaar reeds op de tweede plaats aangeland. S.V.V. deed wat des leiders is en klopte zijn tegenstander met 6—1. Het was V.D.L. dat deze zware nederlaag te incasseeren kreeg. Er werd overigens over de geheele linie nogal braaf gescoord. Olympia kreeg in Gouda met 0—7 van R.F.C. klop, terwijl Emma Steeds Hooger een 6—0-nederlaag toebrecht. Doelpunthonger over de geheele linie dus, doch een tikje ongelijk verdeeld.

In de andere afdeeling heeft Overmaas de leiding genomen, daar C.V.V. tegen O.D.S. een punt moest prijsgeven. De oud-eerste-klassers wonnen met 3—1 van B.E.C. Neptunus weerde zich kranig tegen Alphen, doch werd ten slotte met 8—5 geklopt. Ook al een vreemde uitslag. Voorloopig zullen Overmaas en C.V.V. hier wel een spannenden strijd blijven voeren.

Willy den Ouden ondernam Zondag j.l. op de wedstrijden van de R.D.Z. een poging om het wereldrecord op de 440 yards vrije slag te verbeteren, welke echter faalde. Willy op zoek naar de oorzaak.

HET DUBBELE LEVEN

van de familie Hatakeyama

WANNEER u als eerzaam huisvader na elken dag van crisiszorg en vruchteloos geploeter thuiskomt op uw étage, waarvan de huisheer nog de vorige maand weer geweigerd heeft de huur te verlagen — u sluit het stadsrumoer, de beslommingen en de avondpretjes alle even hardnekkig buiten, incasseert in hiërarchische orde de omhelzingen van gade en kroost en gaat er dan toe over, uw kwellende gekleede schoenen te verwisselen voor bij den haard klaargezette pantoffels en uw colbertje, dat dezen winter nog mee moet, voor uw slobberig huisjasje — laat iemand u dan eens met de bewering aan boord komen, dat u een dubbel leven leidt!

Maar anders is het, als uw Japansche lotgenoot zijn dagtaak heeft volbracht en inkeert tot den schoot van zijn gezin: hij treedt over zijn huisklempel een dubbel, een volkomen verschillend leven in, dat niets gemeen

Shizuko was de voornaam der jonge Japansche, met wie wij kennis maakten, en die ons inviteerde in de vaderlijke woning. — Zóó kleedt zij zich, wanneer zij, naar Westersch voorbeeld, zich aan de sport gaat wijden.

heeft met het van lieverlee naar Westersch model vormde arbeids- en zakenleven, dat hij in de handelswijk van zijn stad achterliet. Dat demonstreert zich al dadelijk in de voorvaderlijke gewaden, waarin hij zich pas „thuis” gevoelt, in de traditioneele huiselijke gebruiken, manieren en omgangsvormen, in woninginrichting en huisraad, in de sfeer, die zoo grondig verschilt van het veel ruimere leven der internationale zakenwijk: de sfeer van een uit tientallen eeuwen oude voorgeslachten geërfde en trouw bewaarde, verfijnde cultuur van Japansch familieleven.

Want in de vijftig, zestig jaren, dat de Japanner voor het onweerstaanbaar wapengeweld van den Westering wiken en de blanken toelaten moest in zijn tot dan toe zorgvuldig geïsoleerde eilandrijk, heeft hij hun wel de kunst weten af te kijken in alles, waarin zij, materieel, zijn teruggetrokken volk de baas geworden waren: in handel en verkeer, in productiemethoden en exploitatie, in techniek en industrie, in organisatie en financieel systeem, in wapening en oorlogsmethoden. En maar al te gevoelig ervaart thans het Westen, dat het niet tot eigen voordeel den Japanners zijn materiele ontwikkeling opgedrongen heeft. Want veel handiger en geraffineerder, veel krachtiger, eensgezinder en omvangrijker, veel systematischer en doeltreffender dan waartoe het

Wij ontmoetten de jongste dochter van de familie Hatakeyama, die ons inviteerde in de vaderlijke woning. — Zóó kleedt zij zich, wanneer zij, naar Westersch voorbeeld, zich aan de sport gaat wijden.

Links: Theeceremonie bij de familie Hatakeyama. — De geheele familie neemt met de gasten aan de plechtigheid deel in de met papieren wanden omsloten en met rietmatten belegde kamer. Rust, elegantie, manieren, conversatie, wellevendheid, geven aan het thee-uur zijn inhoud en beteekenis: een openbaring voor den Europeaan, die in de zeldzame gelegenheid is, eraan deel te nemen.

individualistische, verdeelde Westen in staat bleek, hanteert de Japanner na enkele tientallen jaren leertijd den van de Westerlingen onder dwang gekochten vooruitgang.

Alleen: temidden van zijn enorme zakenpanden en ongehoord groote fabrieken, van zijn uitgebreid autoverkeer en modern ondergrondspoorsysteem, van zijn daverende werven en albeheerschende banken, bleef de Japanner persoonlijk bijna geheel dezelfde, in alles, wat zijn voorvaderen geweest zijn.

Overdag verlaat de machinefabrikant zijn huis in Europeesch costuum; maar wanneer hij terugkeert, hult hij zich weer in zijn zijden kimono, zit naar voorvaderlijke zede gehurkt op zijn stroomat en viert de stille, zinrijke thee-ceremonie. Of nuttigt op de voorname, elegante wijze van zijn voorgeslacht zijn sober maar toch verfijnde maal. Of verdiept zich in de wijsheden, de geschiedenis, de kunstwerken van zijn aloude ras.

Zoo is de avond voor hem het vertoeven in een heel andere, hem nog veel meer eigene, wereld dan die van zijn Westerschen dagelijkschen arbeid.

Eeuwenlange oefening in beheersching en beminne-lijkheid, in verfijnde interesse en nobele levenshouding hebben dit volk een karakter geschonken, dat zich zoo licht niet bederven laat door den vervuenden invloed van het veel materialistischer Westen, maar dat integendeel na iederen dag van noodgedwongen Westersch leven behoefte heeft aan een avond van inkeer tot de oude, zuivere Japansche sfeer, van versterking en behoud der oude deugden en gevoelens, gedachten en vormen.

En zoolang de Japanners zoo volkomen zichzelf zullen weten te blijven, zóólang zullen zij in staat blijken, onze eigen wapens met veel grooter vaardigheid en zekerheid te hanteeren dan wij, en ze met niet te weerstaan succes te keeren tegen ons, die ze hun zelf eenmaal hebben opgedrongen.

F. d'A.

Nauwelijks is de heer Hatakeyama weer bij de zijnen teruggekeerd, of ook hij hult zich weer in de voorvaderlijke gewaden. In den tuin betreedt men nooit de aarde, maar alleen de steenen, dieldaartoeoppassendeafstanden zijn aangebracht.

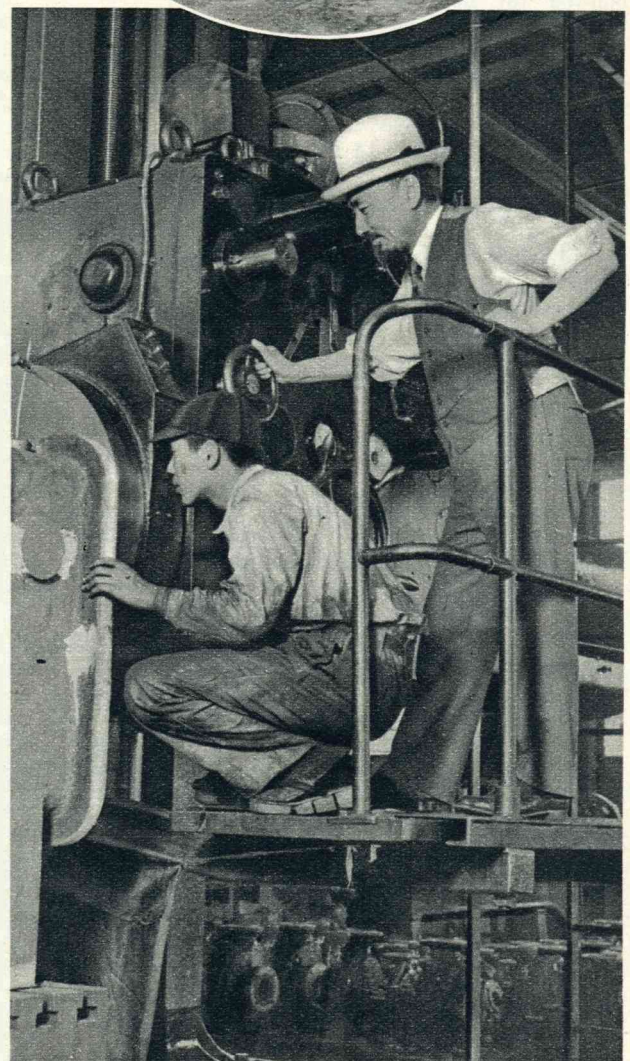
De heer des huizes verlaat des morgens in Europeesch costuum zijn uiterlijk reeds eenigszins verwesterschte woning, om zich in zijn Amerikaanschen wagen naar zijn machinefabriek te begeven. De thuisblijvende vrouwelijke huisgenooten dragen allen trouw den zijden kimono.

Wij ontmoetten de jongste dochter des huizes, een klassiek voorbeeld van Japansche schoonheid, in een der groote salons van Tokio's centrum, waar zij een goudgeborduurden rose zijden kimono, paste.

En met voortliejde wijdt zich Isshei Hatakeyama, op de rietmatten van zijn woonkamer gehurkt, aan de kunst en de wijsheid der grooten van zijn volk.

Een geheel ander leven dan in zijn huis leidt de fabrikant Hatakeyama in zijn machinefabriek, die de modernste Europeesche ondernemingen in economisch beheer en geraffineerde techniek nog ver vooruit is.

DROOMLAND

DERDE VERVOLG

door Clarence Buddington Kelland

HADRIAN maakte zich nu minder ongerust over de revolver dan over het taschje. Hij had geleerd, dat men terug moest geven wat men vond. Het zou niet eerlijk zijn, Ariadne's taschje en toiletbehoefte en portemonnaie te houden. Maar als hij ze terugbracht, wist zij meteen, dat hij op het tooneel der misdaad was geweest. Dan werd hij verdacht. 't Was leelijk. Van welken kant men ook keek, 't zag er leelijk uit.

En toch — kon hij terug? Hij had er zich in gemengd. Hij had zich tot medeplichtige gemaakt, tot heler; en dat had hij willens en wetens gedaan, op edele en verheven en romantische gronden. Ariadne, het meisje zijner droomen, had den vorigen avond behoefte gehad aan zijn heldhaftige diensten. Zou zij die in de komende dagen niet nog dringender noodig hebben?

„Heb je aan één ei genoeg?” vroeg Algernon.

„Royaal,” zei Hadrian, nog diep in gedachten.

Algernon at het ei op; hij at alles op, behalve een plakje spek en een klein worstje, en daar zat hij begeerig naar te kijken.

„Moet je niet eten?” vroeg hij.

„Nee,” zei Hadrian.

„Mooi,” zei Algernon. „Dan neem ik 't andere ei ook maar.”

Hadrian had behoefte aan raad; hij wou raad hebben, al was 't maar van Algernon Peck, maar hij dorst er niet naar te vragen. Zijn lippen waren verzegeld; het was niet zijn, maar eens anders geheim. Dus pakte hij zijn pantalon. Hij zou den tijd nemen; hij zou den druk der gebeurtenissen afwachten. Als hij meer wist, kon hij misschien een geschikt plan van actie opmaken. In deze gepeinen verloor hij zichzelf en heel zijn omgeving.

„Nochtans, Ariadne,” zei hij, „kun je op mij bouwen tot het bittere einde.”

„Shakespeare!” zei Algernon.

Hadrian gaf geen antwoord, en Algernon straalde. „Nou zie je, hoe nuttig de studie is,” zei hij blij. „Eén van de drie keeren raak.”

ZEVENDE HOOFDSTUK

NAUWELIJKS had Hadrian op zijn kantoor plaats genomen achter zijn bureau, of Mike Peck kwam het vertrek binnenstormen.

„Hoor jij eens,” begon hij zonder inleiding, „je hebt me d'r gisteren in laten lopen. Je overviel me. Ik heb naar je geïnformeerd — al hoefde 't eigenlijk niet eens. Wat heb jij voor verstand van dit soort zaken, hè? Wat...”

Hadrian, reeds afgemarteld door het meedoogenloos lot, voelde, dat de vergelding daar was, dat hij ontmaskerd werd, dat zijn korte vlucht op het gebied van persoonlijke kracht gestuit dreigde te worden door een rots. Meneer Peck vertoonde alle onderscheidingsteekenen van een wraakgodin, en Hadrian's ruggegraat smolt en dreigde via zijn schoenen weg te lopen. Maar al had het kort geduurd, zijn nieuwe loopbaan en zijn omgewerkt karakter — al was het onecht — waren hem dierbaar geworden. Hij was trotsch op zichzelf geweest; hij had in zijn herboren leven momenten gesmaakt, die niet verbitterd werden door de noodzakelijkheid, het opdringen van zijn oude minderwaardigheidscomplex te verhinderen. Dus al trilden zijn knieën, hij besloot tot een laatste wanhopige poging, een Waterloo, een soort Jan-van-Schaffelaarsprong. Maar vertrouwen had hij er niet in.

Hij stond dus op en richtte een bevenden wijsvinger naar den neus van Mike Peck. „Bah!” zei hij, zoo venijnig, als hij maar kon. In tal van boeken had hij gelezen over personen, die tegenstanders gevloerd hadden met een minachtend uitgeworpen „Bah!” Het is waar, in 't werkelijke leven was hij nooit getuige geweest van zulke een prestatie. Er scheen in de negentiende eeuw wel eens zooiets gebeurd te zijn, maar hoe kon Hadrian weten, dat het minachtende woordje door geen levend wezen meer gebruikt werd? Mike Peck althans had het nog nooit gehoord. Als Hadrian

gezegd had: „Kwatsj!” of „Je grootje” of een andere parel van repliek, dan had hij zijn tegenstander slechts tot heviger smaad geprikkeld. Maar Hadrian had de eenige uitdrukking der taal gekozen, waar de strijd lustige aannemer van opkeek. Dat „Bah!” trof den heer Peck verraderlijk in de flank. Het klonk zoo afdoend en vernietigend — en zoo onverwacht. Meneer Peck werd er slap van en zijn mond ging half open. Hij zag zoo gauw geen kans, den draad van zijn redevoering te hervatten. Hij was er echter geen man naar, om zonder inspanning op te geven.

„Ook bah,” zei hij, en zelfs Hadrian Pink voelde de zwakheid van dit verweer.

Hij dacht aan de les in het leerboek, die hem aanried, toe te slaan — den tegenstander geen tijd te gunnen, om op adem te komen of zijn gedachten te verzamelen.

„Kijk eens uit dat raam!” zei hij, met alle fierheid die in hem was. „Kijk! Is die boel klaar om te gaan werken? Is de constructie voltooid? Neen! Kunnen de poorten geopend worden voor het publiek? Neen! En waarom niet? Omdat u zemelt.” Theatraal hief hij zijn arm op. „En ik vraag u — hoe kan Droomland zijn poorten openen op den aangewezen dag — den eersten Juli — als u zemelt? Verveel me niet! Loop me niet voor de voeten! Ga weg en ga bouwen. Bouw poffertjeskramen, bouw vlooientheaters, bouw draaimolens, en maak ze af! U bent,” zei hij, en hij liet een oratorische pauze volgen, „u bent een... eh... een zemelaar.”

Meneer Peck snakte, hijgde. „Jij... jij...” Hij schudde heftig het hoofd. „Hoe noemde je me ook weer?”

„Een zemelaar,” zei Hadrian gestreng.

„Dacht je, dat je mij kon uitschelden?”

„Dat hoor je,” zei Hadrian.

Meneer Peck stortte in. „Nou ja, 't is misschien wel een beetje langzaam gegaan,” zei hij, „maar alles in aanmerking genomen...”

„Geen excuses,” zei Hadrian. „Doet u eh... uw portie van 't werk, dan doe ik de mijne. Ziet u niet in, dat u niets doet dan voor ons allebei tijd vermorsen?”

„Hoor eens,” zei meneer Peck, „ik wil resultaten zien. Anders...”

„Koester daaromtrent maar geen zorg,” zei Hadrian.

Meneer Peck vertrok, en sloeg met de deur, en Hadrian veegde het klamme zweet van zijn voorhoofd. Hij was op. Maar hij zag toch wel in, dat het lukte. Tot nu toe was het nog niet één keer mislukt. N.V. Karakterbouw waren wonderdoeners. Maar hij wou, dat 't echt was; hij wou, dat hij maar geen rol speelde, en dat hij inderdaad en zonder smartelijke inspanning het soort man was, waar hij tegenover een lichtgeloovige wereld zoo ijverig voor speelde.

Ontsteld keek hij door het raam naar al het gewar

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Hadrian Pink, de hoofdpersoon uit dezen roman, verdient zijn levensonderhoud met het bijwerken van studenten voor hun eindexamens aan de universiteit. Hij heeft een bijzonder angstvallige natuur en laat zich gemakkelijk door iedereen op den kop zitten. Juffrouw Joyce, een meisje uit de hoogste kringen, wier portret in talrijke dag- en weekbladen verschijnt, heeft zijn bijzondere genegenheid verworven, hoewel zij hem niet eens kent. Hij besluit zich haar waardig te maken en volgt in het geheim een cursus in karakterbouw. Z'n ingestudeerde houding wordt door de studenten ontmaskerd en Pink accepteert het baantje van directeur van een lunapark, dat hem door een zijner vroegere leerlingen, Algernon Peck, aangeboden wordt. Op een avondwandeling door een stille wijk ziet hij eensklaps Ariadne Joyce uit een huis vluchten met een revolver in de hand. Ze werpt het wapen op straat; Hadrian steekt het ongezien in z'n zak en ontdekt dat er in het huis een moord gepleegd is. Om de verdenking van Ariadne af te leiden veroorzaakt hij een groote wanorde in het vertrek. Daarna gaat hij naar huis terug. — Nu kunt u verder lezen.

en gebouw en gedoe van Droomland. Terwijl een heele wereld voor hem openlag, had hij deze krankzinnige onderneming uitgekozen voor zijn eerste avontuur! Met zekeren greep had hij juist het ééne ding uitgepikt, dat hij van alle dingen het minst aankon. Het was een opzet, om geld te plukken uit dwaze vermaken, en hij had in zijn leven maar met weinig vermaken, dwaas of niet, kennis gemaakt. Nu had hij den plicht te zorgen, dat heele horden onmogelijke menschen in een roes van pret werden gehouden. Hij was zooiets als opzichter over een kinderspeeltuin. En over twee korte weken moest er een plechtige opening plaats hebben. Er was al veel gepraat over die plechtige opening, en van dien eersten slag scheen het succes van de heele onderneming af te hangen. Hoe moest men zoo'n geval als Droomland openen? Wat deed je dan? Wat kwam er aan te pas?

Plotseling kwam als een bliksemflits een idee in hem — een idee zoo grootsch, zoo machtig, zoo verblindend, dat hij haast niet begreep, hoe 't in zijn eigen brein kon geboren zijn. En met een doortastendheid, die warm applaus van het handboek verdiende, handelde hij ernaar door op een knop te drukken. Juffrouw Binkus verscheen.

Hij keek strak naar haar bewegende kaken, die eensklaps stilhielden. Zij slikte gewelddadig.

„Ik dacht al,” zei hij. „Zeg tegen meneer Algernon Peck, dat ik hem direct wil spreken.”

Zij verliet het vertrek en kort daarop kwam Algernon binnenslenteren.

„Hallo, ouwe scherpschutter,” zei hij gemoedelijk.

„Hou je gezicht,” zei Hadrian.

„Nou, Pinky...”

„Tijdens de kantooruren,” zei Hadrian, „kennen we hier geen vriendjes. Er wordt alleen gesproken over 't geen er te doen is. Al ben je eh... zoogenaamd eigenaar van Droomland, daarom hoef je je nog geen speciale voorrechten aan te matigen.”

„D'r is niks te doen,” zei Algernon.

„Er is altijd iets te doen. Haal je hoed. We gaan verder met onze inspectie. Ik ben, zou men kunnen zeggen, bekeerd tot de methode van peripatetisch (rondwandelen) onderricht. De oude Griekse wijsgeer heeft gelijk gehad.”

„Die had er een naam voor,” zei Algernon.

„Namelijk?”

„Kwatsj,” zei Algernon.

Hadrian keek hem aan met een smadelijken blik en Algernon bond in. „Nou ja,” zei hij verontschuldigd.

„Kom,” beval Hadrian kortaf.

Hij ging voor naar de tent, die weldra door juffrouw Higg en haar broer als schiet-galerij gebruikt zou worden, en vond juffrouw Claribel achter de toonbank.

„Goeden morgen,” zei Hadrian.

„Dus u bent echt de baas! Nou, dan kunnen ze me voortaan heel wat wijsmaken... Goeden morgen, blauwtje.” Dit laatste was voor Algernon.

„Nou zeg,” protesteerde hij.

„Ze kennen je niet in den bak duwen omdat je je wat verbeeldt,” zei ze.

„Juffrouw Higg,” sprak Hadrian, „'t is nu een tijd voor ernst. Er kan veel van afhangen. Het kan de toekomst ten goede of ten kwade wenden. Het is, om zoo te zeggen, een kruispunt van wegen, een crisis.”

„Shakespeare,” zei Algernon.

„Nee,” snauwde Hadrian.

„Als 't zoo erg is,” zei juffrouw Higg, „pak me dan maar niet te hard an. Ik heb gisteravond al last genoeg met dien knaap gehad.”

„Juffrouw Higg,” hernam Hadrian, „u hebt me verteld, dat u op kermisterrein geboren bent.”

„In Detroit,” zei Claribel.

„De geografische ligging komt er niet op aan. U hebt dus uw kindsheid gesleten tusschen stoomcarousells en schiettenten en oliebolenkramen?”

„Nou, en ik heb een echte fijne onbezorgde jeugd gehad! In de cake-walk heb ik voor 't eerst de schoonheid in mijn leven zien komen. In de schaduw van

een rutschbaan is 't verlangen naar hooge en edele dingen op me neergedaald als een mantel van hoe heet 't ook weer."

"Is 't heusch?" zei Hadrian. "En uw ervaring is gegroeid, van uw jeugd af tot den huidige dag toe. U hebt u steeds in deze omgeving bewogen. U hebt er in meegeleefd. U kent er alle vertakkingen van, al het welslagen en alle mislukking. Kortom en zonder omwegen — u hebt verstand van Luna-parken."

"Nou, wat ik er niet van weet. . . dat kun je wel op de punt van een haarspeld bergen."

"Haarspeld?" vroeg Hadrian, verbaasd om het gebruik van dit min of meer vergeten woord.

"Haarspeld," zei ze stellig.

"Hebt u ondervinding van plechtige openingen?"

"Die heb ik meegemaakt van San Francisco af tot New York toe," zei ze.

"Zoo! Sta mij dan toe te vragen: welk gebruik maakt u van die zeer speciale wetenschap? Wat nut werpt zij af? U bent schuldig aan een laakbare verkwisting."

"Wie zegt dat?"

"Dat zeg ik," antwoordde Hadrian. "Hoeveel profijt trekt u uit de exploitatie van een schiettent?"

"Veel te weinig."

"Precies. Hoeveel mensen zijn er voor nodig?"

"In ieder geval twee."

"Uw broer en u?"

"Ja."

"Zou uw broer een assistent kunnen aannemen tegen een gering loon?"

"Dat zou kennen, maar waarom zou ie 't doen?"

"Omdat," zei Hadrian, "u 'n kans geboden wordt."

"Bedoel je hem?" vroeg zij, naar Algernon wijzend.

"Zeg, ga door," verzocht de jongere heer Peck.

"Ik bedoel mijzelf," zei Hadrian.

"Ik weet zelf niet, wat ik liever heb — 'n groote stomme, of middelmaat of half snik," zei ze droome-
rig. "Met die groote stomme ken ik terecht. Van de andere heb ik nooit ondervinding gehad. Enfin, zegt u maar es op."

"Kunt u in deze zaak vijftig dollar per week verdienen?"

"Most u weten."

"Dus niet. Prachtig. Er is een plaats op mijn kantoor vrij."

"Verder?"

"Ik geef u vijftig dollar per week, als u die plaats wilt innemen."

"Met wat op den koop toe?" vroeg zij.

"Ik begrijp u niet. Ik doe u een puur zakelijk voorstel. Ik bied u een kans. Ik wil u geld geven voor de bekwaamheden, die u bezit, omdat ik denk, dat ik er dienst van zal hebben."

Zij keek hem aan met haar hoofd naar één kant. "Bent u de baas van die uitspanning hier?"

"Inderdaad."

"Hoe hebt u dat baantje gekregen?"

"Alleen door kracht van persoonlijkheid," antwoordde hij bescheiden. "Ik heb meneer Peck senior de kracht laten voelen van een doortastenden aard. Ik heb hem laten voelen, hoe ik door kan zetten. Ik . . . kortom, ik heb door wilskracht de positie, die ik inneem, aan zijn onwillige handen ontworpen."

"U houdt nogal van geuren, hè?"

"Ik ben me bewust van mezelf en van mijn talenten!"

"Dat merk ik. En wat deed u, vóór u dat baantje loskreeg?"

"Ik had een positie aan een universiteit."

"Wel eens een Luna-park gezien?"

"Nee."

"Hm. Bang in 't donker?"

"Jongedame, ik behoor tot die zeldzame menschensoort, die niet weet, wat het woord vrees beteekent."

"O. En dat aanbod van zooveel — meent u dat?"

"Ja zeker."

"Goed," zei ze. "Ik neem 't. Vijftig per week zei u?"

"Ja."

"Wanneer te beginnen?"

"Direct."

"Ik ben uw man," zei ze.

"Da's een verstandig besluit."

"Ik heb nooit veel plezier gehad," zei ze. "Nu voel ik 't ankommen. Ganen we?"

"Onmiddellijk."

Zij keek naar de kale ruimte, die gestoffeerd zou worden met schietschijven, haalde haar schouders op en glimlachte. "Ik zou niet weten, waar ik hier voor zou blijven," zei ze. Zij kwam achter de toonbank vandaan en weer keek zij glimlachend naar Hadrian op. Het bovenste van haar hoofd kwam niet hooger dan zijn kin, en haar oogen waren heel helder en gütig, en nog iets anders ook. Ze waren gezond en wijs en in humor begrijpend.

"As ik bij u in de buurt zit," zei ze, "leer ik misschien óók praten aan een boek."

"Uw taal is verfoeilijk," zei hij. "Uw uitspraak is ergerlijk."

"Maar ze snappen me best!" zei ze.

"Asjeblijft!" riep Algernon spijtig.

Zij liepen voort langs het bonte pad, maar nog geen dertig meter hadden zij gegaan, of een mannenstem sprak schertsend, spottend den naam van juffrouw Higg uit.

"Daar heb je zoowaar onze leepe Claribel!" riep de naderende jonkman.

Haar gezicht verloor alle uitdrukking, de tinteling ging weg uit haar bruine oogen en haar kleine kin nam een houding aan, als moest er weerstand geboden worden aan een schok.

"Ik kwam je eens opzoeken," zei de man. "Wil je nu?"

Hadrian nam den man op. Hij had een onberispelijk voorkomen met een vrij langen neus en een stijf wenkbrauwachtig snorretje, en onwillekeurig moest Hadrian denken aan dingen, die hij in het reptielenhuis gezien had. Toch was hij knap, met een donkere aanstellerige knapheid.

"Ncu niet en nooit," zei Claribel.

"Zullen we zien," zei de man. "Ik laat je niet los. Ik zal wel zorgen dat ik 't win. Ik wou alleen maar even komen afspreken, maar nu gaat 't meisje vóór de zaken."

"Waarom laat je me niet met rust?" vroeg zij.

"Omdat ik die kleintjes wel mag," zei hij brutaal, "en omdat ik er geen een zoo leuk vind als jou."

Het voorkomen en het gedrag van den man beviel

Hadrian niet. Die gast begon onbeschaamd te worden tegen een dame. Dit kon hij, in zijn nieuw karakter van ijzervreter, van bulderbas en tyran niet gedoogen.

"Nu is 't welletjes," zei hij.

De onbekende keek hem aan, langzaam, achteloos, en hij glimlachte gemeen.

"En?" vroeg hij.

"U kunt de poort vlak achter u vinden," zei Hadrian. "Ga er door."

"Ei, ei!" zei de onbekende sarrend.

"Of ik ransel je in mekaar," zei Hadrian.

De man kneep zijn oogen half dicht. Toen keek hij van Hadrian naar Algernon, en zijn blik werd peinzend, want Peek junior was op een afwachende manier met zijn schouders aan 't kronkelen. Hadrian zag de plotselinge vrees in Claribel's oogen niet, maar wel zag hij, dat hij indruk had gemaakt op zijn tegenpartij.

"Vooruit," zei hij gebiedend.

"Maar ik kom terug," zei de onbekende. "Ik kom altijd terug."

Hij maakte een spottend buiginkje, keek nog eens naar Algernon, keerde zich om en ondernam den aftocht.

"O!" riep Claribel uit.

"Wie is die persoon?" vroeg Hadrian.

"Een deugniet. Porter Vane heet ie. Heele Bram. Eigenaar van alle automaten in de stad. 't Spijt me, dat u woorden met hem gehad hebt, meneer Pink."

"Malligheid!" Hadrian hield zich zeer groot.

"Hij kwam hier eens rondkijken," zei Claribel. "Waarvoor?"

"Hij zal zaken willen doen. Hij zal 't vol afzettersspelletjes en gemeene automaten willen zetten, denk ik."

"Krankzinnig!" zei Hadrian.

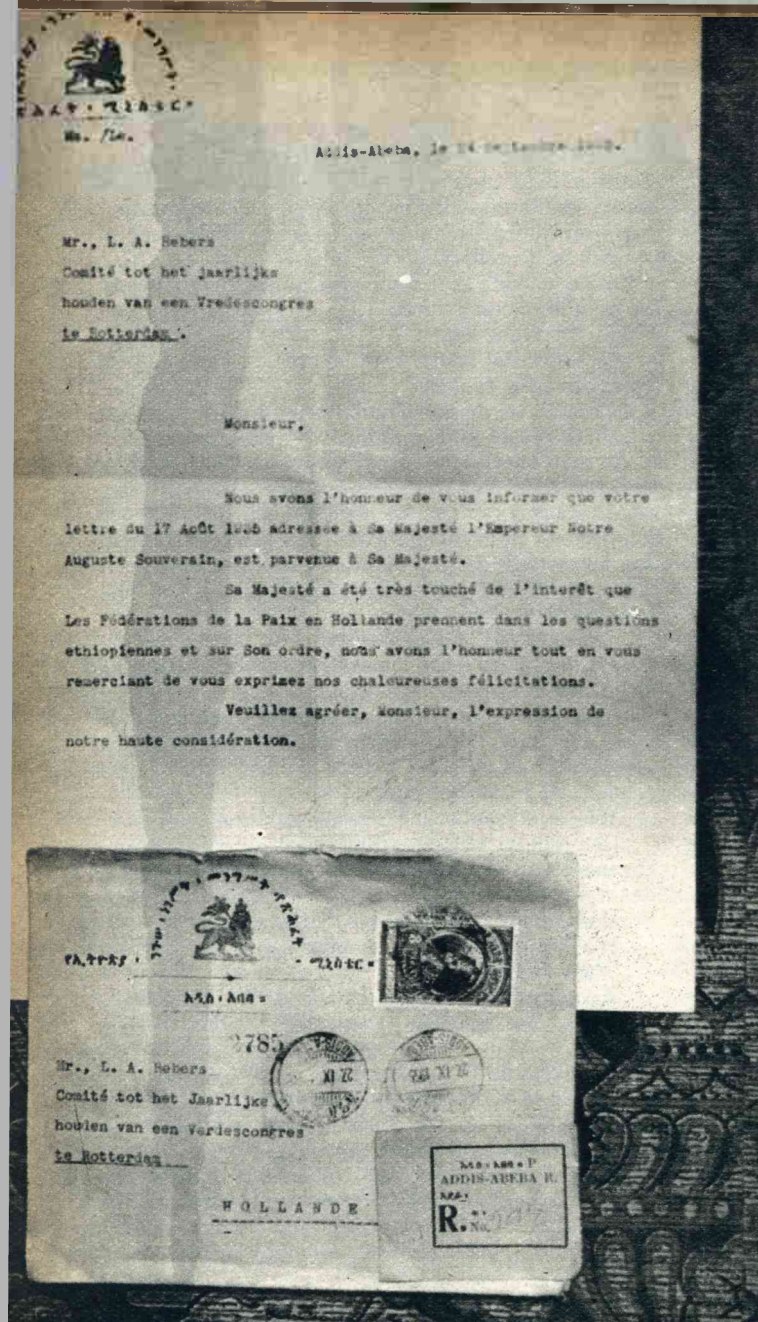
Claribel beet op haar lip. "Hij het 'n mooi praatje over zich," zei ze; en toen hief zij het hoofd op. "Wat schreeuwt die jongen?" vroeg zij.

Ze luisterden. Niet één, maar een half dozijn jeugdige stemmen riep snerpnd: "Laatste nieuws over den moord! Cleveland Chorley doodgeschoten! Extra-editie! Alles over den moord op Cleveland Chorley!"

Ineens werd Hadrian's keel droog. De vreugde der zegepraal over een zoo gevaarlijk man als Porter Vane verstierf in zijn hart. Zijn gedachten vlogen naar die revolver en dat taschje, naar die donkere trap, naar Ariadne Joyce, naar een man in smoking, die dood lag op een mooi en zeldzaam tapijt. Hij slikte, nog krampachtiger dan juffrouw Binkus gedaan had.

Vervolg op pag. 34

Een brief van keizer Haile Selassié. Op de groote Vredesbetoging: Italië — Abessinië te Rotterdam in Aug. j.l. werd een schrijven verzonden aan den Negus, van sympathie en moreelen steun. De Koning der Koningen heeft thans een antwoord gezonden aan den secretaris van 't Vredescongres-comité te Rotterdam, den heer Rebers, van het Vredeshuis. Wij drukken dezen brief met enveloppe uit Addis Abeba hier af, zoodat onze lezers van het interessante document ook kennis kunnen nemen. De inhoud komt hierop neer, dat Z.M. de Vredesverenigingen in Nederland hartelijk dankt voor hun belangstelling, die hem ten zeerste heeft getroffen.

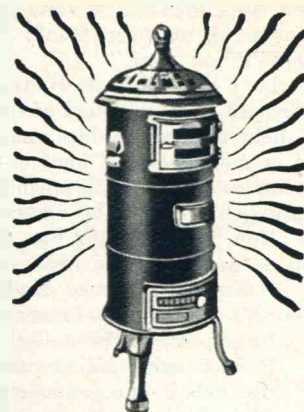
Géén Midden-Europeesche Tijd

d'Eerste Kamer heeft gesproken: Twee en dertig tegen acht En het Tweede-Kamer-votum Op die wijs om hals gebracht; Van den weinig populaireren Midden-Europeeschen tijd Blijven onze lage landen Een geruime poos bevrijd: Wij behouden in den zomer Wat men ons sinds jaren gaf: Twintig kost'lijke minuten Snoepte men ons bijna af; 't Overgroote deel der natie Is gelukkig met zijn uur: Licht en lucht, zij werken beide Gunstig op den levensduur En, verbeeld u, in den winter — Was de wet er doorgestaan — Brak des morgens kwart voor negen Ongeveer de dag pas aan! d'Eerste Kamer heeft gesproken Met een flinke meerderheid: In den winter... d'Amsterdamsche, In den zomer... zomertijd.

HAN VAN ARKEL

Het Christelijk Mannenkoor te Schiedam vierde zijn eerste lustrum. De zangers gekiekt.

Kijk, daarover moet U nu niet eerst nadenken.

Zo'n handige, stabiele en fraaie kookkachel, die slechts f 13.50 kost, moet U ineens kopen. Uitvoering met temperingsklep, ventilatie en nikkelen kop vanaf . . . f 13.50
zwart, wijnrood of groen emaille . . . f 14.45
Kolenfornuizen, zwart emaille, vanaf . . . f 23.75
Verder uitgebreide sortering Kolenfornuizen in diverse kleuren met nikkel- of chroom-montuur.

C. ZWOL

Haarden · Kachels · Fornuizen
Nieuwe Markt 19 — Rotterdam
Rotterdamsche Dijk 247 — Schiedam

De heer S. Moerkerk was 25 jaar werkzaam, als chef der afd. Buitenland, bij de N.V. Dobbeltmann's Tabak-fabriek te Rotterdam. — De jubilaris te midden van het kantoorpersoneel.

UIT STAD EN GEWEST

De wit-staarten. Hoe het er in de rijwielerberg-plaatsen thans uitziet.

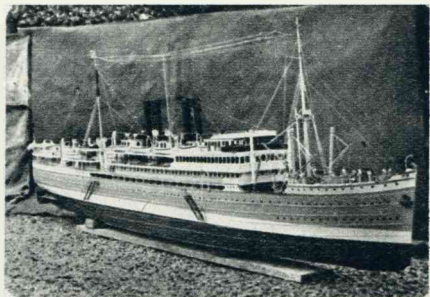

De groote schaakmeesters in Delft. — In de studenten-sociëteit „Phoenix“ te Delft werd de vijfde wedstrijd Aljechin—Euwe gespeeld, onder uiterste belangstelling. De strijd eindigde met gelijk spel.

De heer G. Slomp te Leerbroek herdacht onder groote belangstelling den dag, waarop hij róór 50 jaar werd aangesteld als machinist van het watergemaal, aldaar. — De jubilaris bij zijn zelf vervaardigd miniatuur-molentje.

Huisvlucht. — De heer A. v. d. Werf te Krimpen a.d. IJssel werkte vijf jaar aan deze imitatie van de „Patria“ van den R'damschen Lloyd. Het is een knap stukje werk.

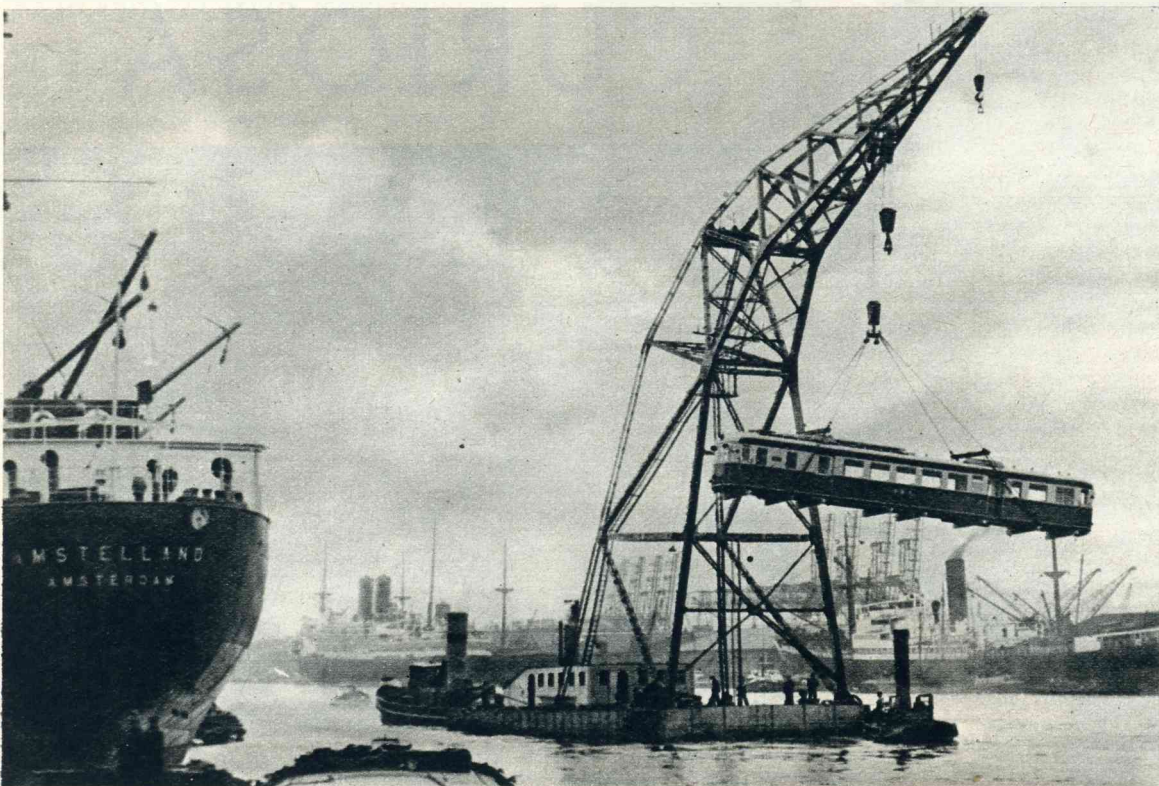
In het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen vond de jubileum-avond plaats van de Nederlandsche Oranje-vereenigingen, ter gelegenheid van het zeventigjarig bestaan. — Tijdens de rede van ds. Voorsteegh.

De Camera meldt:

In de H. B. S. te Delft wordt een paddenstoelententoonstelling gehouden, welke planten door de leerlingen werden verzameld. — Een kiekje van de interessante expositie.

Wonderen der techniek. — Een viertal elektrische treinen wordt per „Amstelland” naar Zuid-Amerika verscheept. Als was het kinderspeelgoed, heeft de kraan den enormen wagon opgenomen om hem op het schip te plaatsen. Kiekje in de Amsterdamsche haven.

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

Hallo-hallo, dames en heeren. Even wilde ik in uw herinnering terugroepen den tijd, dat u nog Lord Listers las. Of doet u dat misschien soms nog wel eens? Enfin, dat zijn ook dingen, die uw radio-reporter niet aangaan. Maar hoe dan ook, u heeft wel eens van dien meneer Lord Lister gehoord en van zijn onvolprezen secretaris Charley Brand en in verband daarmee 66k van Scotland Yard. Há, nu zijn we er. Dat Scotland Yard! Bekend en beroemd, over gansch de wereld. Er is nergens een politie-bureau, dat zoo'n algemeene bekendheid geniet. Het speelt een rol in 80 procent van alle detective-leetuur. Maar, dames en heeren, er is een bureau, dat een kans maakt net zoo beroemd te worden: het Rotterdamsche hoofdbureau van politie. Wist u, dat men in alle hoofdsteden van Europa een beetje nijdig is op wat de C.R. — d.w.z. de Centrale Recherche — van Rotterdam weet klaar te speien op het gebied van het naspeuren van gestolen auto's? Men heeft daar aan het Haagsche Veer bij die Centrale Recherche een speciale centrale voor autodiefstallen ingericht; en zooals die werkt! U zult er van gehoord hebben, dank zij dezen specialen dienst is men er in geslaagd een heel stelletje internationale autodieven, die in Frankrijk, in België, daarvoor in Duitschland en ook in Spanje en Italië werkten, onschadelijk te maken. En dat terwijl men in Parijs die knapen maar niet te pakken kon krijgen. Nauwelijks echter hadden zij zich in ons land met een gestolen autogewaagd of het Haagsche Veer kwam in actie, men stelde zich in contact met Parijs, men reisde naar Parijs en het slot was... dat ze in Frankrijk en overal elders danig jaloersch zijn op de organisatie van het autodieven-vangen, die men te Rotterdam heeft uitgedacht. Als er binnenkort detectiveverhalen komen, waarin auto-bandiden een rol spelen, dan zal niet Scotland Yard, maar het Haagsche Veer met zijn detectives er in genoemd worden.

We leven nu, dames en heeren, in den herdenkingstijd van de uitvinding van de moderne cinematografie, van — om het populair te zeggen — de bioscoop. Allerlei speciaal uitgezochte films draaien er in de theaters; Greta Garbo is er, en de Kruistochten en nog veel meer moois. Als u van de bios houdt — en maar weinigen doen dat niet — gaat u er dan dezer dagen heen. Intusschen genoot Rotterdam de eer, dat de uitvinder van de cinematografie, de Fransman Lumière, voor 't eerst in Nederland voet op den vasten grond zette, op ons vliegveld. Meneer Lumière is op uitnodiging van de bioscoopdirecteuren op bezoek gekomen, voor dat veertig-jarig jubileum. Rotterdam zag hem maar even en hij zag van Rotterdam óók niet zoo heel veel, maar we hadden hier dan toch de primeur. Natuurlijk werd die aankomst per vliegtuig uit Parijs gefilmd en gefotografeerd. Sous hebben film- en camera-reporters wel eens wat moeite, wanneer zij beroemdheden voor de lens willen nemen, maar daarvan was bij monsieur Lumière geen sprake. De krasse, oude grijze geleerde, die nog maar altijd aan nieuwe vindingen voor de filmindustrie werkt, glimlachte toen hij de batterij camera's zag en zei, dat die apparaten hem zeer vertrouwd voorkwamen. En nadat te Rotterdam hem de Fransche consul en vele bios-directeuren hadden begroet, reed hij naar Den Haag, waar hij door ministers werd begroet. Nu ja, Den Haag is een deftiger stad; en overigens waren er bij die ontvangst op Waalhaven heusch theater-directeuren, die minister-houdingen kunnen aannemen. Wat wil Rotterdam dus meer...? Oh ja, het wil, dat Willy den Ouden dat record 440 yards aan haar rijtje wereld-reCORDS gaat toevoegen. Zij probeerde het, maar was niet heelmaal fit. Maar ze zal het overdoen! En wij zullen terugkomen, volgende week, op golfengte: Groot-Rotterdam.

Meer licht! — De heer Lumière, uit Parijs, een der groote pioniers van de cinematografie, kwam in Nederland het 40-jarig bioscoopfeest meevieren op uitnodiging van den Ned. Bioscoopbond. Na zijn aankomst per vliegtuig op „Waalhaven” sprak de grijze uitvinder voor de microfoon.

Om zich practisch te bekwamen werkt Fräulein Maria von Bothmer, een architecte, als metselaar mede aan den bouw van 't Olympische dorp Döberitz, dat slechts door de mannelijke deelnemers der Spelen zal worden bewoond.

Een expres-trein dondert over de machtige Forth-brug in Schotland. De geweldige ijzerconstructie der brug doet de grootte van den trein bijna voorkomen als een stuk speelgoed.

CURIOSA

Mr. J. H. Lawrence te Marcham (Engeland) heeft in z'n tuin 'n pompoen van niet minder dan 108 pond gekweekt.

Interieurruimte van den nieuwen gestroomlijnden trein „Hiawatha Limited” der Milwaukee-lijn. Deze trein rijdt met een snelheid van 125 mijlen per uur en is naar onze Europeesche begrippen bijzonder luxueus ingericht. De passagiers zitten in afzonderlijke fauteuils en luisteren gedurende de reis naar radio-uitzendingen.

*Alleen
een matte huid
is mooi!*

Gebruik daarom
geregeld

**MATT-
CREME**

De klassieke

S^o4711

Schoonheids-crème

Voortreffelyk als
onderlaag voor poeder

VRAAGT EEN
ADRES VAN

**EEN ZIEKEN
OF EENZAMEN
NEDERLANDER**

om daarheen
geregeld Uw
nummer van
„Panorama”
te kunnen
zenden aan:

J.P.C. MEEUWSE

Amstelveenscheweg 253, A'dam-C.

Strooken (zonder postzegel)
worden dan toegezonden

Zeg het met foto's

Ze zijn welsprekender dan een lang betoog. Ze blijven in herinnering nog lang nadat woorden al vervaagd zijn. Gebruik foto's voor een advertentie in deze kolommen. Ze passen volkomen in het kader van dit geïllustreerd blad. En het kost U niets extra's, want voor koperdiepdruk **ZIJN GEEN CLICHÉ'S NOODIG!**

Op goed geluk moet U geen kledingstuk zèlf maken!

Dat kan U geld kosten!

Gij moet overtuigd zijn te zullen slagen en dat doet gij zeker met een Kant-en-Klaar-patroon. Geen voorbereidende werkzaamheden, zooals overteekenen, uitraderen, enz.; met zoo'n patroon kunt gij direct met knippen beginnen.

Weet U

dat onze coupeuse U gaarne GRATIS, zonder eenige verplichting, alle gewenschte inlichtingen omtrent het gebruik van deze eenvoudige en duidelijke patronen zal geven?

De gelegenheid hiervoor wordt U gegeven wekelijks op Donderdag en Vrijdag van 9-12 en van 1½-6 uur aan ons adres

GROOT ROTTERDAM

Stationsweg 24

Rotterdam

No. 411

Van dit model kunt U patronen bestellen in de maten 40-42-44-46-48 à 20 ct. plus 10 ct. extra voor toezending per post. **BESTELLINGEN** kunnen als volgt geschieden: afgehaald aan het bureau van ons blad; door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; doortoezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

**Patronenkantoor
Panora**
Nassauplein 1. Haarlem

'n Klinkende Sinterklaassurprise

De groote dag nadert! De dag waarop wij onder hen, die per 1 September 1935 als abonné van Panorama stonden ingeschreven, duizend St. Nicolaas-cadeaux zullen verdeelen, te weten:

**één postwissel van duizend gulden;
negen postwissels van honderd gulden;
negentig postwissels van tien gulden;
negenhonderd postwissels van f2.50**

In de eerste dagen van December a.s. heeft op al onze kantoren in de diverse plaatsen — Amsterdam, Rotterdam, Den Haag, Utrecht, Haarlem, Den Bosch en Maastricht — een vóórverloting plaats, waarbij de abonné's worden getrokken, die in bedoelde rayons voor een prijs in aanmerking komen. In totaal zijn dit, over deze zes kantoren verdeeld, 1000 abonné's. Eenige dagen later wordt in Haarlem de definitieve loting gehouden, waarbij de prijzen over de duizend aangewezenen verloot worden, en gaarne zullen wij zoo spoedig mogelijk nadien uwe nieuwsgierigheid bevredigen door publicatie van den uitslag in dit blad.

Doordat onze St. Nicolaas-cadeaux in contanten worden uitgereikt, kunnen de gelukkigen zèlf beslissen, wat zij zich daarvoor wenschen aan te schaffen. Hebt U Uw verlanglijstje al gereed gemaakt?

Egeus komt zich bij den hertog beklagen, wil trouwen met den man harer keuze en niet met Lysander (Dick Powel; 2e van links).

EEN MIDZOMERNACHTSDROOM

Max Reinhardt, de beroemde Oostenrijksche regisseur, wiens opvattingen over regie langen tijd als de eenig juiste golden, is bij de Warner Bros gereed gekomen met de film Een Midzomernachtsdroom, waarvan de wereldpremière dezer dagen gegaan is, en die binnenkort ook in Nederland zal worden vertoond.

HOLLYWOOD, dat alles naar zich toehaalt, wat de wereld aan werkelijke kunstenaars heeft voortgebracht en het met een even groot gemak en vaak misvormd weer teruggooit, heeft ook den wereldberoemden regisseur Max Reinhardt naar zich toegetrokken en hem belast met de verfilming van Shakespeare's „Midzomernachtsdroom". We hopen voor den voor-namen tooneelregisseur Reinhardt, dat zijn filmische kijk even zuiver en gaaf is als zijn tooneelvisie. Het zou anders jammer zijn en voor het publiek en voor zijn reputatie. Men koestert ongetwijfeld groote verwachtingen van zijn eerste

filmwerk, in 't bijzonder wyl Shakespeare een zijner lievelingsauteurs is, waarvan zoogoed als alle stukken onder zijn regie zijn opgevoerd.

Zeere vele bijzonderheden over het werk worden thans reeds van alle kanten gepubliceerd, bijzonderheden, waarbij voornamelijk met indrukwekkende getallen wordt gewerkt, als: de kosten van de film, welke bijna anderhalf miljoen dollars hebben bedragen, het aantal mede-

spelende figuranten ten getale van om en nabij de 400 en de geweldige oppervlakte bosschage, welke men voor de woud-scène in de studiohall heeft laten aanleggen.

Aangezien men echter bij de film uit ervaring weet, dat men juist met de meest bescheiden middelen dikwijls de indrukwekkendste effecten kan bereiken, zeggen die cijfers enzoovoorts betrekkelijk weinig.

Het is uitsluitend de roem van den regisseur, welke gewicht in de schaal legt, of waaraan men eenig houvast heeft.

Ook het uit den aard der zaak zeer ingewikkelde gegeven, dat bovendien nog als zuiver tooneelspel is bedoeld, waarin het gesproken woord de voor-naamste plaats is toebedeeld, ontnemt ons de mogelijkheid vooruit te zeggen, of deze film succes zal hebben, althans genade zal vinden in de oogen van het publiek.

Wel moet men bedenken, dat het een sprookje is, een heel romantisch sprookje met koningen en feeën en vol komische liefdes-verwickelingen. En daarvoor heeft ieder mensch in het diepst van zijn binnenste altijd nog een zwak, vooral als het nog van zoo'n geestelijken reus als Shakespeare komt.

Links: Hermia (Olivia de Havilland), het meisje dat tegen den wil haars vaders wil trouwen, naar het bosch vlucht en daar het slachtoffer wordt van een vergissing met een toovermiddel.

Puck, de jonge page van den Feeën-koning, die den verkeerden jongeling met het toovermiddel bestrijkt, wat de grootste verwickelingen veroorzaakt.

„Ik hoor muziek;
is dat je nieuwe
Radiobell?”

Een nachtelijk Huwelijk

Harris lachte. Hij bekeek het korte briefje nog eens en lachte weer; hij las het voor den derden keer en lachte nog smakelijker.

Het was zoo dwaas, zoo absurd, dat hij onwillekeurig zijn kantoor rondkeek, of er niemand meelachte. Maar er was niemand in het kantoor; er was bijna nooit iemand behalve Harris zelf. Of er toch een toehoorder was, nam hij het briefje weer van zijn lessenaar en las hardop:

Mr. Winston Harris,
1422 Bonanza-gebouw,
Hier.

Geachte Heer,

Volgens uw order kochten wij heden voor uw rekening 1500 gewone aandelen Federal Copper à 78; wij zullen de stukken tot nader order onder ons houden.

Hoogachtend,
Whiteridge, Hunter en Co.

Harris nam een potlood en begon te krabbelen op zijn vloeiblad. Vijftienhonderd aandelen tegen 78; dat maakte een waarde van honderdzeventien-duizend dollar.

Hij greep den telefoongids en zocht bij de W.; Whiteridge, Hunter en Co., 1728, las hij hardop.

„De firma bestaat toch. Maar ik ken Whiteridge en Hunter niet, en waarschijnlijk kennen ze mij evenmin. 'ns Kijken, of ik een naamgenoot heb.”

In den telefoongids was geen Winston Harris te vinden, zoomin als in het adresboek.

„Het goeie adres en de goeie kamer dus,” dacht Winston, „maar de verkeerde Harris. Ik denk dat ze een briefje naar mij wilden sturen, een reclame of zooiets, en dat de jongste bediende zich vergist heeft met de enveloppe. Ik zal het morgen vragen. Het is nu te laat om ze op te bellen.”

Winston Harris voelde zijn architectenbaantje niet als een zorgvollen last. Er schenen niet veel mensen te zijn, die zijn kunst apprecieerden. En daardoor bleef zijn kantoor leeg. Dat was nu een gelukkige omstandigheid, want drie maanden geleden hadden zijn medeburgers hem gekozen tot mayor van Auburn. Den volgenden morgen telefoneerde Winston niet naar Whiteridge en Hunter; zijn burgemeestersplichten hielden hem drie dagen in Auburn.

Toen hij den vierden dag zijn kantoor in de stad weer betrad, vond hij wederom een brief, die den naam droeg van Whiteridge en Hunter.

„Ze zullen de vergissing ontdekt hebben,” dacht hij, terwijl hij de enveloppe openscheurde en naar den brief tastte. Hij voelde er slechts een klein stukje papier in, een stukje papier, dat Winston in het laatste stadium van verbazing

bracht. Het was een cheque van 24.400 dollar, ten name van Winston Harris, 1422 Bonanza-gebouw, alhier. Toen hij de enveloppe tegen het licht hield, zag hij, dat er nog een brief in was. Hij las:

Geachte Heer,

Volgens uw order verkochten wij heden 1500 gewone aandelen Federal Copper à 94½. Wij sluiten hierbij een cheque in voor het u verschuldigde bedrag verminderd met commissie en interest. U gelieve ontvangst te bevestigen.

Inmiddels.

Hoogachtend,
Whiteridge, Hunter en Co.

„Ik zal het krankzinnigengesticht moeten waarschuwen,” mompelde Winston. „Die lui van Whiteridge worden gevaarlijk voor hun klanten. Binnen een maand ben ik millionnair ten koste van anderen.”

Hij stak haastig de cheque en den brief in zijn portefeuille, greep zijn hoed en vloog de trappen af. Enkele minuten later stond hij in het kantoor van Whiteridge, Hunter en Co.; hij wachtte niet, tot er een loket werd geopend, maar stormde onmiddellijk een kantoorlokaal in.

„De directeur!”

„Die is hier,” antwoordde een bediende. „Maar hij heeft het erg druk. Kan ik u helpen?”

„De directeur,” herhaalde Winston.

„Hij heeft het buitengewoon druk...”

„Te druk om iemand van vijf en twintig duizend dollar te verlossen? Allo man, hier is m'n kaartje! Dien me dadelijk aan.”

De bediende verdween achter de glazen, doch kwam spoedig terug en vroeg Winston hem te volgen.

„Wat is er van uw dienst, meneer Harris. Het bedrag klopt toch?” vroeg de directeur.

„Klopt toch? 't Is een idiote vergissing. Die cheque is niet voor mij. Ik heb nog nooit voor één cent aandelen gekocht of verkocht.”

Waarom Winston Harris dit geld werd toegestuurd en daarna nog grootere bedragen, zelfs zooveel, dat hij het als een ramp beschouwde, welke rol een zekere mejuffrouw Constance Wayne in dit spannend verhaal speelt, kunt u lezen in ons nieuwe boeiende premieboek, van den bij onze lezers zeker niet onbekenden schrijver E. J. Rath — wij herinneren u aan „De Familie-dictator”, „Charlotte op glad ijs” en „De man in 't wagentje” — **EEN NACHTELIJK HUWELIJK**.

De prijs in gewone uitvoering bedraagt 17½ ct. en in luxe-prachtband 70 ct.

Deze prachtige roman is verkrijgbaar bij onze bezorgers en agenten en aan ons hoofdkantoor.

**VIJFDUIZEND GULDEN
VOOR DE ABONNÉ'S VAN PANORAMA
OP 5 DECEMBER A.S.**

Weet ge wel, dat thans nog slechts zeven weken ons scheiden van de klinkende St. Nicolaas-surprise, waarover wij u in ons blad van 5 Sept. j.l. uitvoerig hebben ingelicht? Natuurlijk zijt gij ook als abonné in onze registers ingeschreven en is het derhalve mogelijk dat ge één der duizend gelukkigen zult zijn!

„Ja!
Begrijp je nu
waarom ik thuis
blijf?”

RADIOBELL, een toestel dat sfeer geeft. Een toestel waar men zich even behaaglijk bij voelt als bij een open haard op een natten Decem-beravond. Een toestel waar men voor thuis blijft.

Een uitvoerige beschrijving van de **RADIOBELL** kunt U bij Uw radio-handelaar of bij een van onderstaande adressen gratis bekomen. Maar nog beter kunt ge daar een toestel gaan beluisteren. Dat zegt U meer dan welke beschrijving ook.

No. 535	No. 536	No. 636
F 145.-	F 177.50	F 220.-

ALG. NED. RADIO UNIE N.V.

KANTOREN:

Amersfoort, Stev. v. d. Hagenlaan 16
Bergen op Zoom, Koevoetstraat 43
Deventer, Nieuwstraat 64
Groningen, Oosterstraat 46
Haarlem, Zaenenlaan 22/24
Leeuwarden, Schrans 131
Maastricht, Bourgognestraat 31A

Klaagde over pijnlijke, gezwollen voeten.

Loopt nu weer als een kieviet!

Radox heeft een heilzame werking op voetkwalen. Lees slechts wat een Radox-enthousiast ons schreef, met toestemming zijn brief te publiceren:

„Ik heb een betrekking, waarbij ik veel moet staan en lopen, en steeds heb ik dan ook last gehad van gezwollen voeten en uiterst pijnlijke eeltplekken. Een vriend raadde mij aan, Radox te probeeren. Reeds na het eerste voetbad voelde ik een enorme verlichting. Nadien ben ik regelmatig met de voetbaden doorgedaan, en ik kan nu ronduit zeggen, dat mijn pijnen zijn verdwenen en ik loop weer als een kieviet. Ik meende dat ik niet beter kan doen dan U dit te schrijven, terwijl U van mijn brief naar genoegen gebruik kunt maken.”

J. F. De in belletjes uit het Radox-voetbad opstijgende zuurstof dringt in de verstopte poriën en verwijdert de daarin opgehoopte schadelijke stoffen. De pijn veroorzakende zure en onwelriekende afscheidingen van de spieren kunnen dan weer op normale wijze door de huid uitwasemen. De gezwollen voeten slinken en de spieren worden weer sterk en lenig. Bovendien weekt Radox likdoorns en harde eeltplekken af, die nu gemakkelijk met de hand verwijderd kunnen worden. De bloedsomloop wordt door de actieve zuurstof versterkt, de voeten worden blijvend veerkrachtig en gezond.

Radox is verkrijgbaar bij alle apotheken en erkende drogisten à f0.75 per groot pak, omzetbelasting inbegrepen. Nu ook verkrijgbaar in kleine pakjes à 12½ cts. per stuk. Importeurs: N.V. Rowntree Handels-Maatschappij, Heerengracht 209, Amsterdam.

**WRIGLEY'S
KAUWgom
GOED VOOR
MAAG EN
TANDEN**

**5ct.
PER PAKJE**

WRIGLEY

DE PISTOOL-ENGEL ZORGT VOOR SENSATIE....

door Owen Huntley

NIEUWS! bulderde meneer Josuah Wills, uitgever en directeur-hoofredacteur van „Het Nieuwsblad voor Florida.” „Sensationeel nieuws! Al zijn we geen New-Yorksch society-blad, we moeten toch met nieuws voor den dag komen. Ik vraag den heeren waarvoor we al die millionairs hier in Florida met vakantie hebben, als ze zelfs niet één regel sensatie opleveren...”

Met „de heeren” bedoelde meneer Wills Jimmy Porter en Bill Wetzel, maar de laatste was bij den eersten noodkreet om nieuws het vertrek uitgevlucht, om met de typiste een gloednieuwe en zelf uitgedachte methode van vier-handig schrift te gaan beoefenen. En dus ving Jimmy allen wind alleen in de zeilen op. Hij liet den storm gelaten over zich heen gaan en toen hij wat begon te minderen en meneer Wills uitgeput naar adem snakte, haalde hij bedaard het potlood uit zijn mond en stak het achter zijn oor.

„Komkommertijd,” zei hij laconiek. „Wijs me wáár ter wereld een journalist in Augustus kans krijgt een sensatie op den kop te tikken. Zelfs de duimen liggen dan droog.”

De heer Wills blies zich op tot aan het nippertje van 'n explosie.

„Pas op, baas, dat is gevaarlijk met die warmte,” waarschuwde Jimmy, bang voor de spetters.

„St...!” wenschte meneer Wills met hartgrondigen ernst en tot het wijze inzicht gekomen, dat op Jimmy's olifanten huid toch alle schimpscheuten afketsten, beende hij met groote passen het vertrek uit.

Intusschen was Jimmy geneigd de geschiedenis te rubriceren onder de ernstige gevallen, die zijn aandacht verdienden. Feitelijk had de baas gelijk. Florida zat mudvol met millionairs-met-vacantie. Zij hadden heele leger-scharen detectives en een behoorlijk artilleriepark in hun gevolg meegebracht, mitsgaders een enthousiast legioen gangsters. Met recht had men dus eenig vertier mogen verwachten in Florida's zonnige drevén. Meneer Wills had zelfs op een verdiendubbelde op-laaag en een torenhoogen stapel nieuwe advertentiecontracten gerekend, waarvan hij het batig saldo had bestemd voor een nieuwe rotatiepers.

Maar aan al die hooggespannen verwachtingen was de bodem ingeslagen. In Florida heerschte een rust, als in een hoenderpark met slechts één kip. Men vernam van geen dreigbrieven of overvallen, de detectives slenterden verveeld rond en de mitrailleurs bleven dik onder het vet.

„Zeg, ik heb 'n idee,” zei Jimmy 's middags tegen zijn collega Bill.

„Een goed idee?” informeerde Bill kritisch.

„Ik geloof het wel, ik wou...”

„Hou het dan vóór je en vraag eerst salarisverhoging,” gaf Bill goeden raad.

„Onzin, ik verdien meer dan ik gebruiken kan,” grinnikte Jimmy. „Nee, luister eens. Heb je gehoord, dat Lydia Henny hier neergestreken is? Weet je wel, die ze in de New-Yorksche onderwereld hebben vereerd met den bijnaam van de Pistool-Engel?”

„Ja, wat is er mee?”

„Ik ga ze straks eens interviewen. Misschien levert ze nog 'n kolom

behoorlijke copie op. 'k Weet werkelijk niet meer, wat er nu nog te schrijven valt over die millionairs-invasie. 'k Ben al aan de beschrijving van hun polo-shirts toe.”

„Hm, het idee is niet kwaad,” zei Bill goedkeurend. „Aardige naam is dat, de Pistool-Engel. Ze zal toch niet op je schieten bij wijze van voorstelling?”

„Dan val ik als offer van mijn plicht, de schoonste dood dien een menschen sterven kan,” antwoordde Jimmy dramatisch. Toen zoog hij eens aan zijn potlood en ging den heer Josuah Wills gelukkig maken met zijn idee.

Dien avond verscheen Jimmy Porter, behoorlijk in smoking, in den Alcazar-Bar, waar de Pistool-Engel en een drietal van haar vrienden dure cocktails-zaten te slurpen. Zij had een bakvisch-achtig uiterlijk en haar groote blauwe oogen blikten hem onschuldig aan, toen hij zich aan haar voorstelde.

„Van welke krant komt u?” vroeg zij beminnelijk.

„Van het „Nieuwsblad van Florida,” oplaag 'n half miljoen exemplaren,” loog Jimmy een nul te veel.

De Pistool-Engel schudde haar platina-blonde lokken. „Ik sta in principe alleen interviews toe aan de groote societybladen en dan tegen een honorarium van tien dollar per woord.”

„Drie vragen slechts,” smeekte Jimmy. „En gratis, zonder honorarium. Als ik zonder behoorlijke antwoorden bij m'n baas kom, weet ik zeker, dat hij het leger werklozen met een nieuw onschuldig slachtoffer zal vermeerderen.”

De Pistool-Engel keek hem eens aan. Zijn uiterlijk scheen haar te bevalen, want zij lachte beminnelijk. „Ik zal eens zien. Hoe luiden die drie vragen?”

Jimmy scheppte adem en bladerde in zijn notitieboekje. „Vraag één: Vindt u Florida mooi? Vraag twee: Denkt u dat hier nog zaken te doen zijn? Vraag drie: Hoeveel personeele belasting betaalt u?”

De Pistool-Engel fronste de wenkbrauwen. „Nee, ik houd me aan mijn beginsel,” viel zij bits uit. „Ik zal u niet antwoorden.”

„En ik, het onschuldige slachtoffer?”

„Verzin er zelf maar een antwoord bij,” antwoordde de Pistool-Engel op onvriendelijken toon en daarop keerde zij hem haar rug toe.

't Was niet beleefd, maar Jimmy was erger gewend. Voorloopig was hij heel tevreden. Hij was gewend hoogeschool te rijden in de journalistiek en wist precies hoe hij te werk moest gaan, om onwillige slachtoffers een interview af te dwingen.

Den volgenden dag verscheen er in het „Nieuwsblad voor Florida” een matgekleurd verhaal van zijn ervaringen. Hij beschreef het uiterlijk van de Pistool-Engel als vrij onbeduidend, noemde het inhalig een honorarium van tien dollar per woord voor een interview te ver-langen en schreef haar onwil, om zijn vragen te beantwoorden, aan haar vrees toe voor vraag drie, waarop zij vermoedelijk had moeten bekennen, dat zij gewoon was de belasting te ontduiken. Toen Bill het las, schudde hij bezorgd zijn wijze hoofd.

„Daar krijg je last mee,” voorspelde hij.

„Dat zullen we vanavond zien,” lach-

KWEL HAAR NIET!

... voortaan
nooit meer die
levertraan-ellende!

Als levertraan nu nog voldoende was...

Maar verschillende stoffen, waar het kinderlichaam niet buiten kan, ontbreken in levertraan: kalk voor het beenderstelsel, phosphor voor hersenen en zenuwen.

Scott's Emulsion bevat deze stoffen in de ideale verhouding. Het is een zeer fijn verdeelde, dus licht verteerbare emulsie van levertraan, die bovendien rijk is aan vitamines A en D, onmisbaar voor vet- en weefselvorming.

Scott's Emulsion vergroot den weerstand van uw kinderen, zonder hun tegen te staan. Een uitkomst, in dezen tijd van regen, kou en wind; verkoudheid, griep, angina! Uw kinderen moeten hun vakantie-gezondheid behouden; bedenk: 1 lepel Scott's Emulsion = 2 uur zonneschijn!

Wacht niet tot ze ziek worden: geef hun Scott's, de emulsie met 50-jarige ervaring. Flacon f1.25, dubbele flacon f2.25.

**Scott's
Emulsion**

Doet wat de Zon doet

te Jimmy. „Ik heb het al eens veel erger gemaakt en de last bleef uit.”

Zorgeloos verscheen hij 's avonds opnieuw in den Alcazar-Bar. De Pistool-Engel zat er weer met haar vrienden en was in een druk gesprek gewikkeld.

„Wat kom je doen?” vroeg zij scherp, toen hij haar tafeltje naderde.

„Het interview van gisteravond rechtzetten, dame,” antwoordde Jimmy onverstoortbaar beleefd en vriendelijk. „Misschien is u tot betere gedachten gekomen en wilt u mij gelegenheid geven, nu ook eens iets vriendelijks over u te schrijven.”

De Pistool-Engel aarzelde even. Toen verdween de stugge trek van haar gelaat en knikte zij hem toe. „Heel goed, ik zal u dan uw zin maar geven. Vanavond echter niet, want ik heb dringende zaken. Drinkt u nu een cocktail voor mijn rekening en kom morgenavond om acht uur terug, als u wilt.”

Jimmy triomfeerde. De beproefde manier had ook nu vruchten gedragen; na een onvriendelijk artikel herriepen de meesten hun weigering, om zich te laten interviewen. De publieke mening liet toch maar niemand onverschillig, iedereen wenschte zich het liefst van zijn gunstigste zijde te laten zien....

Dit kleine succesje was evenwel niet het eenige, waarin hij zich verheugde. Hij had de Pistool-Engel hooren spreken van dringende zaken en dus spitste hij zijn ooren. Bladerend in zijn notitieboekje, schijnbaar zonder de minste aandacht voor wat er aan het tafeltje naast hem voorviel, luisterde hij scherp, of hij niets kon opvangen van het gesprek. De gangsters spraken echter fluisterend, zoodat hij geen woord verstaan kon. Wel was aan alles te bespeuren, dat zij iets zeer belangrijks bespraken, want zij waren opgewonden en gesticuleerden heftig.

Plotseling stond de Pistool-Engel op. Zij begaf zich naar de telefoon en keerde een paar minuten later pas terug. Haar oogen schitterden en in haar opwinding verloor zij de voorzichtigheid uit het oog en liet zich een paar half luid gemompelde woorden ontvallen.

„Vanavond, tegen elfen.... komt langs.... houtzaagmolen van Pietry... auto daar wachten....”

„Prachtig....” hoorde Jimmy een der vrienden van de Pistool-Engel mompelen en daarop werd er weer gefluisterd.

Jimmy kon wel juichen. De Pistool-Engel en haar vrienden hadden iets in den zin, dat zich vanavond om elf uur zou afspelen bij den houtzaagmolen van Pietry, die even buiten de stad gelegen was. Het zag er naar uit, dat de heer Josuah Wills eindelijk aan zijn sensatie, de verdiendubbelde oplaag, den toren advertentiecontracten en aan zijn rotatiepers zou komen. Het was 'n reuzenidee geweest de Pistool-Engel te gaan interviewen, daar zat bepaald nog een plezierige salarisverhoging aan vast....

Een kwartier later hing Jimmy met 'n zonnig gezicht aan de telefoon. „Baas, bestel maar vast papier voor de halfmillioen-oplaag, hoor. Eindelijk komt het.”

„W.... wat?” stotterde meneer Josuah Wills.

„Copie. De Pistool-Engel zorgt voor een sensatie. 'k Denk een ontvoering of zooiets.”

„Is het waar....achtig?” hapte meneer Josuah Wills verbijsterd naar woorden. „Is het heuschelijk of uit je duim gezogen?”

„Zoo heuschelijk als wat en wij hebben de primeur,” grinnikte Jimmy plezierig. „Elf uur vanavond, ik bel wel even op. Dag baas, denk om het papier.”

Grijnzend hing hij de telefoon op. Het was half tien, hij kon zich wel vast

naar den houtzaagmolen begeven. Dan was hij er wel drie kwartier te vroeg, maar dat was beter dan 'n halve minuut te laat.

In de buurt van den molen was alles donker. Hij lag op een eenzame plek aan een binnenweg, die twee voornamen verkeersaders onderling verbond. Jimmy reed zijn auto achter den molen en wachtte toen bedaard tot ongeveer kwart voor elfen. Hij meende met vrij groote zekerheid te kunnen voorspellen wat er gebeuren zou. De Pistool-Engel moest er de lucht van hebben gekregen, dat een der millionairs hier omstreeks elf uur passeeren zou. Waarschijnlijk had hij dus geen bewaking bij zich, want anders zouden ze het niet wagen, hem aan te vallen. Na den overval zou hij weggevoerd worden en ergens verborgen worden gehouden, om hem dan tegen een flinken losprijs weer vrij te laten.

Dit nobele plan zou dezen keer echter niet doorgaan. Hij stond gereed om den wagen, waarmee de ontvoering zou worden gepleegd, onmiddellijk te achtervolgen. En zoodra hij wist, waar men den millionair heengevoerd had, zou hij onmiddellijk de politie waarschuwen. Niet eerder, want de krant moest de heële primeur hebben....

Jimmy was op handen en voeten in een haag gekropen aan den kant van den weg. Nu en dan passeerde er een auto, maar tot elf uur was er niets verdachts te bespeuren. Toen kwam er van de stad een auto aanrijden, die vlak voor den molen stopte. Hij kroop de heg een eindje uit, om beter te kunnen zien wat er gebeurde. Tegelijk meende hij enig gerucht achter zich te hooren. Hij keek om en toen sloeg hem plotseling de schrik om het hart. Achter hem stonden twee heeren, beiden met een automatisch pistool in hun hand.

„Staat u maar op en stapt u maar vlug in,” grijnsde een van zijn belagers. „En denk erom: geen kik, want anders is je laatste uur geslagen. Als je je gewillig toont, heb je niets te vreezen, dus wees verstandig.”

Gehoorzaam als een lam stond Jimmy op. Hij werd in den wagen gezet en geblinddoekt en geboeid. En toen reed de auto in snelle vaart weg, een onbekende bestemming tegemoet....

Dien nacht om ongeveer twee uur werd de heer Josuah Wills, die sinds eenige uren in koortsachtige spanning verkeerde, op een eenigszins gebiedende manier aan de telefoon gerinkeld.

„Ben jij het, Jimmy?” hijgde hij.

„Jawel, baas,” zei een grafstem.

„Die Pistool-Engel heeft voor een aardige sensatie gezorgd. Ze heeft me erin laten loopen; u weet wel, dat interview. De heeren eischen vijfduizend dollar, morgenmiddag om twaalf uur te betalen. En als u niet betaalt, kunt u me voorgoed van de personeellijst afvoeren....”

„Politie!” kreet meneer Josuah Wills.

„Dat is inderdaad goedkoop, alléén maar een grafkrans voor me,” gaf Jimmy somber toe. „Maar als de politie erin gemengd wordt, of als er één woord van in de krant komt te staan, komen ze u ook halen, hetzij morgen of over een jaar. Denk dus maar eens na, baas, wat je doet. Straks om zes uur zal ik nog eens opbellen, om te hooren wat u besloten hebt. Nou, adie, baas, doe Billy de groeten....”

Het kantoortje van den heer Josuah Wills dreigde dien morgen te explodeeren van de geweldige geestdrift, waarmee hij alle gangsters naar den electrischen stoel wenschte. Maar hij eindigde toch met te betalen voor de waardelooze sensatie van de Pistool-Engel....

Dit is de Verpleegster,

de vertegenwoordigster van de beste kwaliteit cacao: Droste Verpleegster Cacao. Voedzaam, lekker en voordeelig.

DROSTE

VERPLEEGSTER
C A C A O

ALTIJD WELKOM!

Spaart bons voor kop, ketel, beker of blad.

Haren groeien weer

Wat bevalt U beter een kaal hoofd of gezond haar?

Neem een stuk papier en bedek eerst de eene, dan de andere helft, wat bevalt U beter?

Een Silvikrin Proef- Behandeling voor 3 weken

Telkens wanneer U in den spiegel kijkt, ziet U dat Uw haar in gevaar is! Maak Uw haar weer gezond, maak het weer dik, sterk, krachtig, weelderig en vol door Silvikrin.

Een zeldzaam aanbod aan allen, die sukkelen met hun haar. 500.000 Proef-Behandelingen stellen wij beschikbaar voor den uitzonderingsprijs van 75 ct.

Op zulk een gelegenheid heeft U jaren gewacht.

Grijp nu de kans, dit komt nooit weer. 3 weken lang Silvikrin gebruik voor 75 cts. d. i. per week 25 cts. Dat kan niemand zich ontfeggen, dat kan elkeen betalen. Haast U, haast U en overtuig U.

Zie hoe Uw haar weer groeit door Silvikrin.

Geef den bon aan Uw winkelier en schrijft ons na 3 weken hoe de Proef-behandeling is bevallen.

75^{ct}

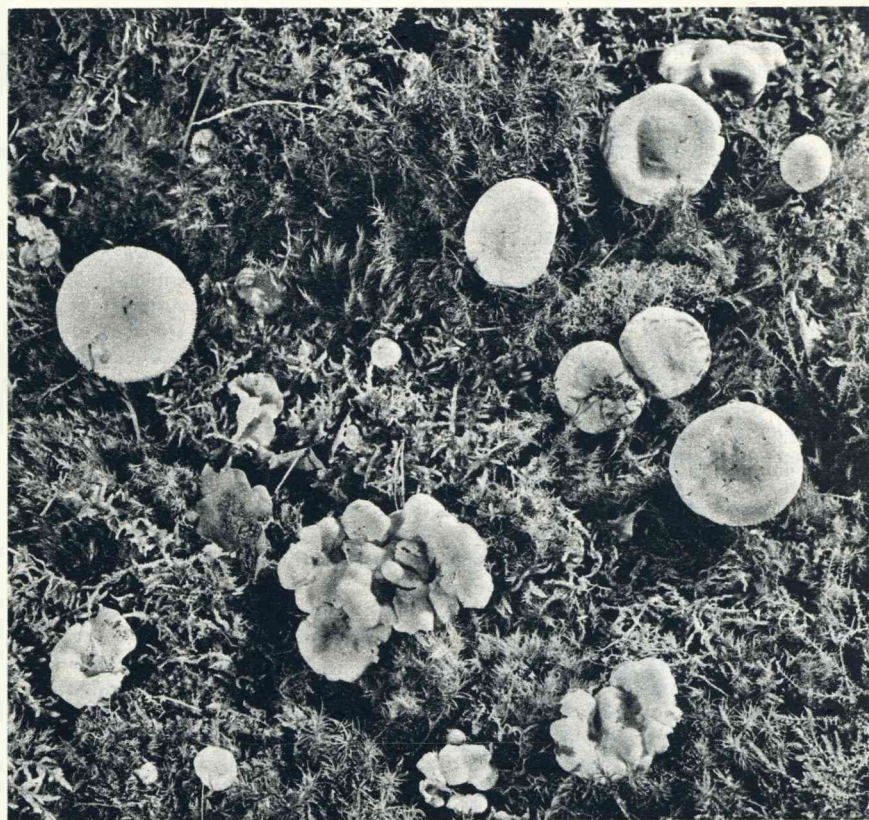
BON
voor
Volledige
Proefbehandeling
Silvikrin
voor 3 weken

Tegen dezen bon zal Uw Apotheker, Drogist of Parf. U een Silvikrin Proefbehandeling voor 3 weken overhandigen tegen den uitzonderingsprijs van **75^{ct}**

Wanneer Uw winkelier geen Silvikrin Proefbehandelingen voorradig heeft, zend dan de bon aan ons met 75 cts. postzegels.

Silvikrin Laboratorium Rotterdam - Parijs - Londen - Brussel - Zurich

Haren Groeien door Silvikrin

Gele hanekammen en boven in den hoek de dubbelgangers, de „valsche hanekammen”.

PADDENSTOELEN- TIJD

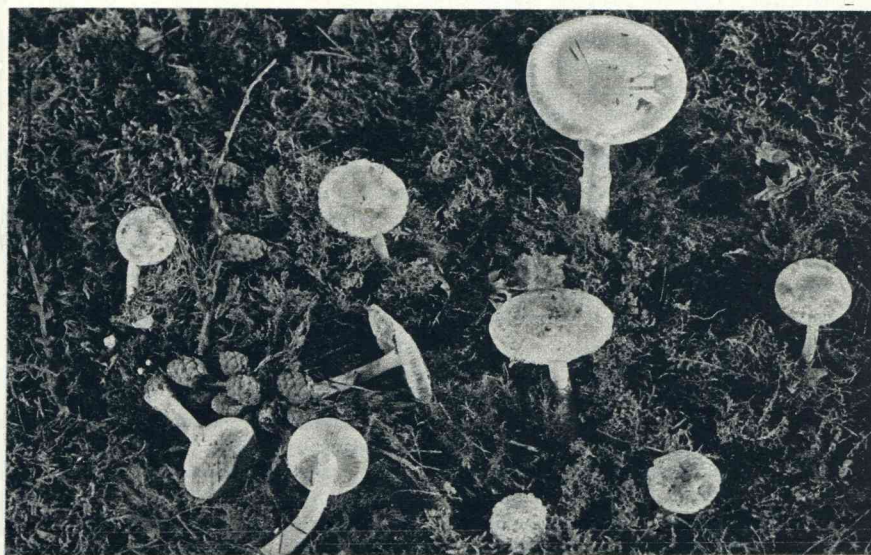
DE herfst is gekomen met zijn grijze regendagen en heeft ze uit den grond te voorschijn getooverd, de paddenstoelen, die met hun gekleurde hoeden den boschgrond sieren. Er is iets wonderlijks aan paddenstoelen, iets geheimzinnigs, of ze komen uit een tooverwereld: en dat men ze daar altijd mee in verband gebracht heeft, bewijzen de vele namen als: satans-boleet, heksenkring, elfenbankje, enz. Misschien komt dat ook wel door hun plotseling opschieten en even mysterieus verdwijnen, want paddenstoelen hebben maar een kort leventje. Tijdens hun bestaan hebben ze niets anders te doen, dan het fijne poeder (de sporen), dat tusschen de hoedplaten zit, en dat het zaad is voor nieuwe paddenstoelen, te laten vallen, en... mensch en dier tot voedsel te dienen, tenminste de niet-vergiftige soorten.

Iedere boschvriend kent wel de gele hanekammen of canterellen, met

den sterken pepersmaak, die, toe bereid met geroosterd brood, een delicatessen zijn, maar misschien meer nog... een plezier om tusschen het mos te gaan zoeken. Liefst in de buurt van eiken-hakhout. Door den gekartelden hoedrand herkent men ze heel gemakkelijk, maar soms is de hoed bijna glad, en dan zijn ze moeilijk te onderscheiden van hun dubbelganger, den valschen hanekam, die bijna eenzelfde vorm en kleur heeft, gelukkig echter, onschadelijk is. Vooral bij de piepkleintjes, die 't lekkerst zijn en die als gele spijkerkopjes in het mos zitten, zijn de twee soorten moeilijk uit elkaar te houden.

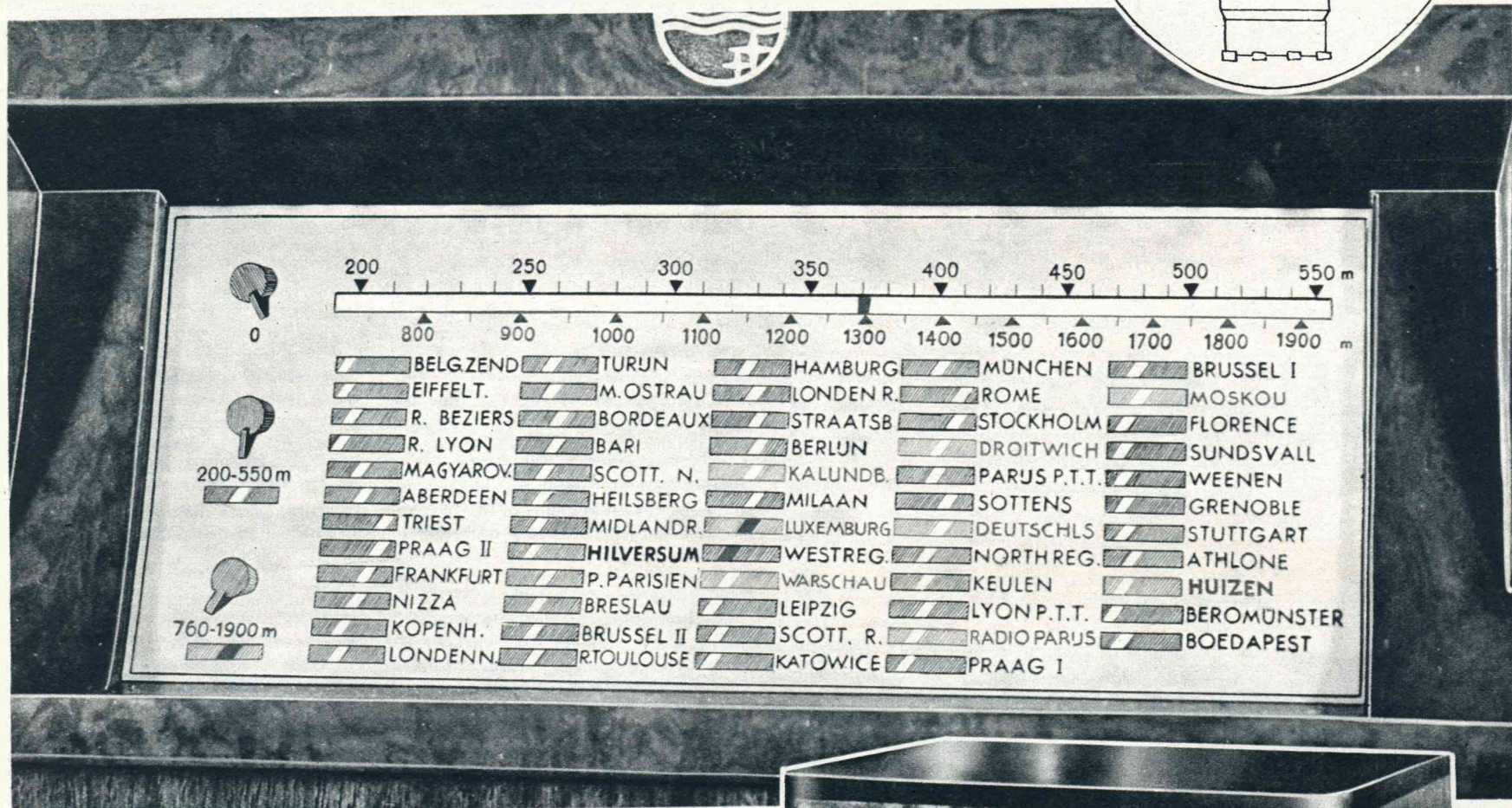
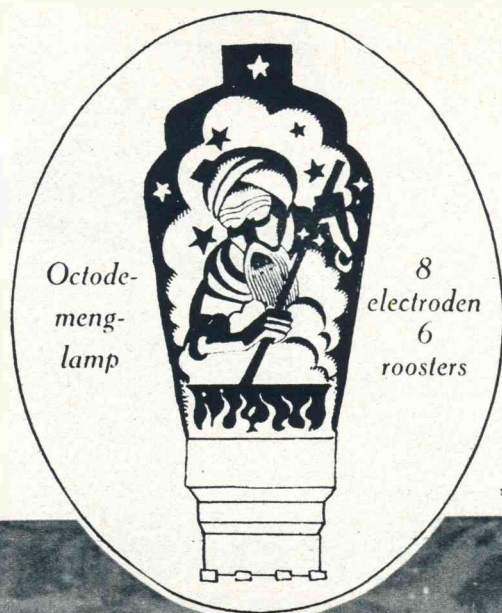
De eetbare bosch-champignon wordt wel eens verward met de hier afgebeelde witte knol-amaniet, die zéér vergiftig is, maar onmiddellijk herkend kan worden aan de manchet om den steel en den verdikten voet, die rondom door een soort zakje ingesloten is.

A. B.

Vergiftige witte knol-amanieten.

Met Octode-menglamp en brievenbus-naamschaal

Twee frappante nieuwigheden van den Philips' 525^A, het toestel met de schitterende weergave!

Veranderingen van golflengten deren de ijking van de afstemschaal niet: U schuift eenvoudig een nieuwe naamschaal in de sleuf. De Octode-menglamp reageert zelfs op de zwakste signalen. Krachtige, zuivere, selectieve ontvangst.

Dit toestel is werkelijk in alle opzichten volslagen *nieuw*!

PHILIPS'

»OCTODYNE«

525^A
f. 137.50

PRODUCT VAN DE GROOTSTE RADIO-INDUSTRIE TER WERELD . UW EIGEN NATIONALE INDUSTRIE.

Hij laat zich de
BLUE BAND
niet van het brood eten!

In de RINGERS' Bonbons, welke niet gesorteerd worden verkocht, staat thans gestempeld **harde-, taaie- of zachte vulling**, een verbetering die velen welkom, ja voor velen een uitkomst zal zijn. Dit is weer één van de vele ideeën, waarmede Ringers de gebruikers zo dikwijls verrast. Nevens bovenstaande aanduiding staat aan de onderkant van de bonbons de naam RINGERS, zodat U zich steeds kunt overtuigen dat U Ringers' bonbons geleverd worden. Wenst U de bekende superieure Ringers' kwaliteit, let dan altijd op de naam

RINGERS

DROOMLAND

Vervolg van pag. 23.

„Ik eh... we moesten maar weer naar 't kantoor gaan,” zei hij. 't Was het natuurlijk verlangen om ergens beschutting te zoeken. Hij holde bijna.

„Hè,” protesteerde Claribel, „wat moet dat?”

Hij gaf geen antwoord, maar wendde zich naar Algernon. „Wil je... wil jij even een krant koopen?” vroeg hij.

„Goeie hemel!” zei Claribel. „U hebt 't nogal te pakken voor zoo'n krachtpatser en zoo'n kopstuk.”

Hadrian keek haar aan met een bijna ledigen blik. „Wie is Cleveland Chorley?” vroeg hij.

„Waar hebt u uw heele leven gezeten?” vroeg zij. „Nooit van Napoleon Bonaparte gehoord?”

„Of van Shakespeare?” vroeg Algernon, voor hij wegkuierde om een krant te koopen.

ACHTSTE HOOFDSTUK

HADRIAN Pink zat aan zijn bureau de krant te lezen; hij las gejaagd.

Claribel merkte op, dat de krant af en toe kraakte door het beven van zijn handen, en zij vroeg zich af, waar hij zoo benauwd voor was.

Hij kwam te weten, dat Cleveland Chorley vijfendertig jaar oud was en een belangrijke rol speelde in de uitgaande wereld van Pickchester. Hij speelde golf en tennis en polo, en was minstens even bekend in de riskante oorden der stad, zooals de krant het noemde, als in de salons. Het scheen, dat de overledene iedereen gekend had, van danseresjes tot deftige weduwen, van likdoorndokters tot ministers. Duidelijk bleek, dat hij rijk was geweest, en niet minder stellig kwam uit, dat hij invloed had bezeten. Hij was ongehuwd, maar menigmaal hadden er geruchten geloopt, dat hij 't een of andere schoone en jeugdige lid van de een of andere voorname familie naar 't altaar zou leiden.

Het lijk was gevonden door den portier van het gebouw, waarvan Chorley de eigenaar bleek te zijn. De kamer was voor de kranten een zoete verrassing; zij beschreven er de weelde van en stelden de vraag, wat er het doel van geweest kon zijn. „We zullen maar veronderstellen, dat Chorley daar rust zocht na de vermoeienissen van zijn sprankelende leven,” was de conclusie.

De politie, zoo werd er beweerd, was in 't bezit van belangrijke aanwijzingen, en een arrestatie mocht binnen enkele uren verwacht worden. Roof was in geen geval het motief van de daad geweest.

Maar wat Hadrian bezorgd maakte, was de redeneering van den schranderen verslaggever — een redeneering, waarmee de politie 't eens scheen te zijn — dat er geen strijd was geweest, en dat de kamer na den moord door den moordenaar zóó gearrangeerd was, dat de indruk van een strijd gewekt kon worden.

„De kamer was keurig in wanorde gebracht,” zei de krant. „Stoelen waren met zorg omgegooid; schilderijen waren netjes scheef getrokken. Er was een herrie, een chaos, maar die was niet echt. Het was een kamer, die stil en voorzichtig met zachte hand door elkaar

was geworpen. Die omstandigheid, zegt de politie, schijnt er op te wijzen, dat er een vrouwenhand aan 't werk is geweest, om den indruk te wekken, dat er een worsteling tusschen twee mannen had plaats gegrepen.”

Claribel keek naar Algernon en toen, met een eigenaardigen blik, naar Hadrian. „Ik dacht, dat u Cleveland Chorley niet kende!” zei ze.

„Ik verzeker u,” zei Hadrian, „dat ik zijn naam nooit gehoord heb, voor ik hem door de krantenjongens uit hoorde schreeuwen.”

„Waarom maakt u er zich dan zoo dik over?” vroeg Claribel.

„'t Is een geval, dat mij absoluut koud laat,” zei Hadrian.

„Uw linker oog ook,” zei Claribel, „en daar laat ik 't altijd maar bij, als 't me niet aangaat. Ik hoop alleen maar, dat u acht fatsoenlijke getuigen kan opdiepen, die willen zweren, dat u gisteravond op verjaarsvisite bij tante Mien geweest bent.”

„Ik heb geen tante Mien,” zei Hadrian.

„Dan zou ik er maar een zien te krijgen.”

„U spreekt in raadselen,” zei Hadrian.

„U bedoelt, dat u me niet snapt. Echt niet? Ik zeg maar zoo, een mensch mot eigenlijk altijd een alibi hebben, of ie 't noodig heeft of niet.”

„Alibi?”

„Alibi. Zoo'n ding, waar de getuigen bij zweren, dat je ergens anders geweest bent.”

„Je wilt toch niet zeggen,” vroeg Hadrian, „dat je mij verdenkt van die misdaad — van moord op dien meneer Chorley?”

„Als u 't mij vraagt,” zei Claribel, „zou ik u nog niet eens van moord op een mug verdenken.”

Hadrian schoot recht in zijn stoel. Het handboek zei, dat men het eens aangenomen karakter nooit moest prijsgeven — geen seconde. Hij moest onafgebroken zijn rol spelen, tot die zijn persoonlijkheid was geworden. Hij keek dus de jongedame met gestrengen blik aan.

„Ik verzeker je,” zei hij, „dat ik zonder pardon een man zou neerschieten, als 't noodig was. Tal van mannen zelfs. Als 't bijvoorbeeld ging om de eer van een vrouw, zou ik ze zonder de minste aarzeling neermaaien.”

„Ja, zoo zijn de echte ridders.”

„Jongedame — als ik de vrouw, die ik liefhad, moest beschermen tegen eh... tegen overlast of eh... of smaad, dan zou ik geen genade kennen. Misschien heb je opgemerkt, dat vrees mij absoluut vreemd is.”

„Ik heb wel gemerkt, dat iets u vreemd was. Maar ik dacht alleen hersens. Wie ze alle vijf bij mekaar heeft, gaat geen ratelslang in z'n gezicht slaan.”

„Je bedoelt?”

„Ik bedoel,” zei ze, „Porter Vane.”

Hadrian knipte geringschattend met zijn vingers. Claribel kneep haar lippen op elkaar. „U hebt zeker al een heele bende linke jongens van de sokken geslagen.”

„Dat is een vraag, die je uit kiesheid niet moest stellen.”

Op dat moment sloeg beneden op straat een vrachtauto terug. De knal

was luid, fel. Hadrian schrok zoo hevig, dat hij in zijn krant verward raakte. Claribel knikte.

„Ik zie wel, dat u aan vuurwapens gewend bent,” zei ze. „Heelemaal niet bang voor schoten.”

„Dat spreekt vanzelf,” zei Hadrian lichtelijk bevend.

„Best, meneer Pink. Ik ben maar 'n arm kantoormeisje, dus zand er over. Waar is mijn baantje?”

„Dat bureau,” zei Hadrian wijzend.

„Wat moet ik daar doen?”

„Er zullen u 'n aantal belangrijke taken worden toevertrouwd,” zei Hadrian.

„Ja, meneer. Astublieft, meneer,” zei Claribel, en eensklaps wendde zij zich naar Algernon. „En één daarvan is niet, om voor schietschijf te spelen voor 'n paar kalfsoogen. Schiet op jij.”

„Ik hou ook wel van kleintjes,” zei Algernon.

„Ik ook,” zei Claribel, „dus wor jij onvoorwaardelijk in vrijheid gesteld.”

„En met lunchen?”

„Ik eet geen hooi,” zei Claribel veelbetekenend.

„Da's klets,” zei Algernon, toen hij had nagedacht. „Ik ben geen paard.”

„Da's een boffie voor den stal,” antwoordde zij. „Kun je d'r uit kommen, of moet ik 'n oppasser roepen?”

„Ga weg!” zei Hadrian bevelend.

„Juffrouw... eh... Higg, u zult u onledig houden met plannen voor de plechtige opening van Droomland. Ik heb 't in mijn hoofd zoowat voor elkaar, maar misschien hebt u nog ideeetjes. Weet u wat? Zet u maar eens een compleet eh... schema op. Dan krijg ik, om zoo te zeggen, een overzicht van uw bekwaamheden en van uw kijk op onze problemen.”

„Hebt u er geld voor over?”

„Geld als water,” zei Hadrian grootmoedig.

Hij keerde zich om, gelijk hij zoo vaak deed, en keek uit het raam, naar de overstelpende taak, die hij op zich had genomen. Terwijl hij stond te kijken, stopte er voor de deur van het administratiegebouw een auto met een ambts-teek op den radiator en met een politie-agent in uniform aan 't stuur, en een zwaargebouwd man in burgerkleeding, wiens voeten en kin en houding aan een kind van tien geopenbaard zouden hebben, dat hij van de politie was, stapte uit en ging naar binnen.

Hadrian verbleekte. De politie! Zij was hier, en er was slechts één verklaring voor haar aanwezigheid mogelijk. Hevige schrik greep hem aan. Hij was geen held en geen bulderbas meer, maar Hadrian Pink, vóór de N.V. Karakterbouw zijn lot in handen nam. Hij sprong op, griste naar zijn hoed en liep naar de deur.

„Wat mot ik zeggen, as er iemand komt?” vroeg juffrouw Higg.

„Wat je wilt,” zei Hadrian. „Komt er niet op aan. Zeg maar dat ik uit ben. Dat ik den heelen dag wegblijf. Zeg maar... zeg maar wat er voor je mond komt.”

„Er komt me zooveel voor m'n mond,” zei ze, maar ze sprak tegen de dichte deur. Hadrian was weg.

Door een zijdeur ontsnapte hij uit het gebouw; door een klein poortje ontsnapte hij uit Droomland, en met hetzelfde instinct, waardoor een konijn naar zijn hol vlucht, begaf hij zich met den grootst mogelijken spoed naar zijn hotelkamer. Maar toen hij daar was, begreep hij, hoe 'n ernstige fout hij begaan had. Als de politie hem op de hielen zat, zou zij hem eerst op zijn werk, daarna in zijn woontenten komen

zoeken. En hij had wel eens gelezen over huiszoekingen. Ze zouden gaan vorsch in zijn koffer en in de laden van de waschtafel en in de zakken van het costume, dat in de kast hing.

Hij draalde niet, maar stopte het taschje van Ariadne Joyce in zijn zak, en de revolver, die hij uit de goot had opgeraapt, en snelde naar buiten. Toen begon hij te loopen, zonder plan of doel. Zijn geest was verward, ontredderd. Hij wist niet, of hij op de vlucht was, of dat hij slechts tijd probeerde te winnen. Kwam 't er op aan, te verdwijnen uit de oogen der menscheid, dan wist hij niet, hoe hij 't aan moest pakken. Hij liep dus maar wat rond, en kwam eindelijk in een park, en daar ging hij op een bank zitten, want hij was moe. Toen kwam er een zekere flauwe schijn van gemoedsrust in hem, en probeerde hij te denken. Maar de gedachten lieten zich niet ordenen.

Een onzinnige vraag drong zich maar telkens aan hem op: „In hoeverre ben ik Ariadne Joyce van dienst?”

De bank, die hij gekozen had, stond langs een ruiterpad, en terwijl hij zich herhaaldelijk de onzinnige vraag stelde, zag hij zonder aandacht de mannen en vrouwen, die bij tusschenpoozen voorbij kwamen op hun rijdieren. Zij interesseerden hem niet; hij merkte nauwelijks, dat zij passeerden, tot een amazone de bocht omkwam, een meter of tachtig van hem af, en haar paard langzaam deed voortstappen in zijn richting. Eerst werd hij zich bewust, hoe elegant het dier zijn hoeven ophief van het grint; hoe onwillig het scheen toe te staan, dat zijn teenen de aarde raakten. Hij vond daar iets zeer voorname in, iets romantisch, dat hem er toe bracht, zijn oogen op te slaan naar den ruiter — en zijn adem stakte. Nog vóór zijn oogen die slanke gestalte overzien hadden, wist hij, wie het was. Hij behoefde niet eens in haar gezicht te kijken, om te weten, dat Ariadne Joyce bijna aan zijn zijde vertoefde.

Zij was nu vlak bij hem en onwillekeurig hief hij de hand in een stille poging, haar tegen te houden. Zijn lippen gingen open en dicht. Weifelend bewoog hij zijn hand, als een kind op school, dat het antwoord denkt te weten, maar er niet zeker van is. Hij dacht er niet aan, haar aan te spreken, maar één dienst bewees zij hem — zij deed hem even zichzelf vergeten; zichzelf vergeten en zijn angst.

Waarschijnlijk is het waar, dat een beweging automatisch wordt, als men haar voldoende dikwijls herhaalt. Maanden lang had hij toespraken gerepeteerd om tegen dit mooie meisje te houden. Hij had voor haar portret gestaan en diepbewogen scènes met haar afgespeeld. En nu was zij hier in levenden lijve. Het was geen voorschrift in het leerboek voor karakterbouw, dat hem tot spreken dreef, maar een lange training in moed en doortastendheid.

„Eh... juffrouw Joyce,” zei hij, vóór hij den tijd had om de woorden in te houden.

Zij hield haar paard in en zag op hem neer; zij verzekerde zich, dat hij geen bekende was, en toen, nogal uit de hoogte, sprak zij een ijzige lettergreep.

„Wel?” zei ze.

„Mijn naam is Hadrian Pink,” zei hij.

„Dat lijkt me ongelooflijk,” zei ze koud. „Maar wat zou het?”

Wordt vervolgd.

SPASEL SALTS

Zullen Uw lichaam de Jeugd teruggeven.

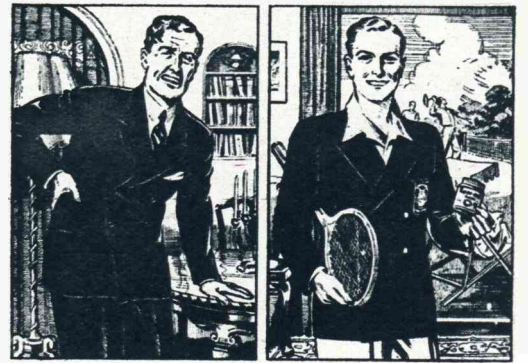
SPASEL zouten zijn de meest volmaakte zouten, welke gebruikt kunnen worden om het bloed te zuiveren, de nieren te reinigen en de maag in prima conditie te houden.

Niets is schitterender dan de SPASEL zouten om jong te blijven en veroudering tegen te gaan.

Aciditeit wordt opgeheven en daardoor groote verlichting verkregen bij reumatiek, enz. Alle giftige stoffen worden uit het lichaam verwijderd. Het is een schitterend middel en het gevolg is **STRALENDE GEZONDHEID**, terwijl de **HUD** er volmaakt zal uitzien.

IN FLESSCHEN VAN
f 0.60 EN f 0.90

Indien Uw apotheek of drogistrij SPASEL niet direct kan leveren, wordt, na ontvangst van het bedrag in postzegels of op giro 223199, het gewenschte direct toegezonden door de **Imp. BOROMAG**, Heerengr. 258, Amsterd.-C. Vermeld naam v. d. blad en **Spasel**.

Wat voel ik me ellendig. Ik voel iedereen dag, dat ik ouder word; 't schijnt dat ik reumatiek in al mijn gewrichten heb gekregen en dat ik bovendien zwaarder begin te worden, terwijl ik toch nog jong ben. Twee jaar geleden deed ik nog aan alle mogelijke sport. Ik moet er iets tegen gaan doen, 't lijkt of ik last van mijn hart begin te krijgen ook.

Wat voel ik me uitstekend nu ik die SPASEL zouten heb genomen.

Mijn lichaam voelt zoo licht als een veer en geen spoor meer van die reumatische pijnen in mijn gewrichten. Ik ben ruim 10 pond afgevallen en ik voel dat alle giftige stoffen uit mijn lichaam verdwenen zijn. Wat 'n genot, je weer zoo volkomen goed te voelen, na zoo ellendig geweest te zijn. Ik wou, dat iedereen SPASEL kende.

Ten einde het U mogelijk te maken, zelf over de schitterende werking dezer Spasel zouten te kunnen oordeelen, zijn wij gaarne bereid U een flink monster Spasel zouten toe te zenden. Zendt deze coupon in met 2 postzegels van 5 ct., gefrankeerd als brief (of stort het bedrag onder vermelding van dit blad en dit monster op onze postgiro-rekening 223199) aan **Imp. BOROMAG**, 258 Heerengracht, Afd. K. A'dam-C. en U ontvangt gratis een monster thuis.

Bezoekt op de **Brusselsche Wereldtentoonstelling** het **SHAVEX ZEE-KOL Paviljoen**, Avenue Coloniale.

JEUK!

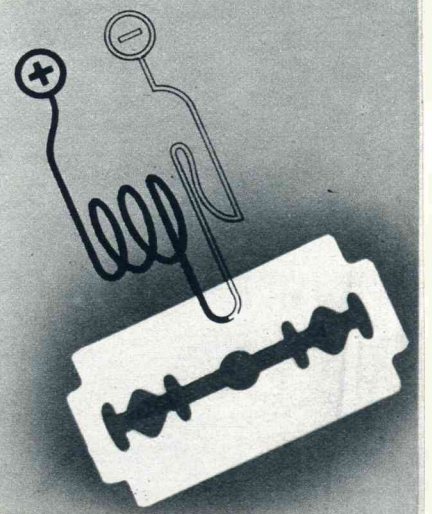
verlost
van deze
foltering

Krabben maakt het jeuken steeds erger. U doet verstandig met de oorzaak van de kwaal te bestrijden, zodat de jeuk bedaart en de huid zich herstelt. Tallooze lijdens aan huidaandoeningen hebben met succes het D.D.D.-Recept van Dr. D. Dennis aangewend. Het is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die diep in de poriën dringt en de ziektekiemen doodt. Lijdt U aan Ekzeem, Dauwvorm, Open Beenen of eenige andere huidaandoening, reeds de eerste druppels zullen den jeuk doen bedaren. Flessen à 75 cent en f 2.50 bij Apothekers en Drogisten. A 27

D. D. D.
GENEESMIDDEL
TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

ELECTRICITEIT de wonderkracht

OOK VOOR GILLETTE MESJES TOEGEPAST

De Gillette-mesjes worden thans volgens een speciaal electrisch hardings-procédé vervaardigd, waardoor twee graden van hardheid in het mesje worden aangebracht. De voordeelen hiervan zijn:

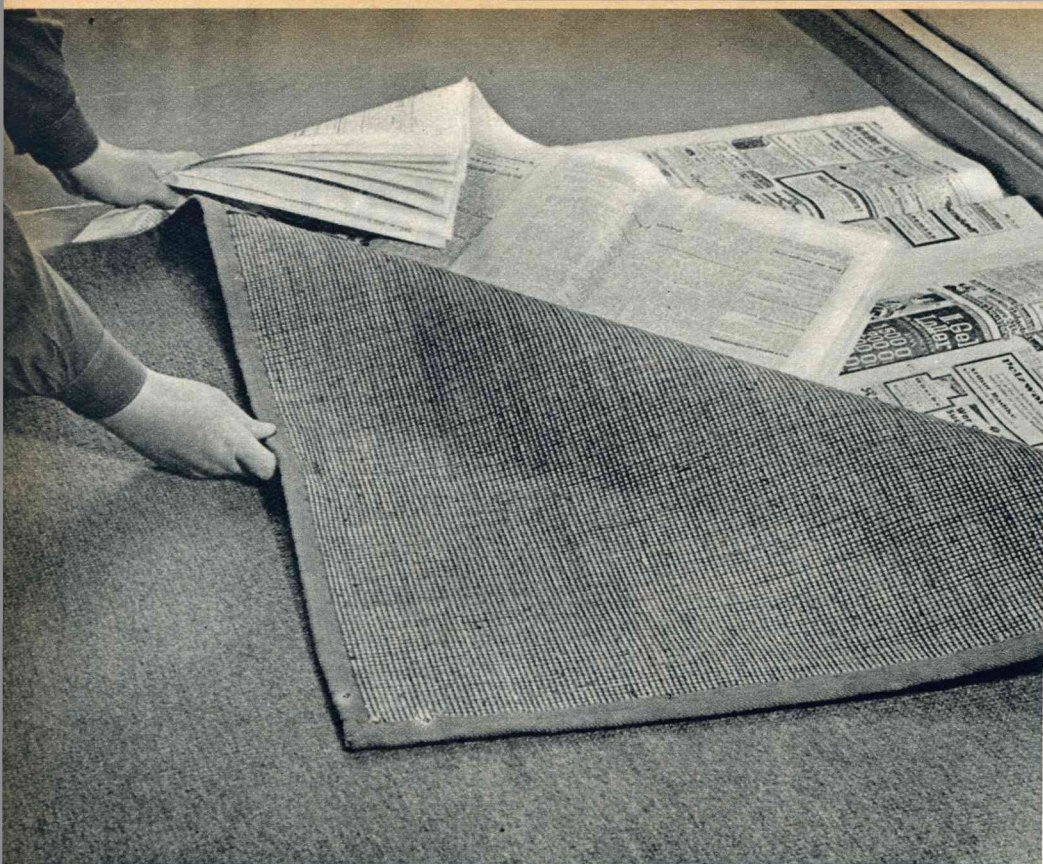
A. De smalle kanten blijven zach, waardoor zij gemakkelijk mee buigen met den vorm van het apparaat.
B. De snijkanten worden dusdanig gehard, dat ze fijner en scherper geslepen kunnen worden; hierdoor wordt de levensduur vanzelfsprekend verlengd. Neemt proef met de nieuwe, Blue Gillette Sleuf Mesjes. Ze zijn het waard.

HEEL
PAKJE
F.1.00

BLUE

HALF
PAKJE
F.0.50

GILLETTES

ALS DE KILLE HERFSTWIND WAAIT...

VOORDAT de echte wintersche vrieskou intreedt, laat ons liefelijk klimaat ons ieder jaar weer opnieuw genieten van een door-dringende, kille onbehaaglijkheid, die eigenlijk veel erger is dan een stevige winterkou. Het is op zulke donkere najaarsdagen, als het nog niet koud genoeg is om de kachel aan te leggen, dat zij, die

zittend werk hebben, het meeste te lijden hebben van koude voeten. Met koude voeten en knieën lijkt het, of men heelemaal niet meer te verwarmen is en een gevoel van algeheel onbehagen maakt zich van ons meester.

Zelfs in een gestookte kamer kunnen wij last hebben van koude voeten, als er bijvoorbeeld beneden het vertrek waar wij huizen een garage is of een andere open, onverwarmde ruimte, bijv. een kamer, die zelden of nooit gebruikt wordt, een opslagplaats e.d. Kranten in de schoenen is een oud middel, dat

vaak probaat helpt, maar nog beter helpt een dikke laag krantenpapier onder het vloerkleed in de kamer.

Het is waarlijk verrassend, hoe zoo'n laag kranten de koude tegenhoudt. Iedereen bezit oude couranten, dus wij kunnen het gemakkelijk proberen — succes verzekerd!

Ook onder den traplooper kunnen wij oude couranten vouwen, wanneer wij geen viltten matjes als onderleggers bezitten.

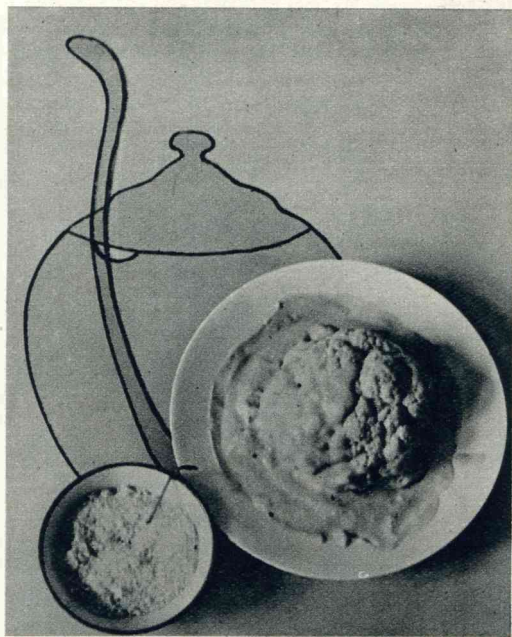
Niet alleen langs den vloer, ook door de raamkieren kan het allernaangenaamst tochten.

Hiertegen helpt tochtband, dat voor enkele centen per meter verkrijgbaar is en dat wij met kleine spijkertjes langs de raamkieren en retsen bevestigen.

Beter dan het flanellen of katoenen band helpt het iets duurdere rubberband, dat niets doorlaat.

Het aanbrengen dient met de noodige omzichtigheid te gebeuren, opdat men geen zichtbare spijkergaten overhoudt.

Restverwerking

Overgebleven bloemkool

VAN overgebleven bloemkoolresten kunnen wij een smakelijke en voedzame soep toebereiden. Hiertoe gaan wij als volgt te werk:

Van boter en bloem wordt met het bloemkoolwater een niet te dikke gebonden vloeistof bereid, welke met zout en nootmuskaat naar smaak wordt gekruid.

Oude kaaskorsten worden geraspt. Hiervan worden 2 à 3 eetlepels met de soep vermengd, evenals de dooier van 1 of 2 eieren en een klontje boter. De bloemkoolresten worden door de zeef gewreven en in de soep meegekookt.

Voor het opdoen strooit men er een eetlepel gehakte peterselie door, welke echter niet mee mag koken.

Als de koude dagen komen...

VOOR de koude dagen komen, gaat de huisvrouw reeds te rade met zich zelf wat zij zal haken en breien voor de verschillende leden van het gezin, hetzij om als geschenk dienst te doen, hetzij zoo maar gewoon als aanvulling van de garderobe.

Een paar warme wollen wanten en een wollen muts zijn een heerlijk bezit voor onze groote meisjes, die vaak dagelijks in weer en wind erop uit moeten op de fiets.

Het doet er niets toe of gij nog nimmer handschoenen hebt gebreid, deze wanten zijn zoo gemakkelijk te maken, dat iedere beginnening ze kan breien.

Op een opzetstel van 50 steken breien wij dubbel rijststeek, d.w.z. 1 r. 1 aver. met verspringen.

Het verspringen gebeurt echter niet om den anderen toer, doch om de twee toeren. Er ontstaat zodoende een fijn blokjespatroon.

Wij breien 28 toeren, dus 14 van die kleine blokjes hoog, en minderen gedurende dezen afstand 10 steken in totaal. Wanneer wij dus aan de hand gaan beginnen zijn er nog 40 steken over. Wij nemen nu fijnere pennen, bijv. 1½ of 2 als wij eerst met 3½ hebben gebreid.

Met de fijne pennen breien wij nu eerst 6 toeren 2 recht, 2 averecht. Daarna breien wij weer den

patroonsteek, d.i. de dubbele rijststeek, 10 blokjes of 20 toeren hoog zonder meerderen of minderen.

Vervolgens wordt op 14 à 16 steken de duim apart op 4 pennen gebreid. De overige steken worden 18 blokjes of 36 toeren verder gebreid. Bij de laatste 5 toeren wordt geminderd ter weerszijden om de ronde punt te krijgen.

Duim en bovenwijde worden tenslotte met een draad van de wol dichtgenaaid.

De muts wordt met 2 grove pennen op 24 steken opgezet en door langzaam meerderen terweerszijden op 40 steken gebracht, waarna men wederom langzaam mindert tot 24 steken. Nu is de ovale bol klaar (in den patroonsteek).

Vervolgens worden de randsteken opgenomen

en wordt de rechte rand in den patroonsteek gebreid. De muts wordt met de hand gefatsoeneerd en met dezelfde wol wordt met naald en draad de richel ingenaaid.

Ter weerszijden op de ooren wordt de rand iets langer gebreid. De steken worden daar ter plaatse met 2 pennen heen en weer gebreid en in een stompe punt weggeïnderd.

Bij het opzetten van de muts wordt deze in de gewenschte plooi getrokken. Een wollen chenille of zijden pompon vormt de garnering.

DE KUNST EEN OUDSTE DOCHTER TE ZIJN

DE kunst een oudste dochter te zijn...? vraagt ge wellicht verbaasd. Is daar dan een kunst aan? Me dunkt, dat is toch al iets, dat bijster gemakkelijk is....

Jawel, dat lijkt inderdaad zoo op het eerste oog, maar... de kunst om werkelijk een goede oudste dochter te zijn in een groot gezin, dat is heusch zoo gemakkelijk niet.

De huisvrouw van het groote gezin wordt vaak — en volkomen terecht — bewierookt, vooral, wanneer zij er kans toe ziet, om naast de vele en verschillende huiselijke besommeringen nog belangstelling te blijven koesteren voor de intellectueele ontwikkeling der opgroeiende kinderschaar.

Een vrouw, die den ganschen dag in de weer is met de duizend en één werkjes, die nu eenmaal in een huishouden gedaan moeten worden, ook al zou men oneindig veel liever iets anders doen, niettegenstaande de onvermijdelijke teleurstellingen, die het ambt van huisvrouw nu eenmaal noodzakelijkerwijze met zich brengt, die toch steeds opgewekt en vroolijk is en klaar om mee te doen aan een pretje, terwijl zij, hoe, dat begrijpt niemand, toch tijd en gelegenheid vindt, zich op de hoogte te stellen van allerlei vraagstukken van den dag, waarvoor echtgenoot en kinderen zich interesseeren: zoo'n vrouw is er een uit duizenden.

Er zijn echter veel meer van dergelijke vrouwen dan menig een oppervlakkig meent. Het zijn de moeders van dit slag, die de steunpilaren vormen van de maatschappij. Haar komt alle lof toe en het is verre van ons de moeder iets te ontnemen van den stralenkrans, die haar siert in de oogen van ieder welkend en welmeenend mensch, maar... het gezin, waarvoor zij haar beste krachten geeft is haar gezin, de kinderen waarvoor zij zich opoffert, zijn haar kinderen; wanneer zij trouwt, weet zij, dat deze en dergelijke verplichtingen haar deel zullen zijn. Welbewust en met open oogen aanvaardt zij een verantwoordelijkheid, die soms méér, soms minder zwaar kan drukken.

Hoe is het echter met de oudste dochter in het groote gezin gesteld? Zij heeft niet welbewust met open oogen een taak, waarvan zij den omvang kende, gekozen. Zij is het eerste geboren, zij is de oudste, zij is de aangewezen hulp voor moeder en in latere jaren wellicht haar eenige steun.

Hoe vaak zien wij het niet gebeuren, dat de oudste dochter, nadat allen eindelijk met zorgen en moeite zijn groot gebracht en hun eigen weg in het leven hebben gezocht en gevonden, „zitten blijft”, zooals dat genoemd wordt?

Er zijn oudste dochters, die morrende haar plicht vervullen, vol bitterheid en wrok over nimmer vergeten jeugd-illies.

Reizen... studeeren... trouwen... een eigen gezin... een onafhankelijk bestaan als werkende vrouw... het kón immers niet... zij was de oudste... zij kon immers niet gemist worden!

En er zijn anderen, die met een roerende toewijding en aanhankelijkheid het offer brengen, het offer van haar jeugd, haar toekomst, de verwezenlijking van haar jongemeisjes-idealen, dat zijn degenen, die haar aangeboren moederinstincten uitleven... in het gezin van een *ander*!

En dát is hetgeen maar al te vaak

over het hoofd wordt gezien; ouders hebben niet het recht deze opoffering van hun kinderen te eischen, zonder er iets tegenover te stellen.

Een hulpbehoevende moeder, die geen dochter heeft, zal een betaalde hulp nemen, omdat zij niet alleen kan zijn.

Is het nu niet verkeerd dat hetzelfde, wat vreemden tegen een behoorlijk salaris verrichten, van de eigen dochter voor niets verlangd wordt? Hoeveel winkeliers hadden vroeger geen familieleden, zusters, nichten e.d., achter de toonbank staan!

Dat spaarde een betaalde winkel-juffrouw uit....

Gelukkig is hierin in de meeste gevallen een groote verbetering gekomen en worden de familieleden gelijkelijk bezoldigd of zijn meedeelend in de winst of er wordt een andere schikking getroffen van dien aard.

Het gezegde: zij heeft immers een onderdak hier, gaat niet langer op, zoolang men als tegenprestatie een kwantum werk verwacht, dat op de tegenwoordige arbeidsmarkt een zeker bedrag in geld vertegenwoordigt.

„Ik zou het stuitend vinden om mijn dochter voor hetgeen zij met liefde doet te betalen!” zei een oude dame, met wie wij de kwestie bespraken.

Of de dochter het ook stuitend zou vinden om — desnoods in de gedaante van een extra-ruim kleedgeld, toelage of hoe men het zou willen noemen — een redelijke belooning voor haar arbeid te verlangen?

Wij vermoeden van niet.

Wanneer ouders inzagen, dat zij door het — in eenigen vorm, die hun goeddunkt — verschaffen van eenige geldelijke onafhankelijkheid aan hun groote dochters een zeer groot tegenwicht zouden bieden voor den drang naar uithuizigheid en de haast om bij vreemden geld te gaan verdienen — dan zou het moeilijke vraagstuk van het lastig te regeeren moderne meisje reeds een heel eind de oplossing genaderd zijn!

AMY GROSKAMP TEN HAVE.

HET MENU van de week

- Maandag:** Gekruide runderlappen met roode kool.
Rijstrand met abrikozen-saus.
- Dinsdag:** Kalfscoteletten met spinazie.
Havermoutpap.
- Woensdag:** Lamsbout met bleekselderij.
Gebakken grutten met stroopsaus.
- Donderdag:** Koud lamsvleesch met witte boonen en tomaten,
Warme broodpudding met schuimsaus.
- Vrijdag:** Harde eieren met kerrysaus in rijstrand.
Gekookte griet met worteltjes.
Flensjes.
- Zaterdag:** Varkenslapjes met gestoofde biet.
Appelmoes.
- Zondag:** Spinaziesoep.
Piepkaukens met sla.
Ananastaartje.

DAMES—INDIEN U SPOEDIG PARELWITTE TANDEN WILT HEBBEN

Begin dan Uw tanden met Kolynos te poetsen. Let eens op, hoe snel ze dan wonderlijk mooi helder en wit worden.

U zult zien, dat Kolynos Uw tanden er beter doet uitzien, dan met iets anders. U zult bemerken, dat Kolynos Uw tanden spoedig blanker—zelfs—tinten lichter—maakt. Probeer vandaag nog Kolynos.

KOLYNOS
TANDCREAM

2114

Wilt U met Uw kinderen ook zoo mooi en doelmatig gekleed gaan, kiest dan

Catalogus gratis. Zoo noodig worden adressen waar Kübler kleeding verkrijgbaar is gaarne verstrekt door de hoofdvertegenwoordiging FIRMA G. H. TE KORTSCHOT, WINTERSWIJK. TELEFOON No. 191

ONZE GRATIS

ONGEVALLEN-VERZEKERING

Uitkeeringen van f 600.— bij overlijden, f 300.— bij de amputatie van een hand of voet boven pols of enkel of bij het onherstelbaar gezichtsverlies uit een oog. Wij betaalden reeds meer dan

F 300.000.—

uit, op grond van onze verzekeringsvoorwaarden.

voren rondom teruggeslagen rand vallen onder deze rubriek.

Het is een model, dat onbarmhartig iedere onvolkomenheid van het gelaat en het kapsel toont en zooals het met vrijwel alle uitmiddelpuntige modellen gaat: zij vervelen spoedig.

Een nieuwtje van de laatste modeshows, die ons een duidelijk beeld gaven van hetgeen „men” dezen winter zal dragen: er zullen o.a. weer lila hoeden worden gedragen!

Bij zwart staat lila zeer fraai en wie eens wat anders zoekt, zal blij zijn met deze vondst. Een bontmantel van petit gris met een lila toque is het laatste woord in chic.

De voile staat in het middelpunt der belangstelling en wordt wijd afstaand gedragen rondom het hoofd of — wat veel nieuwer is: in ruime plooiën achter den hoed aanwapperend.

Er zijn baretten, veelal vierkant van vorm, hooge fluweelen hoedjes van de viltten binnenrand als de gelakte hoeden van de koetsiers met de schouderkragen uit 1800, er zijn zuiver Turksche kapjes en hoeden, die geïnspireerd zijn op de Fransche sjako.

Wij schreven eens, dat de Parisienne, wat de mode ook aan kleuren-orgiën bracht, zwart droeg en niets anders... dat is nog altijd zoo. En evenzoo zal de gedistingeerde vrouw van smaak met belangstelling kijken naar de hyper-moderne hoofddeksels en eindigen met een „gewonen” hoed te kiezen, d.w.z. een hoed van niet al te uitgesproken vorm, die de mode volgt zonder opvallend te zijn, want — het kan niet genoeg worden herhaald: het opvallende is geenszins het kenmerk van de goedgekleede vrouw!

Amy Groskamp ten Have:

De nieuwe winterhoeden

DE tegenstrijdigheid der vrouw is in den loop der eeuwen bijna spreekwoordelijk geworden en waarschijnlijk zal daar ook wel iets van aan zijn. Zelden is echter deze eigenschap, waarover men denken kan zoo men wil, zóó sterk tot uiting gekomen als in de nieuwe herfst- en wintermodellen, die ons in het aanstaande winterseizoen zullen „behoeden”.

Wij zien de gedurfde creaties, verrassend en origineel van lijn, naast modellen zóó ouderwetsch, zóó antiek bijna, dat de jongeren onder ons zich iets dergelijks niet kunnen herinneren en bijgevolg... juist die modellen als dernier cri accepteren.

Gij ziet het: het is alles maar een kwestie van tijd en van waardeering.

En laten wij nu samen eens de laatste snufjes bekijken, die op deze pagina staan afgebeeld.

Daar valt ons allereerst op de gekleede toque met de halve voile met vierkante moesjes. Was het tien of was het twintig jaar geleden, dat wij precies dezelfde voiles als nieuw begroetten?

Maar neen... wacht eens, er is toch iets nieuws bij: de groote, fleurige strik van de uiteinden der voile achter tegen het kapsel is nieuw en flatteus.

Sommige kleine hoedjes vertoonen een luchtige garnering van tulen kant in de kleur van den hoed. Zeer apart staat zoo'n kanten vlinder op den rand van de kleine hoedjes.

Pittig staat het postillonmodel van geschoren zijden fluweel met afhangende struisveertjes van achteren.

Ook de groote gekleede hoed heeft een afhangende veer, maar deze lijkt bedrieglijk veel op de befaamde pleureuses, waarmede onze moeders zich sierden en waarover Speenhoff zoo roerend zong.

Ten slotte is er nog de halo of aureoolhoed, die als een heiligenkrans het hoofd omgeeft. Een jong,

bedeesd gezichtje, omlijst door een onberispelijk kapsel, staat dit buitenissige model mooi, maar vrouwen met dikke, bolle gezichten, zij met scherpe, niet meer jonge trekken en zij, die moeder natuur niet met uiterlijk schoon heeft bedeed, moeten zich vooral hieraan niet wagen.

Ook de gewijzigde zuidwestermodellen met van

312. Japon met V-hals. Grootte revers, eindigend in een jabo: met plisséstrook, lange mouw, plissérok met biezen. Verkrijgbaar in maat 42, 44, 46, 48. Benodigd: 3 M. zijde à 140 cm. breed.

313. Raglan-japon met ingehaald voorpand. Rok met ingezette voorbaan, driekwart mouw. Verkrijgbaar in maat 42, 44, 46, 48. Benodigd: 4.25 M. zijde à 96 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor compleets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleeding. Bij bestelling vooral opgeven 't gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van 't bedrag per postwissel of in postzegels aan het PATRONENKANTOOR „P. A. N. O. R.“ NASSAUPELLE 1, HAARLEM waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

312

313

ZIJN UW VOETEN MOE?

Toen vroeger onze voetbekleding practisch was, zonder dat er eischen aan de mode werden gesteld, toen kwamen de voeteuvels, waarover men heden ten dage zooveel vrouwen hoort klagen, in veel minder mate voor.

Is de bleekzucht nagenoeg geheel verdwenen met de afschaffing van het stijfgesnoerde corset, de voetkwalen zijn toegenomen naar mate de schoentjes eleganter en de hakjes hooger werden.

Te nauwe en te puntige schoenen dwingen den grooten teen in een onnatuurlijke houding naar het midden, half over de andere teenen heen.

Een te hooge hak doet de punt van den voet veel naar voren zakken en doet eksterooten ontstaan onder en tusschen de teenen.

In een behoorlijk gevormden schoen moeten de teenen plat naast elkaar kunnen liggen, zonder stijf tegen elkaar aangedrukt te worden.

Sommigen denken dat een verstandige schoen per se een leelijk en lomp model moet hebben, doch dit is verre van waar. Men kan heel goed een fraai gevormd, elegant model dragen, dat toch den voet niet in verdrukking brengt.

Te hooge hakken hebben platvoeten ten gevolge. Platvoeten zijn niet alleen leelijk, doch ook uiterst nadeelig voor de gezondheid. Bij normale voeten n.l. rust de gansche zwaarte van het lichaam op den hiel, den bal van den voet en op de onderzijde van den grooten teen.

Het middengedeelte van den voet behoort den grond niet te raken.

Gebeurt dit wel, zooals bij platvoeten het geval is, dan rust de zwaarte van het lichaam op een gedeelte van den voet, dat hiervoor niet geschikt is. Allerlei kwalen, waaronder vele speciaal vrouwelijke kwalen, zijn hiervan het gevolg.

Vele vrouwen, die zich verbeelden dat zij aan ernstige interne kwalen lijden, behoeven slechts... deugdelijke steunzolen om van onderlijfspijnen, gezwollen knieën, rugpijn en andere narigheden verlost te zijn.

Pijnlijke en gevoelige voeten kunnen een gevolg zijn van kousen, die al te veel gestopt zijn. Tegenwoordig kan men een bepaald soort voetpoeder in strooibusjes krijgen. Dit poeder is bestemd om in de kousen en schoenen gestrooid te worden. Een heerlijk verkoelend middel wanneer we gaan dansen.

Tegen transpireerende voeten helpt een 5 % formaline-oplossing.

Hiervan giet men een scheutje in de schoenen alvorens ze aan te trekken.

Formaline heeft geen prettige lucht, maar de remedie is niet erger dan de kwaal! (Een formaline-oplossing is vergift, men zette dus zoo'n flesch buiten het bereik van kleine kinderen.)

Men kan ook de voetzolen met een watje met deze oplossing bestrijken.

Ten slotte een goede raad aan de huisvrouw met moede voeten: doen uw voeten pijn, ga dan een kwartier gemakkelijk zitten met de voeten gesteund op een hooger punt dan uw stoel. Het effect is verrassend.

VRAGENBUS

Den heer W. P. J. W. te Den Helder. — Goud- en zilverdraadwerk, dat door den invloed van licht en lucht zwart is geworden, kan op de volgende manier opknappen: Men behandelt de donker geworden plekken met een watje, gedoopt in salmiakspiritus, droogt het op 'n warme plaats en borstelt het met een zacht schuileertje met geschaafd krijt. De omringende stof van den ondergrond, meestal fluweel of pluche, moet men hierbij zoveel mogelijk bedekken. Ook kan men het metaalborduursel bewerken met een zacht kwastje, gedoopt in kokend zeepsop met salmiak. Het is een secuur werkje waarbij opletten geboden is, wil men geen plekken maken op het fluweel.

Het succes hangt natuurlijk voor een groot deel af van de hoedanigheid en de kwaliteit van het verwerkte materiaal.

Japansch goud kan niet tegen vocht en wrijving, maar het echte materiaal heeft het voordeel, dat het niet van kleur verandert, terwijl het onechte dikwijls reeds onder het werken dof wordt en zijn glans verliest.

Men onderscheidt in den handel echt goud, d.i. echt zuiver in het vuur verguld, onecht goud d.i. in het vuur verguld messing, echt zilver en verzilverd spinnel. Bovendien bestaan er aluminium en staal-draad en cantille in deze metalen.

Wij raden u aan het schoonmaakproces eerst in een weinig in het oog vallend hoekje te probeeren.

RHEUMATISCHE PIJN IN BEIDE BEENEN

Alle pijnen
nu geheel
verdwenen

Deze dame uit het noorden van ons land had hevige pijnen in de beide beenen; na gebruik van twee flacons Kruschen Salts waren de pijnen totaal verdwenen. Lees slechts haar brief:

„Begin Juni kreeg ik plotseling reël pijn in beide beenen, zoo zelfs, dat ik soms geen vijf passen kon loopen. Verschillende middelen heb ik geprobeerd, o.a. smeersels, een natuurlijke geneeswijze en verder in Augustus reël zonnebaden. Niets heeft eenige verlichting gegeven. Toen werkelijk ten einde raad, heb ik een potje Kruschen Salts gekocht en geregeld volgens voorschrift gebruikt. Nu kan ik U, na nog geen twee flacons te hebben gebruikt, laten weten, dat alle pijn absoluut verdwenen is. Zeer gaarne zend ik U dan ook dit schrijven, om ook anderen te overtuigen, dat Kruschen Salts schitterend is. Merr. S. te W.“

Stijfheid, reumatiek, ischias, enz., vinden bijna altijd hun oorzaak in een min of meer sterke onzuiverheid van het bloed door opgehoopte afvalstoffen.

De zes zouten, waaruit Kruschen Salts is samengesteld, sporen nieren en ingewanden aan tot krachtiger werking, waardoor urinezuur en andere onzuiverheden worden verwijderd en aldus de oorzaak van het lijden wordt weggenomen. Binnen korten tijd zullen de pijnen verdwenen zijn, en voorgoed, want de „kleine dagelijksche dosis“ Kruschen is het natuurlijk recept voor een volkomen inwendige zuiverheid. Stralende gezondheid voor één cent per dag.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij voorkomt.

Een van de nieuwe Bleyle-modellen - en zoo zijn er nog vele andere elegante Bleyle-kledingstukken. Zij zijn daarbij alle gemakkelijk, praktisch en billijk - voor deze voordeelen garandeert het merk Bleyle.

Bleyle

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan L. Zaalberg, V. d. Oorlaan 1, Wassenaar

DENK EENS NA! Er komen dagelijks meer auto's. Gij wenst een goede toekomst en wilt wel aanpakken. Volg dan onze cursus.

Ieder, die de lagere school heeft bezocht en nog niets van een auto af weet, kan deze lessen gemakkelijk begrijpen. Het opsporen en verhelpen van storingen, het repareren, de elektrische installatie, enz., worden zeer uitvoerig behandeld.

Ook de cursus auto-Dieselmonteur opent voor vakman en niet-vakman gunstige vooruitzichten. Uitvoerige lessen over moderne snellopende Diesels voor auto en trein.

Na het goed volgen van een cursus gratis een fraai diploma. Daarna helpen wij bij de sollicitatie. Bij elke cursus een flink boek met duidelijke technische tekeningen cadeau. Bovendien laag maandelijks lesgeld.

Leider: de Heer H. Kramer, ingenieur.

Vraag nog heden inlichtingen omtrent een van nevenstaande cursussen. Zend onderstaande bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe, te frankeren met postzegel van 6 ct., aan ons of schrijf een brief en wij sturen U gratis alle inlichtingen.

C-CURSUSSEN.

chauffeur-monteur, autotechniek,
auto-Diesel-monteur,
electriciën, electrotechniek,
sterkstroommonteur } diploma V.E.V.,
zwakstroommonteur }
lijnwerker-telegrafist,
erkend installateur, diploma V.E.H.I.,
radiomonteur, radiotechniek,
lasser, lastechniek,
machinist, stoomwerktuigkunde,
motormachinist, motortechneik,
machinist electrisch bedrijf,
koeltechniek,
vliegtuigmecaniciën, vliegtuigtechniek,
zweefvliegtuigbouw,
verwarmingsmonteur,
installateur van centrale verwarmingen,
smid-bankwerker, constructie-bankwerker,
gasfitter, diploma Vereniging van Gas-
fabrikanten,
loodgieter,
adspirant bouwkundig opzichter,
bouwkundig opzichter,
reclame-tekenaar,
bouwkundig-tekenaar,
machine-tekenaar,
electrotechnisch-tekenaar,
tekenen voor plaatwerkers en loodgieters,
betonbouw, wegenbouw, enz.

ASSO
INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS
Dir. J. van der Bij, Hoofdonderwijzer.
ERNST CASIMIRLAAN 26, ARNHEM

BON.

Ik verzoek zonder enige verplichting inlichtingen omtrent de cursus voor:

Naam:

Straat en No.:

Woonplaats:

Leeftijd: